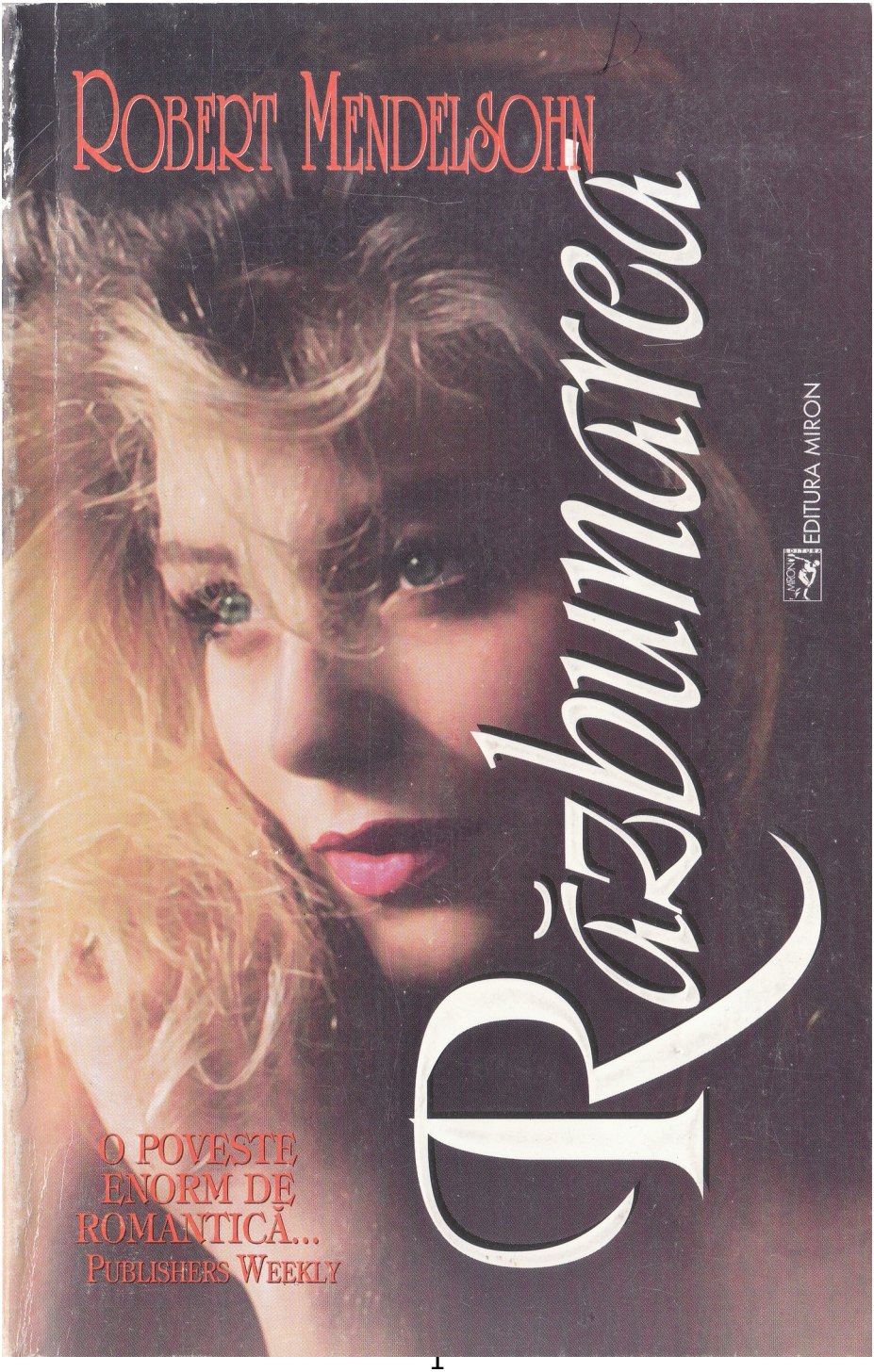
ROBERT MENDELSOHN
Răzbunarea
O POVESTE ENORM DE ROMANTICĂ...
PUBLISHERS WEEKLY
EDITURA MIRON

Robert Mendelsohn

Răzbunarea

Clash of Honour
by Robert Mendelsohn

© Copyright for romanian language byMiron

Toate drepturile rezervate Editurii Miron.
Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Robert Mendelsohn

Răzbunarea

Traducere de Any Florea

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corector: GEORGETA TOMA

ISBN 973 – 95060 – 5 – 5

Prolog

Bangkok, decembrie 1975

De sub masca zâmbetului lui, şoferul o urmărea. Prin oglinda retrovizoare, aşezată în unghi larg, vedea fiecare mişcare pe care o făcea femeia. Era tulburată, valurile furiei ei, cuprinzându-l; el se uita doar cu un

ochi la şosea. Nu lua foarte des pasagere-femei; de obicei prefera bărbaţii. Cei mai mulţi veneau aici să petreacă, iar vinovăţia îi făcea mai vorbăreţi. Puteai întotdeauna să le vinzi ceva: o baie de aburi sau o însoţitoare şi, mai târziu, nişte mătăsuri sau chiar rubine, pe care să le ducă acasă.

Era o femeie înaltă, cu părul castaniu, iar picioarele ei frumoase, lungi, păreau să ocupe partea din spate a maşinii. Agitată, tot scotea mereu lucruri din geantă, în timp ce ochii ei aruncau săgeţi verzi în toate direcţiile. Ar fi vrut să-i spună să nu se supere că circulaţia e lentă, dar, în fond, ea era o străină a cărei ţinută, plus o stare de spirit de nelinişte, îl intimidau. Avea o experienţă de câţiva ani în plimbarea străinilor prin oraş şi ştia ce căuta. Femeia asta venise probabil la Bangkok să-şi găsească soţul în salonul de masaj, să-l prindă cu o fată drăguţă *thai.* Putea s-o descifreze ca pe o carte, dar trebuia să fie atent la drum să găsească un spaţiu pe unde să se strecoare.

Maşina se mişca. Se putea relaxa acum, gândise Anna. Nu trebuia să mai facă planuri; ar putea să doarmă puţin. Dar mâinile continuau să-i tremure şi o mânca toată pielea. Ar fi trebuit să se simtă mai puţin agitată, raţionă ea, în timp ce băgă mâna în geantă. Era deja pe cale să răzbune sângele lui. Acum, era doar o chestiune de timp, să stea şi să aştepte ca să se întâmple. Totuşi, era neliniştită de parcă ar fi trebuit să înceapă iar totul de la capăt.

Anna ţinu bricheta cu ambele mâini şi flacăra mângâie o nouă ţigară. Un fior îi trecu pe şira spinării când îşi aminti de oroarea care a declanşat totul, oroarea de la Bang Saray. Acum îşi amintea totul şi imaginile se revărsau în mintea ei. Imagini vechi şi sunete pe care nu le-a auzit niciodată, dar pe care le

cunoştea atât de bine. Tuşi şi îi veni să plângă, în timp ce hotărârea se lupta cu nesiguranţa pentru a pune stăpânire pe sufletul ei. Se strâmbă, iar şoferul cu zâmbetul lui greţos spuse:

— O să ne mişcăm îndată.

Timp de zece ani a plănuit lucrul ăsta. Poate chiar cincisprezece, sau mai mult. Cu cât se apropia, cu atât îşi dădea seama că nu era poate suficient de dură; cu siguranţă, nu era destul de crudă ca să ducă totul până la capăt.

Îl minţise pe soţul ei. Îi spusese că se opreşte la Bangkok pentru ultima oară înainte de a părăsi definitiv Orientul. I-a zis că va sta câteva zile, va face câteva cumpărături şi atâta tot.

Nu i-a spus adevărul. Nu i-a spus că va urmări să se facă dreptate acolo unde a început totul, să vadă cum mândria duşmanului ei îl distruge. Era oare vinovată? Ăsta era oare motivul îngrijorării ei? Nicidecum. De ce s-ar simţi vinovată? Ea era partea vătămată, nu el. El merita tot ce avea să capete şi se aştepta la asta. Aşa era obiceiul. Obiceiul lui.

După asta, va redeveni ea însăşi, oricum ar fi, va trăi şi va învăţa să-şi împartă gândurile cu ceilalţi, să aibă încredere, să comunice şi să nu mai aibă niciodată secrete, să nu mai mintă. Va înlătura zidurile de apărare şi nimeni nu o va mai acuza vreodată că e detaşată şi distantă. Nu va mai ţipa cu furie de frustrare când va avea nevoie de sprijin şi nici nu se va preface că e veselă atunci când sufletul ei e în iad.

Ştia acum că era capabilă de dragoste şi va dovedi, de îndată ce vor dispărea temerile. Câtă nefericire trebuie să mai îndure oare şi să răspândească în timp ce va răzbuna pe cineva pe care abia îl cunoscuse?

Cum îndrăznea oare să gândească aşa ceva? Desigur

că l-a cunoscut. Era fiica lui.

Ea venise să vadă locul unde el îi căsăpise tatăl, coasta de la Bang Saray, unde s-a întâmplat aceasta. Apoi, va fi liberă.

Liberă? Poate oare să fie liberă vreodată de o obligaţie pe care destinul i-a aruncat-o în cârcă? De fapt, nu destinul. Mama ei. Mama ei a făcut totul. Cine ar trăi veşnic cu durerea şi şi-ar prelungi suferinţele din trecut în prezent?

A trecut o viaţă din 1942 încoace, iar războiul s-a transformat în obiect de memorat prin cărţi, prin filme şi prin monumente publice din parcuri. Devenise un lucru care incita conştiinţa oamenilor o dată pe an în timp ce îi urmăresc pe acei vârstnici, bărbaţi şi femei, care trec prin faţa monumentului eroilor cu un salut trist.

Da. Dar pentru ea nu exista un asemenea lux. Ea avea o datorie de îndeplinit.

Circulaţia dificilă din Bangkok îi punea la încercare răbdarea şi se simţea singură. Fusese atât de grăbită să treacă de controlul paşapoartelor, de cel vamal şi să ia un taxi, iar acum erau plantaţi fără să se mişte în spatele unui milion de camioane ponosite, supraîncărcate. Cu toţii – autobuze, maşini, biciclete – se îndreptau spre oraş. Şoseaua devenise o parcare poluată cu gaze de eşapament. Îi era frig, pentru că aerul condiţionat funcţiona, iar ea nu purta decât o rochie subţire care îi dezvăluia mâinile. Afară, straturi de praf se plimbau în aerul fierbinte, dar şoferul nu deschidea fereastra.

Pe marginea şoselei erau temple roşii, aurii şi turcoaz, cu vârfurile pagodelor lor îndreptate spre un cer de amiază, fără nori. Erau palmieri şi plante, iar ici-colo bananieri şi hibiscus. Ea se uită la copiii pe

jumătate goi care şedeau în apele noroioase din klong şi îşi dădea seama că afară aerul era încins. Ce loc în care să mori, se gândi ea şi durerea familiară îi reveni în piept, amorţindu-i gâtul. Maşina înaintă şi ea trase din ţigară. Otrava caldă, dulce îi pătrunse în plămâni şi îşi simţi capul greu. O scânteie îi făcu o gaură dureroasă în poliesterul de deasupra genunchiului.

Când a plecat la război, tatăl ei era mult mai tânăr decât ea acum. Ea îi cunoştea casa şi fotoliul şi masa de lucru şi cărţile şi fotografiile vechi. Îi cunoştea şi hainele, pentru că mama ei le păstrase pe toate. Demult dispărutele momente ale căldurii şi dragostei lui erau impregnate undeva în ea.

N-ar fi putut să-şi amintească toate astea, căci pe atunci avea doar trei sau patru ani, totuşi, între imaginaţie şi memorie simţea acel vag miros de transpiraţie pe care trebuie să-l fi avut tatăl ei când venea acasă seara şi când ea alerga spre el, de îndată ce el deschidea poarta, cum spunea mama ei. Apoi mai târziu o ducea în pat, fără să scape nicio seară, cu părul încă ud după baie. Îi spunea poveşti şi îi cânta şi-i tot cânta până ce ea adormea.

Străluceşte mică stea era cântecul ei favorit, spunea mama ei şi Anna se străduia din răsputeri să stea trează cât mai mult timp, ca el să mai cânte.

Cum de îşi amintea toate cuvintele şi mirosurile şi sunetele? În privinţa mirosului, poate pentru că se folosea şi acum în casă acelaşi săpun, dar restul? Cum se putea ca un copilaş să reţină atât de multe?

Toată treaba era o nebunie. Ea adoptase memoria mamei ei.

Adoptase dragostea mamei ei, urile şi obsesiile ei.

Iar acum acţiona pe baza impulsului mamei ei.

Numele tatălui ei fusese Derek Pritchard; era un

bărbat palid, cu ochi verzi, cu păr castaniu-roşcat care îi cădea neglijent pe frunte. Avea gene lungi, sprâncene subţiri şi obraji proeminenţi şi zâmbea ca un băieţandru de câte ori o privea pe ea. Ştia că era un bărbat înalt, pentru că încercase haina lui de ploaie când avea cincisprezece ani. Erau câteva fotografii ale lui în uniformă şi o rolă mică de film în alb-negru. Au trebuit să împrumute un aparat de proiecţie de la *Wallace Heaton,* pentru că tipul ăsta de film nu se mai producea de ani de zile.

Ea citise scrisorile şi versurile lui. Tot ce i s-a spus şi ceea ce credea că-şi aminteşte s-a sedimentat şi a fermentat, devenind o parte din ea.

Ce-i lipsea cel mai mult din memorie era sunetul vocii lui. Ştia că o făcea să-i simtă căldura, dar nu şi-o putea aminti.

Străluceşte, mică stea. Îşi amintea cântecul acesta şi celelalte cântece, dar îi uitase vocea.

Asta era tot ce rămăsese din Derek Pritchard, iar acum se ducea să vadă unde murise el. Nu ca să afle, pentru că ştia deja. Doar să vadă locul, iar apoi să stea şi să aştepte.

Trebuie să se fi produs un accident mai în faţă, căci taxiul se opri din mişcarea exasperantă şi rămase pe loc. Într-adevăr ar fi trebuit să coboare şi să meargă pe jos. Avea nevoie de un duş şi de puţin somn, înainte de a-l întâlni pe celălalt bărbat.

Şoferul o observa şi voia să o calmeze şi să-i spună că asta făcea parte din viaţa de aici. Prea multe maşini şi nu prea multe drumuri. Dar expresia lividă de pe faţa ei îl opri. Nici măcar nu-i va sugera un magazin de îmbrăcăminte sau o plimbare la piaţa plutitoare. Era prea încordată şi nu arăta genul înclinat spre aşa ceva. El ştia că ea se va simţi mai bine când îl va găsi pe

soţul ei rătăcitor şi chicoti în sinea lui, imaginându-şi scena când ea se va repezi la el. Apoi, o porţiune lungă, liberă, se deschise în faţa lui şi el se repezi prin ea, gata să omoare o femeie bătrână care încerca să treacă drumul.

Maşina se mişcă şi de data asta continuă să meargă. Ei i se păru că adormise puţin. Era obosită pentru că îndeplinirea datoriei cu care fusese însărcinată îi luase mult timp, de când i se spusese cum murise tatăl ei la Bang Saray lângă mare, chiar aici în Thailanda, nu în război şi pentru o nimica toată. Nu murise în luptă, ci îl omorâse locotenentul Keichi Katsumata din armata imperială japoneză. Jimmy Hedges îi spusese asta, iar Jimmy Hedges era doctor şi fusese prietenul tatălui ei, ba chiar mult mai mult. El ştia pentru că fusese acolo când se întâmplase.

Katsumata o înşelase, dar acum pedeapsa era pe drum şi avea să fie devastatoare.

— Katsumata! rosti ea cu glas tare.

Şoferul o auzi, o privi şi văzu că ea zâmbea în timp ce vorbea. Poate că, în sfârşit, se simţea mai bine. Şi el se simţea acum mai bine pentru că maşina îşi croia drum prin jungla de metal într-un ritm neîntrerupt, accelerat. Dacă zeii îi zâmbeau, mai putea face drumul o dată, înainte de sfârşitul zilei.

Cartea întâi

Război şi onoare

Capitolul 1

Spania îi era în sânge şi jurase să se întoarcă acolo, de îndată ce aceasta avea să fie din nou liberă. Era

ceva în muzica ei, în solul ei, în verile fierbinţi şi iernile îngheţate, care l-a sedus pe Derek Pritchard.

Iubea Spania şi răspunsese chemării ei. O iubea destul ca să uite de şuieratul gloanţelor şi de plumbul pătrunzător care venea spre el. Fuseseră multe membre tăiate şi mult sânge, iar muribunzii gemeau în diferite limbi.

Tinerii din brigăzile internaţionale veneau în fugă. Sângerau de moarte, împreună cu mugurele Republicii Spaniole, pe care veniseră să-l salveze.

Veneau din fabrici şi docuri, din porturi şi din ferme îndepărtate.

Unii veneau din universităţi, de la Berlin, Budapesta şi Paris, ziua luptau, iar noaptea şedeau lângă focuri şi cântau şi visau. Derek Pritchard venise de la *Cambridge,* iar când noaptea era luminată cu dinamită, el scria scrisori şi poezii şi lua parte la discuţii despre salvarea lumii. Apoi, în mijlocul măcelului, a întâlnit-o pe Antonia Maria Aguilar de Soto şi a iubit-o.

A văzut-o prima dată într-o pauză a luptei. Fusese o zi deosebit de crudă care, din fericire, se încheiase. Şedeau în jurul stâncilor, în tăcerea neobişnuită împărţind o masă frugală, iar el s-a întors şi privirile li s-au întâlnit. El îi văzu statura micuţă şi ochii arzători şi i se păru că arăta ca o ţigancă. Îi oferi farfuria şi îi zise:

— Ia orezul meu. Nu mi-e foame.

— Un soldat e întotdeauna flămând, răspunse ea cu un zâmbet care îi lumina faţa.

— A, nu, eu am mâncat, spuse el. Pe drum spre sat, am cules un pepene. L-am mâncat eu singur.

Îşi dădu părul de pe frunte şi ea îi văzu ochii.

— Hai, mănâncă, insistă el şi îi dădu farfuria.

Nu i-a spus despre cadavrul pe care îl văzuse, despre acel sfârşit umilitor al unui bărbat care trăise cândva;

vederea cadavrului îl făcuse să vomite şi i-a abătut orice gând de la mâncare.

Îl văzuse de trei ori, sprijinit lângă biserica satului, ochii lui morţi uitându-se la singurul burlan rămas la acoperiş. Era trupul unui fascist care îşi lua dejunul când republicanii au lovit. Lunetistul francez îl împuşcase direct în inimă şi el a murit uitându-se în sus, cu o bucată de pâine în gură. Păsările, ignorând împuşcăturile, au ciugulit din pâine în prima zi, iar peste noapte şobolanii i-au decimat cizmele. Se umflase în căldura dimineţii şi în după-amiaza celei de-a doua zile, când rebelii au cucerit din nou satul arăta ca o figură de carnaval. Când compania lui Derek s-a întors a treia zi, cadavrul semăna cu un Sancho Panza umflat, capul privind în continuare în sus; cizmele şi cea mai mare parte din picioare dispăruseră, ciolanele ca de ceară fiind expuse la soare. Satul trecuse din mână în mână de mai multe ori în săptămâna aceea şi nimeni nu se preocupase să-l îngroape. Benzina era prea rară ca să fie folosită la o incinerare.

Derek era bucuros să-şi poată oferi cuiva mâncarea, pentru că era cam puţină şi el nu o putea atinge. Se gândea că femeia aceea ar fi putut. Mânca întrucât ea nu fusese în sat şi nu-l văzuse pe fascistul mort.

Asta n-ar fi fost mare lucru pentru că şi ea văzuse moartea şi se întărise în faţa ei. Era nouă printre ei şi nu cunoştea pe nimeni. Erau cu toţii străini şi arătau diferit. Ea luă farfuria, pentru că el fusese prietenos şi privirea lui binevoitoare o făcu să se gândească la prietenii pe care îi cunoscuse înainte ca înaltul Comandament să o fi trimis în această companie.

Bărbatul care-i lipsea cel mai mult era un muncitor, un instalator din Toledo. El se născuse în satul Real de San Vicente, iar tatăl lui fusese constructor. Se

alăturase republicanilor în aceeaşi săptămână ca şi ea şi avea douăzeci şi unu de ani, la fel ca şi ea. Ceilalţi, cu o educaţie mai înaltă decât a lui, îl priveau adesea de sus, totuşi, el dormea cu ei, flămânzea cu ei şi lupta alături de ei. Îşi avea propria lui puşcă veche şi îşi pregătea singur muniţia. Era cel mai bun trăgător printre ei. Era îndemânatic şi putea repara orice. Era un bărbat scund, iar puşca lui era foarte lungă. Umblând cu acea armă pe umăr arăta ca o miniatură a lui Don Quijote purtând o lance.

Instalatorul din Toledo vorbea mult şi putea să imite accentul din toate provinciile ţării. Putea să ţină discursuri care sunau ca ale lui Primo de Rivera şi era deosebit de bun la imitarea lui Candido însuşi. Era un tânăr blând, care nu se lăuda, nu bea, nu înjura şi nu scuipa şi care spunea glume nevinovate. Era deosebit de apropiat de ea şi îi povestea tot felul de lucruri. Îi vorbea despre mama lui bolnavă, la al cărei pat se ducea adesea noaptea. Se întorcea întotdeauna în zori şi nu se plângea niciodată când i se spunea să sape tranşee sau să-i spele pe răniţi. Tot timpul se perfecţiona ca trăgător şi în curând aveau să-l promoveze lunetist, de îndată ce avea să i se găsească o puşcă nouă.

Apoi au descoperit că fusese informator. Ea n-a ştiut niciodată cum au aflat, pentru că ea nu credea şi nu asculta. Spion? Imposibil, un bărbat cu o familie ca a lui. În discuţiile care au urmat, ea a luptat pentru el ca o tigroaică. Şi era avocată şi soră şi preot, în timp ce ceilalţi au făcut un fals proces ca să-l declare vinovat. Până în ultimul moment, Antonia Maria argumentase, ţipase şi se zbătuse, apoi el o rugă să înceteze. Cu uşurare şi mândrie, el a recunoscut că aveau dreptate. A spus că a fost de la început omul lui Franco. Nu avea

mamă sau tată. Au fost uciși amândoi de către republicani, la începutul războiului, iar el fusese tot timpul dușmanul ei. A spus că rebelii vor învinge și a strigat *Arriba Franco* și că e bucuros să moară pentru Spania. I-a numit pe toți porci roșii care au adus sânge în țară, sânge de aceeași culoare cu steagul lor.

Când s-a terminat judecata, micul instalator, care ar fi putut deveni lunetist și erou, a fost condamnat la moarte. Comitetul i-a ordonat să-l împuște ea însăși pentru că ea l-a apărat cu atâta pasiune. I s-a spus s-o facă repede, pentru că plecau.

Micul instalator a rugat-o să folosească propria lui pușcă. A fost pus la zid și a refuzat să fie legat la ochi, dar a cerut un preot. Printre ei nu era niciun preot și au râs la ideea asta. I-au zis Antoniei să ia pușca lui, să o încarce și să-l împuște. Ea îl văzuse încărcând arma, țintind și împușcând. Era atât de mândru de pușca lui, încât o ținea curată.

El stătea la perete și se uita direct în ochii ei când ținti.

— Împușcă-mă să mor, curvă roșie! urlă el. Era prima dată când ea îl auzi ridicând vocea sau înjurând. Era obosită și avea lacrimi în ochi și abia vedea. Știa că el voia să o enerveze, ca să-i fie mai ușor. Era tristă, nu furioasă, când ținti. Îl împușcă între ochi, iar el muri imediat.

În săptămâna care a urmat, după execuție, grupul a fost aproape decimat într-un atac surpriză al armatei regulate iar ea a fost trimisă să se alăture brigăzilor internaționale. La zece zile după ce i-a ajuns din urmă, ea l-a cunoscut pe Derek, iar el i-a oferit farfuria lui de orez.

Ea nu i-a vorbit despre instalator. Când vorbeau, ea îi relata doar ce o determinase să se alăture

republicanilor.

Antonia Maria Aguilar de Soto nu era o revoluţionară de profesie. Avea abia douăzeci de ani la mijlocul lui iulie 1936, când naţionaliştii s-au ridicat împotriva Republicii, sprijiniţi de armata regulată. Ea lucrase în librăria familiei, de pe strada principală din Valencia. Ducea viaţa confortabilă a unei familii de clasă mijlocie, în care nimeni nu era implicat în mod deosebit în politică. Tatăl ei era un conservator care apăra politica greşită a regelui, punând-o pe seama proastelor sfaturi. Când a început revolta, oraşul Valencia a rămas de partea republicanilor. Señor Aguilar, temător de Dumnezeu, a criticat politica anticlericală a Republicii şi jefuirea bisericilor de către mulţime, dar a făcut-o numai faţă de prieteni şi de familie.

La începutul verii aceleia, războiul se desfăşura departe de ei. Studenţi, anarhişti şi muncitori purtau cu entuziasm steaguri pe străzi, se strigau lozinci şi se ţineau discursuri, dar toate astea nu aveau de-a face cu vieţile lor, iar oamenii continuau să cumpere cărţi.

O dată sau de două ori pe an, familia pleca cu maşina la Castellon de la Plana, apoi prin viile *Priorato* din Tarragona şi sus, pe drumul de munte, spre dealurile Aragon şi spre Fraga. Acolo, printre dealurile cu smochini, aproape de oraş, aveau o casă mică şi puţin pământ pe care creşteau măslini, smochini şi aluni. Casa era mobilată sumar, dar era prietenoasă şi răcoroasă. Vecinii, un fermier şi soţia lui, ţineau casa curată şi aeriseau, iarna, în schimbul recoltelor şi pentru permisiunea de a cultiva printre măslini ceapă, cartofi şi fasole. Era un aranjament satisfăcător pentru toţi, pentru că rămâneau totdeauna destule produse ca să mănânce familia Aguilar, dacă li se spunea vecinilor

că sosesc.

Antonia Maria şi fraţii ei, Manolo, atunci de optsprezece ani, şi Pedro, de şaisprezece, coborau dealul şi se duceau să înoate în râul rece, aflat la aproape doi kilometri mai departe. Luau o singură masă, seara, când familia spunea rugăciunea şi lua cina la lumina lumânărilor. Acolo a învăţat Antonia să coacă, să gătească şi să prepare conserve, petrecând ore în şir uitându-se la vecină în timp ce lucra.

Pe măsură ce continua războiul civil, familia Aguilar a început să-i simtă efectele. În magazin mai era ceva activitate, dar era greu de obţinut cărţi, iar tatăl Antoniei a trebuit să-şi atace economiile ca să-şi suplimenteze venitul. Într-o bună zi, în septembrie, el i-a anunţat că pleacă la ţară în concediu. Reuşise să obţină destulă benzină de la un proprietar de garaj care îi datora bani. A trimis o carte poştală vecinilor şi la patru dimineaţa, în ziua fixată, familia a pornit pe străzile pustii. Au luat cafea şi pâine cu brânză la o cafenea mică lângă Tortosa şi au ajuns la casa lor după amiază târziu. Legumele şi fructele, doi pui tăiaţi, un borcan cu unt şi unul cu marmeladă, de pe masa din bucătărie, indicau prosperitatea vecinilor. Manolo a spus că le-a mers bine din cauza războiului.

Se părea că puţin timp înainte de sosirea lor locuise cineva în casă. Cuptorul, deşi stins, era cald încă şi era apă curată în rezervor. Tacâmurile, spălate şi şterse, erau pe masă, împreună cu un pachet de ţigări străine având pe ele un desen cu un cap de marinar cu barbă roşcată. Şunca pe care o atârnaseră în cămară la ultima lor vizită era curăţată şi gata pregătită, iar cineva tăiase o bucăţică, acoperind cu grijă capătul cu o foaie curată de hârtie de scris. Mai era şi un alt pachet de ţigări acolo. Nu s-a vorbit nimic despre lucrul

ăsta, iar băieţilor li s-a spus să adune lemne şi să aprindă focul în cuptor.

După prânz, a doua zi, Antonia a coborât dealul să facă baie în râu, ca întotdeauna. Soarele trecuse de amiază şi ea se bucura în apă, ascultându-i vorbind pe fraţii ei în pădurea de mai sus. După-amiaza era liberă şi, în timp ce se îmbrăca, se hotărî să-i facă o vizită soţiei vecinului. Casa lor era ceva mai departe, pe partea opusă a apei şi Antonia fluiera un cântec popular când traversă podul de lemn.

Primele gloanţe începură să cadă în vale, exact înainte ca ea să ajungă la gardul vecinilor. Erau salve de arme automate, iar în livada de măslini a tatălui ei, dincolo de râu, bucăţi de pământ şi praf zburau în aer, iar copacii arzând înălţau ciuperci de fum spre cer.

Fermierul stătea în uşă şi îi făcu semn să intre repede înăuntru. Gloanţele continuau să cadă tot mai aproape de casa tatălui ei şi, un timp, se părea că cineva o proteja de devastare. Nimeni nu spuse un cuvânt, până când soţia vecinului începu să ţipe. Antonia o ţinu în braţe ca s-o liniştească şi atunci femeia ţipă şi mai tare, arătând spre ea. Antonia se întoarse şi văzu o mică flacără ieşind din acoperişul casei tatălui ei. Băieţii trebuie să fi pus prea multe lemne în cuptorul încărcat cu cenuşă. Asta trebuie să fie, se gândi ea, cuptorul, dar flăcările deveneau tot mai mari şi apoi, prin fum, văzu şi casa. Acoperişul dispăruse şi flăcările ieşeau pe ferestre. Văzu siluete ieşind în fugă din casă, spre drumul de pământ. Tirul tunului se oprise, lăsând loc din nou armelor automate. Apoi văzu soldaţii. În şiruri hotărâte, organizate, alergau în jos pe deal, spre oamenii care ieşeau din casa care ardea.

— Urcaţi în maşină! urlă ea. Urcaţi în maşină şi

plecaţi.

Soldaţii se mişcau prin livadă şi în câmpul cu porumb înalt. Ea îi vedea clar, dar nu putea vedea siluetele care fugeau.

Antonia porni să alerge în josul râului şi înapoi, în sus, spre casa ei, dar fermierul veni după ea. El şi soţia lui o reţinură.

— Nu poţi face nimic pentru ei acum, spuse el cu blândeţe. De îndată ce soldaţii vor afla cine este familia ta, vor pleca.

Ea se zbătea totuşi şi se lupta şi, fiind o femeie tânără şi puternică, era gata să le scape, când fermierul o lovi în cap cu pumnul lui uriaş. Ea căzu jos, dar nu leşină. Zăcea pur şi simplu acolo, reţinându-şi lacrimile şi tremurând.

În partea cealaltă a dealului, soldaţii ajunseseră din urmă familia ei, pe drumul de pământ.

Vecinii se scuzară şi o liniştiră cu un pahar de vin tare, din ierburi amestecat cu coniac arzător. Ea tuşi, plânse, iar ei îi mai dădură să bea, apoi soţia vecinului îi făcu un ceai de muşeţel ca să o liniştească. În seara aceea, ea îi auzi punând obloanele şi încuind uşile şi îi auzi vorbind despre cei trei republicani străini care au petrecut noaptea în casa lui señor Aguilar. Îi auzea, dar se simţea amorţită. Ei spuneau că soldaţii îi vor da cu siguranţă drumul lui señor Aguilar, când îl vor întâlni. El, desigur, nu arăta ca un republican sau ca un student, sau ca un comunist. Ea voia să fie de acord cu ei, dar adormi şi odată cu somnul, o cuprinse o pace care se menţinu până dimineaţă.

Se trezi la auzul cocoşului, la guiţatul porcilor şi la lătratul câinilor din spatele casei. Fermierul şi soţia lui şedeau deja la masă şi ea îi se alătură pentru o ceaşcă de cafea şi pâine muiată în ulei de măsline.

— E linişte, zise fermierul. Soldaţii au plecat. Poţi să te întorci acum, dacă eşti pregătită; merg şi eu cu tine.

Capul Antoniei era limpede ca dimineaţa şi ei făcură semne cu mâna soţiei fermierului şi o porniră în jos spre râu. Aerul era răcoros şi ea simţea pe glezne rouă din iarbă. Fumul încă se mai filtra din ruina care fusese casa tatălui ei.

Fratele ei, Manolo, pierise în flăcări, cu trupul carbonizat aplecat peste ceea ce rămăsese din cuptor. Maşina fusese răsturnată şi lăsată intactă în afară de ceasul de la bord. Cineva îl scosese. Trupul lui Pedro l-au găsit lângă drumul de pământ, iar fermierul îl cără în livada de măslini şi îl aşeză pe jos, lângă fântână. Apoi au găsit trupul lui señor Aguilar, cu faţa îngropată în pământ. Era un bărbat solid şi fermierul avu nevoie de ceva timp ca să-l ducă şi pe el unde zăcea fiul lui. Antonia găsi trupul gol al mamei ei în câmpul de porumb. Fusese violată şi i se tăiase beregata, iar fiica ei leşină alături de ea. Când îşi reveni, se trezi lângă fântână, cu fermierul şi soţia lui şi încă doi fermieri aplecaţi spre ea. Se ridică, se uită la cadavre şi plânse lacrimi amare, apoi se opri.

— O să-i înmormântăm aici!

Dar fermierul protestă. Trebuiau să fie duşi jos, la micul loc al lui Dumnezeu, a spus el, ca să fie binecuvântaţi de preotul satului, înainte de a se întoarce în ţărână.

— Nu, a zis ea. Vor fi îngropaţi aici, pentru că nu există Dumnezeu. Nici aici şi nici acolo, lângă cimitir.

În acea zi de luni, din septembrie 1936, primul an al războiului, Antonia părăsi satul, în căutarea forţelor republicane. Îi dădu vecinului maşina şi îi spuse că pământul era al lui, iar el îi dădu toţi banii, pe care îi avea în casă, o legătură cu alimente, nişte haine şi o

bicicletă.

Ea o luă spre est, către Catalonia, şi nu se mai uită înapoi.

Mai târziu, ca veche luptătoare, specialistă atât în explozive, cât şi ca infirmieră, ea a fost trimisă în regiunea stâncoasă, unde Derek Pritchard şi compania lui îşi luau cina. Viaţa ei, spunea ea, abia acum începea.

Capitolul 2

Întotdeauna susţinea că ea l-a văzut prima. Spunea că putea să-i descrie spatele, aşa cum arăta în timp ce el şedea încercând să mănânce. Îşi amintea de expresia lui, când s-a întors şi i-a prins privirea. El i-a oferit mâncarea, ea s-a aşezat, a luat lingura lui şi farfuria şi a mâncat.

El vorbea într-o spaniolă studiată, în care accentul lui şi jargonul local se amestecau în expresii ciudate care ei îi plăceau şi o făceau să râdă. Ideile lui Lorca ieşind din gura unui tânăr poet palid, străin, cu o faţă de Crist şi cu curajul lui El Cid. Pentru ea, el era un erou deoarece venise de departe să lupte în războiul ei, pentru ea, şi nu se aştepta la recunoştinţa ei.

Ea se eliberase deja de inhibiţii ca şi ceilalţi din rândul lor. Viaţa se desfăşura rapid şi era periculoasă şi adesea scurtă. Spaniolele din Republică ieşiseră din umbră. Ele luptau alături de bărbaţi şi îşi spuneau părerile şi ascultau discursuri înflăcărate, ţinute de lideri, despre progres şi viitor şi despre amorul liber.

Antonia se alătură extazului. Ea şi Derek umblau pe dealuri, iar trupurile lor împărţeau salteaua de iarbă în peşteri, în ascunzători şi în case ruinate. Ea îşi permitea să alunece pe un pârâu încântător, pasionat,

al libertății. Ea rămase permanent legată de ei: le repara pantofii, le făcea bombele artizanale, spăla şi gătea şi pansa răni, iar când Derek era în tabără şi nu lupta, nu-l părăsea absolut niciodată.

Amintirea acelui septembrie era împinsă în fundul minţii ei. Derek devenise prezentul şi viitorul şi preluase trecutul ei. Îl urmărea întotdeauna, citea în sufletul lui şi ştia ce devenise el şi voia ca lumea să-i cunoască talentele, sensibilitatea şi valoarea. Îl vedea insuflând entuziasm şi spirit de luptă camarazilor lui, transformând acea turmă ezitantă, încărcată de teorie, într-o forjă superioară de luptă. El conducea atacuri neînfricate prin câmpuri minate şi totuşi plângea ca un copil când lunetistul francez recita din Baudelaire, după ce încetau împuşcăturile. Plângea întotdeauna singur şi doar ea îl vedea pentru că nu-şi lua ochii de la el niciodată. Îi învăţa pe noii-veniţi cum să citească hărţile de teren şi uneori, când ascultau muzică la un radio receptor de producţie rusească, el vorbea despre democraţie, cum aceasta a venit în sfârşit în Spania şi trebuia să fie apărată. Ea ştia cât de timid era şi îi admira abilitatea de-a masca lucrul ăsta. Cu încetul, pe măsură ce trecea timpul, a aflat din bucăţele mai multe despre el.

Tatăl lui fusese industriaş şi avusese oţelării şi fabrici de bumbac şi producea vagoane de cale ferată. Era un bărbat puternic, autocrat, iar tânărul Derek îi spunea „domnule”. El şi soţia lui îşi petreceau verile la Biarritz unde îşi satisfăcea pasiunea pentru jocurile de noroc. El nu era un adevărat jucător, niciunul bun, pentru că nu-i plăcea să piardă.

Derek îi vedea puţin pe părinţii lui. Fusese trimis la un internat de la vârsta de şase ani şi îşi petrecea uneori sfârşitul de săptămână cu valetul şi soţia

acestuia. Când el era acasă, tatăl lui era întotdeauna plecat, la un birou sau la o uzină, iar mama lui se trezea târziu dimineaţa, pentru că serile îi erau ocupate cu obligaţii sociale masive. Derek era mai mult singur. Simţea că mama lui era jenată cu el când avea oaspeţi, pentru că nu excela la tenis sau la crichet şi nici nu-i plăcea să converseze prea mult sau să râdă când trebuia. El îşi afla liniştea în compania cărţilor şi citise cea mai mare parte din ce scriseseră Dickens şi Wordsworth până la doisprezece ani. Avea slăbiciune pentru poezie. Simţea că un vers îi putea spune mai mult decât o carte întreagă, pentru că exprima o stare de spirit sau un sentiment în câteva cuvinte, care nu aveau nevoie de explicaţii sau de amănunte.

Stilul de viaţă al mamei nu s-a schimbat decât odată cu venirea anului 1931. Până atunci, începând cu iarna anului 1929, atmosfera din casă era tensionată, întreţinută de certuri şi de uşi trântite. Astfel că totul s-a terminat în anul 1931, când tatăl lui s-a împuşcat, fiind declarat falit.

Mama lui era atunci la St. Moritz şi nu s-a deranjat să vină pentru funeralii. Casa familiei a fost vândută, iar după moartea tatălui, Derek a văzut-o doar o dată pe mama sa când urca într-un taxi în faţă la *Café Royal* din strada Regent. Îi rămăsese o mică moştenire depusă la bancă până la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani. Până atunci, putea avea uzufructul banilor. Mama lui se recăsătorise şi uneori îi vedea numele şi fotografia în ziarul *Tatler.*

Derek i-a spus Antoniei că citise despre moartea mamei lui când era în Spania. În anunţ nu se menţiona cauza morţii.

În primăvara lui 1937, Antonia constată că era

însărcinată. În acel moment, se aflau în Barcelona, iar Derek a dus-o la consulatul britanic unde s-au căsătorit. Gândul că va deveni tată şi îngrijorarea faţă de sănătatea Antoniei a aprins în el o emoţie nouă, matură. Principala lui preocupare devenise acum familia pe care o va avea. Războiul, argumenta el, se terminase pentru ei. Republica nu folosea brigăzile internaţionale atât de efectiv şi de des pe cât ar fi trebuit. Era timpul să se încline în faţa convenţionalului. În acel moment, el avea în comportare o forţă crudă şi un sentiment al scopului, iar Antonia a acceptat decizia lui. A acceptat de asemenea noul ei rol de soţie şi viitoare mamă. Acea vară scurtă, dură, nebună, a tinereţii ei se terminase. Acum nu mai rămăsese nimic pentru ea în Spania.

Au găsit loc pe un vas comercial în portul Barcelona. Când vasul trecea prin uşoara blocadă franceză spre Marsilia, ei se uitară la oraşul care dispărea sub un cer înstelat. El o ţinea strâns şi îi promise că se vor întoarce de îndată ce Spania va fi din nou liberă.

Capitolul 3

El a căutat să-şi câştige existenţa la Londra, departe de pericolele luptei. Călătorea în fiecare zi cu trenul la Waterloo şi traversa Tamisa spre un birou cenuşiu, impersonal. Vorbea cu voci cenuşii, impersonale despre hârtii de valoare, acţiuni şi certificate. După-amiază târziu, îşi punea pălăria şi se alătura celorlalte chipuri care se întorceau acasă peste acelaşi pod.

Avea o părticică din Spania care îl aştepta la marginea oraşului şi avea o micuţă fiică englezoaică binecuvântată, cu un zâmbet ce te dădea gata. În jurul lui era linişte şi verdeaţă, dar el nu uita unde îşi

întâlnise prima dată soţia. Vecinii s-au obişnuit cu accentul ei şi au început s-o strige Toni. Vorbea engleza destul de bine şi purta haine de tweed şi pantofi sobri. Pentru el, ea era tot Antonia Maria, cu acel lung şi romantic nume de familie. Îl spunea în gând Antonia Maria Aguilar de Soto. Aguilar de Soto. De Soto. Îl repeta mai repede şi mai repede, până ce suna ca şinele de tren lovite de roţile de oţel în drum spre casă. Îi auzea numele peste tot.

Mai târziu, ea jură credinţă coroanei şi spiritul ei latin puternic se calmă.

Nu-i vorbea niciodată în spaniolă, doar uneori în nopţile reci de iarnă, îi frământa spatele şi îi strângea trupul între genunchi spunându-i *querido* şi *mi amor.* Atunci, în pasiunea ei explozivă, devenea din nou Antonia Maria Aguilar de Soto. Îi urmărea trupul mic tremurând şi arcuindu-se încă o dată lângă al lui, apoi adormind epuizată, în somn, ea nu vorbea. Nu visa când erau împreună în siguranţă, cu trupul lui strâns lângă al ei.

Adoptând Anglia, ea trecuse la treburile casei, la grădinărit şi la friptura de duminică. Urma să o crească pe Anna în religia anglicană şi să joace cu ea jocuri englezeşti. Se străduia să citească revista *Country Life* şi stătea răbdătoare la rând, la autobuz şi în magazine. Nu vorbea niciodată despre Spania, iar Derek ştia că o făcea pentru că-i era dor.

El îi dădea salariul lui în fiecare vineri. A deschis un cont la banca locală pentru ea şi a învăţat-o să completeze cecuri. Cu salariul şi cu mica moştenire pe care o avea, puteau să trăiască bine. Îşi puteau permite o maşină şi câte un concediu ocazional pe continent. Dar Toni nu avea nevoie de aşa ceva, pentru că Anna era destinată să urmeze cele mai bune şcoli şi

vor avea nevoie de bani când vor fi bătrâni. În realitate, ea dorea ca el să părăsească biroul pe care îl ura, aşa că făcea economii pentru asta.

Citeau cărţi de la bibliotecă şi câteodată se duceau să vadă o piesă la balcon. Mai târziu, fiica ei avea s-o considere zgârcită, dar vecinii îi admirau prudenţa.

Uneori, luau trenul spre coastă cu un bilet ieftin de excursie. Dacă era o zi caldă, cumpărau îngheţată la cornet, se plimbau pe faleză şi priveau marea. Era departe de Mediterana care uda coasta sudică a ţării ei şi nu lăsa să se vadă dacă îi era dor de ea. Cocea şi gătea, vopsea gardul şi tundea iarba. Îi spăla cămăşile şi le călca, îi repara ciorapii. Freca argintăria, dar avea rare ocazii să o folosească, prepara şi vindea în secret vinuri din ierburi şi leacuri pentru răceală. Şi, în timp ce Derek fără prea mare succes sau dorinţă învăţa să fie broker la bursă, Anna creştea şi învăţa să vorbească. Devenise o fetiţă drăguţă moştenind coloritul lui şi pielea mamei ei. Râdea când el îi făcea mutre caraghioase şi era tăcută şi cu faţa tristă când simţea că el voia să fie linişte. Era întotdeauna frumos aranjată şi era de acord să poarte rochiţe, chiar dacă le ura că o zgâriau, dacă mama îi spunea că în felul ăsta îi face o plăcere lui tati. După somnul de după-amiază, şedea lângă fereastră cu părul ei castaniu-roşcat, frumos pieptănat, cu ochii verzi, urmărind poarta ca să-l vadă venind. De îndată ce se deschidea poarta, faţa i se lumina şi alerga să se arunce în braţele lui şi să-l apuce de gât, iar el o săruta şi ştia că viaţa merită să fie trăită. Ea îl întreba cum a fost ziua lui şi îl spunea despre ziua ei şi întotdeauna îi şoptea secrete la ureche. Acestea erau mici îngrijorări ale ei şi-i spunea că nu trebuie să le repete, iar el râdea şi îi dădea sfaturi şi îi promitea că totul va rămâne doar între ei,

fără nimeni altcineva.

Ea avea abia trei ani, dar el vorbea cu ea cum vorbeşti cu un om matur şi simţea că ea îl înţelege. Curând el i-a mărturisit că, în scurtă vreme, tati nu se va mai duce la niciun birou, ci va sta acasă cu ea şi cu mami şi va scrie.

— De ce nu de mâine? întrebă ea.

— Pentru că nimeni nu vrea încă să cumpere ce scriu eu, îi răspundea.

— Mami zice că scrii atât de bine! spunea ea.

— Dar şi altora trebuie să le placă ceea ce scriu eu, îi răspundea ei.

Îi mângâia părul şi îi spunea că oamenii au nevoie de bani ca să poată să stea acasă, iar ea îi spunea că poate să plătească, întrucât avea o groază de bani în puşculiţa ei.

Nu râdea niciodată de ea, iar noaptea, când ea dormea, el venea în camera ei şi o privea şi simţea că ea ştia că el era acolo.

La sfârşit de săptămână, el îi citea poveşti, iar ea îi desena. Lucrau cu Toni în grădina de zarzavat, iar el o învăţa să meargă pe mica ei tricicletă, iar în sezon culegeau mere şi căpşuni. El nu prea voia ca ea să fie trimisă la şcoală, dar se gândea că mai era timp pentru asta.

În afara lumii lor, timpul gonea. În Europa se trasau cu forţa hărţi noi şi asta necesita alte bătălii. Autorităţile nu ştiau că el participase la războiul din Spania şi, la mijlocul anului 1940, Derek a fost recrutat la armată. El se simţea uşurat că a scăpat de biroul lui plicticos şi a schimbat recunoscător documentele şi cifrele cu instrucţia.

La începutul lui 1942, locotenentul Derek Pritchard s-a trezit la Singapore, privind cum ia foc Imperiul.

Politicienii de la Londra nu-i luau în serios pe japonezi. Erau văzuţi ca nişte pitici miopi care nu puteau zbura cu avionul noaptea. Singapore era o fortăreaţă care nu va cădea niciodată. Dar de căzut a căzut, iar japonezii, călare pe biciclete prin junglă, au dovedit că pot ţinti bine. Hotelul *Raffles,* cu ceaiul de după-amiază, şi-a închis porţile şi a aşteptat să iasă din fum noii stăpâni ai Asiei.

A fost din nou ca în Spania, dar mai scurt. Bătălia pierdută pe care o ducea de data asta era pentru propria lui ţară. Din Anglia nu veneau trupe, căci acestea erau necesare mai aproape de casă. Cei care au putut părăsi insula au plecat cu vaporul spre Australia, iar unii, ale căror vase nu au fost scufundate pe drum, au ajuns acolo. Derek Pritchard n-a luat parte la ultima bătălie pentru oraş. Nu-şi putea găsi unitatea şi rătăcea pe străzi când tirul a încetat. A căutat în zadar un vapor care pleca, iar oamenii spuneau că japonezii îi vor omorî pe toţi. Se simţea vinovat faţă de chinezii, indienii şi malaezii prinşi într-o bătălie între combatanţi îndepărtaţi şi a umblat până a găsit un bar deschis în centru. S-a aşezat la o masă, afară, să-i scrie o ultimă scrisoare lui Toni, în Anglia. Cu o fotografie a ei şi a micuţei Anna şi cu un pahar de bere caldă, scria şi spunea că nu ştie când le va ajunge scrisoarea. Le-a descris agonia şi devastarea şi oamenii dezorientaţi de pe străzi. Le-a scris acest adio temporar, spunea el pentru că nu ştia ce se va întâmpla acum. *Japonezii ne vor trimite pe toţi undeva, probabil,* a scris el. *Nu e loc pe insula asta mică pentru toate trupele astea. Japonezii nu ne pot hrăni aici.* A încheiat scrisoarea spunând că va încerca să-i scrie când va şti ce se va mai întâmpla. *Mas tarde, mi amor,* dar de fapt era *adios mi corazon.*

Capitolul 4

O mână grea îl atinse pe umăr şi el se uită în sus. Văzu faţa vag familiară a unui ofiţer medic zâmbindu-i. Bărbatul avea un păr des, roşu şi o faţă mare cu pistrui şi o pipă în mijlocul ei. El arătă spre scrisoare.

— Poţi la fel de bine s-o bagi într-o sticlă goală, a spus el. Arunc-o aici undeva, în Marea Chinei de Sud. Doar aşa ar putea ajunge în Anglia, acum când poşta a murit.

Derek împături scrisoarea şi o puse în buzunar. Se luptă să pună laolaltă faţa, vocea şi uniforma aceea.

— Îţi aduci aminte de mine? întrebă faţa jovială. Sunt Hedges. Jimmy Hedges. Tu eşti Pritchard, nu-i aşa?

Atunci îşi aminti.

— Da, desigur, zise Derek făcându-i semn lui Hedges să se aşeze. *Cambridge,* nu-i aşa?

— Unde altundeva? spuse Hedges. De ce nu vii cu mine la bar? Aici e prea cald, pe când înăuntru mai funcţionează ventilatorul. Se pare că japonezii n-au tăiat curentul, încă.

Derek aprobă din cap şi se ridică. Încet, trecutul îi reveni în minte. Trecutul îndepărtat. Cu mult înainte de războiul ăsta şi de cel din Spania. O parte din acel timp de demult, naiv, când oamenii credeau că visurile şi ideile puteau deveni realitate. Cu mult înaintea înfrângerilor. Era ceva neplăcut în încercarea de a-şi aminti de Hedges şi, când au ajuns în bar şi s-au instalat iar doctorul a comandat băuturile, începu să-şi reamintească. Era considerat un fascist şi un nemernic, îşi aminti Derek. Nu plecase în Spania. Se spunea că vizitase chiar Germania nazistă şi îi admirase pe Franco şi pe Mussolini.

Dar mai era şi altceva. O altă amintire jenantă încerca să pătrundă în mintea lui, dar nu ştia ce anume, în ultima vreme, nu mai văzuse niciun cunoscut, iar acum era un moment de prăbuşire şi capitulare. Poate era ultima lui zi ca om liber. Războiul se va termina acum pentru el şi cu gândul captivităţii care plutea deasupra micului bar, se hotărî să nu analizeze trecutul prea de aproape.

Se aşezară în faţa ventilatorului şi vorbiră nimicuri. Nu discutară despre *Cambridge* sau Spania şi, încet, ecourile unor neplăceri uitate se şterseră. Deasupra barului atârna o colivie ornamentală, cu un papagal. Micuţa pasăre ţopăia, iar Derek s-a adresat barmanului:

— De ce nu-l laşi să zboare înapoi în junglă?

— Am plătit o grămadă de bani pe el, a răspuns barmanul. Oricum acum nu-şi mai găseşte drumul.

— Un pom e un pom. Papagalul o să fie mai fericit afară la aer.

El cumpără pasărea de la barman şi deschise colivia. Papagalul ezită puţin, apoi zbură spre geam şi dispăru.

— Ai înnebunit, spuse Hedges. Pasărea o să moară cu siguranţă acum. A stat închisă şi hrănită ani de zile aici. N-o să poată supravieţui acolo, afară, ştii.

— Greşeşti, Hedges. Ai văzut cât de repede a zburat afară? Îşi dorea libertatea.

— Probabil că suferi de o depresie.

Derek mai puse câteva monede pe masa barului.

— Asta înţeleg, spuse Hedges. Acolo unde mergem, n-o să avem ce face cu banii. Pot foarte bine să ne ducă beţi.

Scrisoarea lui Derek mai era în buzunarul lui, când el şi Jimmy Hedges au fost traşi de pe scaune de o patrulă japoneză. Medicul insistă să-şi termine băutura

şi a fost puţin bătut şi împuns cu baioneta în stradă. Cu lipsa de maşini şi de cai, oraşul părea mort. Erau flăcări peste tot şi se auzeau împuşcături sporadice.

Când au părăsit barul, papagalul se întorcea în zbor. Numai Hedges l-a văzut.

În timp ce erau duşi de-a lungul trotuarelor, trecătorii se uitau cu uimire la ei. Şocul de a vedea soldaţi britanici la bunul plac al unui duşman oriental era vizibil.

— Sunt bucuroşi că ne văd plecând, spuse Hedges. Au să afle curând cum sunt noii lor stăpâni.

Mai voia să spună ceva, dar unul dintre soldaţi l-a lovit şi un altul a urlat ceva. Hedges s-a oprit, s-a uitat în jos la amândoi, apoi a pornit în tăcere. Au fost duşi într-o baracă militară în centrul oraşului. La poartă, era de santinelă un japonez sub un steag mare al Soarelui Răsare.

— Nu pierd prea mult timp, nu-i aşa? şopti Jimmy. Dacă noi am fi aşa disciplinaţi ca ăştia, i-am fi închis noi pe ei acum. Noi suntem mai mulţumiţi decât ei aici, ştii.

Derek asculta doar noaptea şi îşi imagina sunetul greierilor. Au fost duşi într-o cameră mică şi împinşi înăuntru. Uşa se trânti în urma lor. Afară se auzea pasul ritmic al santinelei. Se auziră împuşcături în apropiere şi Jimmy a spus că erau executaţi oamenii.

— Trebuie să căpătăm puţină cruzime, dacă vrem să supravieţuim războiului ăstuia, a spus el.

„Querida, nu pot să-ţi spun care sunt sentimentele mele”, ar fi vrut să-i scrie Derek lui Toni. Dar nu punea vorbele pe hârtie. Le ţinea în minte, în acea primă noapte de oprimare. „N-am fost închis niciodată, dar îmi amintesc sentimentul. Aproape mă face să simt că

stau în biroul meu, dar atunci eraţi tu şi Anna la care veneam acasă. Aici nu am ce să aştept cu nerăbdare. Am mai văzut disperare înainte, dar atunci erai tu acolo. Acum sunt închis aici, cu un tip de la *Cambridge* a cărui natură e diferită de a noastră. Îmi aduc vag aminte de el de acolo. Ştiu că e ceva ce simţeam faţă de el cândva, în vremea aceea. S-ar putea să fie ură, nu-mi amintesc. Ceva la el mă face să mă simt stingherit şi în gardă, dar acest sentiment mă salvează să nu mă scufund în deprimare. Sper să nu-mi amintesc despre ce era vorba atunci şi sper să nu-mi pice pe neanunţate. Dacă el ştie nu o spune. Încearcă să mă facă să râd şi uneori reuşeşte. El insultă paznicii şi dacă ei ar înţelege engleza, l-ar împuşca sigur. Vulgaritatea lui mă face să mă cutremur şi în acelaşi timp îmi ţine mintea întreagă. Acest spirit al lui şi simţul aspru al umorului mă ajută să supravieţuiesc şi să uit sentimentul lipsei de speranţă care se infiltrează. N-am să las ca disperarea să-mi pătrundă în suflet. Am să consider toate astea drept încă o zi cenuşie, într-un birou pe care-l urăsc. Linia aceasta se poate extinde puţin, dar ştiu că tu eşti la capătul tunelului şi mă aştepţi. Am să ignor totul, acum. Cât aş vrea să am aici pe cineva cu care să împart lucrurile. Nu pe tine, dragostea mea, pentru că nu aş vrea să suferi aşa ceva. Ci pe cineva care poate să simtă, atâta doar. Somnul mă ocoleşte ore în şir şi noaptea de afară este străină”.

În zilele care au urmat, viaţa era abia suportabilă. Erau murdari şi flămânzi şi palizi, iar Hedges găsea tot timpul să spună lucruri nostime.

— Poate să fie şi mai rău, zicea, alţii plătesc o avere să slăbească, pe când japonezii ne fac asta pe gratis.

Într-adevăr, raţiile lor de alimente se micşorau cu trecerea timpului, dar au început să-şi recunoască paznicii şi li se dădea voie să iasă, să se mişte, şi nu erau bătuţi atât de des. La două luni după căderea Singapore-ului, au fost duşi în biroul comandantului. Le-a spus să se bărbierească, le-a dat sacul cu obiecte personale şi le-a comunicat că li se va permite să facă baie.

— N-au de gând să ne împuşte azi, spuse Jimmy, iar când a venit mâncarea, mai multă ca de obicei el a adăugat: Doar nu ne-ar îngrăşa acum, nu-i aşa? Nu s-ar preocupa să fim curaţi. Doar japonezilor li se permite să moară curaţi.

Mai târziu, proaspăt bărbieriţi, îmbrăcaţi şi hrăniţi, au fost duşi într-un birou şi prezentaţi unui ofiţer japonez.

Era cordial şi vorbea blând şi le-a oferit ceai verde şi ţigări. Le-a spus că ei au fost aleşi să plece într-o călătorie. A întrebat dacă erau bine trataţi şi le-a spus că un alt ofiţer era pe drum, din Japonia, ca să-i întâlnească. Le-a dat treizeci de minute să se pregătească.

Cele treizeci de minute au trecut şi au devenit o săptămână şi încă o săptămână, apoi au fost mutaţi în toiul nopţii. Au fost escortaţi de două plutoane de soldaţi înarmaţi şi au mărşăluit două ore, înainte de a ajunge la destinaţie.

Era o clădire colonială, mare, veche, cu lungi coridoare, cu coloane şi grădini şi au fost băgaţi într-o celulă într-o clădire exterioară. Acolo erau două paturi, trei scaune şi o masă. Era o celulă curată şi au dormit bine în noaptea aceea. Dimineaţa, un ofiţer japonez a venit să-i vadă. Le-a spus că vor sta acolo până va începe misiunea. A vorbit puţin şi le-a pus câteva întrebări impersonale şi nu a aşteptat ca ei să

răspundă. Apoi, le-a zis că ei trebuie să aştepte şi a plecat.

— Lucrurile încep să arate mai bine, a zis Hedges. Măcar ei ştiu că suntem aici.

Capitolul 5

Când era băieţel, îi spuneau Cio-cian, adică fluturaş. Îi plăcea să umble prin casă, cu braţele întinse, lăsând să cadă din degete pe podeaua de lemn diverse obiecte. Îi făcea pe oameni să râdă şi cânta, adormind adesea chiar în mijlocul recitalului. Era priceput să deseneze flori pentru mama sa şi chicotea mult. Urmărea lecţiile pentru ceremonia ceaiului, care se ţineau în casă, iar apoi le incita pe doamne. Şi voia să emigreze în Brazilia, ca şi unchiul lui.

Era înalt pentru vârsta lui şi avea o faţă mare, în formă de lună, şi muşchi puternici la picioare. Creştea mereu şi pantofii sau hainele nu-i veneau mai mult de patru luni în şir. Totuşi, era popular cu prietenii săi mai mici, care veneau zilnic la el să se bucure de compania lui reconfortantă, plăcută. Ştia să gătească supe, să facă bere şi să taie peştele crud în bucăţele mici apetisante, să macine muştarul şi să cureţe mere şi ridichi. Cânta şi spunea poveşti nostime şi făcea pauze ca toţi ceilalţi să râdă.

Mai târziu colegii de la universitatea *Keio* din Tokio, nu-i ştiau copilăria. Keichi Katsumata nu se născuse un uriaş blând. Se transformase într-unul, în ultimii ani ai adolescenţei. Nimeni nu îndrăznea să-i spună în faţă „uriaş blând”. Nici măcar cel mai curajos. La *Keio,* erau apreciaţi băieţii bine făcuţi. Faţa lui mare, când era serios, îi îndemna pe alţii la respect din teamă. Când vorbea, vocea lui clară de bariton umplea camera şi se

făcea linişte. În ultimii ani de studiu, zâmbea rareori, iar atunci faţa lui se lumina ca un milion de lanterne de hârtie şi lumea devenea a lui; era gata să pună mâna pe ea. Dar nu mulţi oameni l-au văzut zâmbind în anii aceia, când se maturiza şi când îi apărură tuleie pe barbă. De atunci, nu prea avea pentru ce să zâmbească; lumea se schimba.

Când Keichi a ajuns în capitală, era 1931 şi curentul naţionalist devenea puternic. Din cerul politic al Japoniei lui natale, începură să coboare nori negri de război, peste câmpurile de orez, pornind un foc care, până la urmă, era distrugător.

Reînvierea vechilor glorii era la ordinea zilei. Se făceau marşuri pe străzi şi aveau loc asasinate în locuri sus-puse. Armata imperială îşi lustruia armura. Dincolo de mare, o Asie decadentă aştepta să fie cucerită, remodelată şi condusă. Vapoare mari şi avioane plecau de pe benzile de asamblare ca să aştepte chemarea drapelului şi să amintească naţiunii de Port Arthur şi de victoria asupra omului alb în Rusia.

Aerul era înfierbântat. Tineri ofiţeri îşi împuşcau generalii moderaţi şi formau partide şi grupuri politice de presiune. Ei doreau să meargă la război şi să continue lupta, dar Keichi Katsumata voia să plece în Brazilia.

Lua lecţii de portugheză de câţiva ani. Cunoştinţele lui de limbă erau de aşa natură încât profesorul lui, un chitarist filipinez din Yoshiwara, putea conversa cu el în limba respectivă. Ei vorbeau despre flamenco şi *corridas,* iar chitaristul îi spunea că el putea acum să călătorească oriunde în America Latină sau în Spania şi nu se va rătăci. Keichi nu voia să se ducă oriunde în America Latină sau în Spania. El voia să se ducă la fratele mamei în Brazilia. Nu se mai auzise nimic

despre el, de la sfârşitul anilor ’20. Se zvonea că avea pământuri întinse şi o soţie în Brazilia. El se întorsese o singură dată la Hokkaido, unde locuia familia lui Keichi, şi a lăsat asupra tânărului Keichi o impresie neştearsă. Zâmbea uşor, vorbea mult, asculta plăci de gramofon şi dansa, fluiera şi strângea oamenii în braţe. Astea erau lucruri pe care tatăl lui Keichi nu le făcea niciodată şi nici vreun alt bărbat din familie. Unchiul lui era considerat un excentric; vorbea despre căldura şi nisipul plajelor, despre junglă şi muzica din locul unde trăia. Vorbea despre posibilităţile de viitor, despre aur şi fructe tropicale şi mări calde. Dar nu-i spusese niciodată băiatului că în Brazilia se vorbea portugheza.

Şi, astfel s-a întâmplat că în ultimii săi ani la universitatea *Keio,* Keichi a ajuns să vorbească fluent într-o limbă greşită. El colaborase la ziarul universităţii şi visa la o carieră în ziaristică. În felul ăsta, putea să primească o misiune peste ocean şi să găsească astfel un mod de a i se alătura unchiului său acolo. Tatălui lui nu-i păsa ce materii studia; voia doar să fie la universitatea *Keio*, atât timp cât îşi amintea de unde provenea şi nu făcea de ruşine familia. După părerea tatălui său, universitatea era o pierdere de timp necesară. Dar toţi bărbaţii Katsumata au studiat acolo şi după aceea s-au întors toţi şi au intrat în afacerea familiei de procesare a peştelui. Atât timp cât Keichi avea să facă la fel, nu avea importanţă ce îl învăţau. I s-a părut că studierea dreptului ar fi o idee bună şi, ascultător, Keichi a devenit avocat. Avea să plece să caute aur în Brazilia, oricum, dar asta rămânea un secret.

Singura persoană care mai ştia despre planurile lui era dragostea lui din copilărie, Misato, cu care Keichi s-a căsătorit în anul 1935, la vârsta de douăzeci şi doi de

ani. Au căzut de acord să plece împreună în Brazilia, dar planul a trebuit să fie amânat când s-a născut Yoshiro. Pentru moment, şi-au făcut bagajele şi au plecat cu vaporul spre nord, la Hokkaido. Dar numai tânăra mamă şi Yoshiro au rămas acolo. Keichi, acum avocat, a fost recrutat în armată şi trimis în vest, în Manciuria, pe care ţara sa o cucerise în 1931, ca să aibă grijă de căile ferate.

În secret, în foarte mare secret, Keichi Katsumata ura armata. Acesta nu era un sentiment popular acum în pragul gloriei. Nu-i putea vorbi soţiei lui despre asta şi, ani mai târziu, nu i-a putut spune asta nici fiului său. Nimeni dintre ei nu putea împărtăşi îngrijorarea prin care a trecut Keichi ca locotenent în forţa imperială expediţionară. Misato era patriotă, iar doi dintre fraţii ei aveau să moară în Birmania, pentru împărat.

În anticiparea unei debarcări în Singapore, armata l-a chemat înapoi pe Keichi şi l-a trimis la un curs intensiv de malaeză şi engleză. Înclinarea lui naturală spre limbi l-a ajutat şi, cu abilitatea lui de a gândi într-o limbă străină, a obţinut cunoştinţe suficiente din celelalte două, dar spaniola rămăsese pasiunea lui. O considera biletul lui pentru Brazilia.

Datorită calificărilor lui, armata l-a mutat la corpul de contrainformaţii şi a fost trimis la un curs de perfecţionare, lângă Nagoya, în centrul regiunii Honshu. Urma să înveţe despre metode de interogare, dar apoi armata a decis că era mai potrivit în Filipine şi în pregătirea pentru campania din Filipine, l-au mutat la un regiment de artilerie, înainte de terminarea cursului. Cu dosarul lui temporar pierdut la Tokio, Keichi a fost trimis înapoi la cartierul general, cu mult înainte ca să fi stăpânit arma artileriei. Neexistând pentru el un loc unde să lupte, a fost trimis la Osaka.

Cineva de la Ministerul de Război decisese că era timpul să-l facă ofiţer de transmisiuni şi să-l înveţe ştiinţa radiocomunicaţiei. Termină calificarea deplină şi fu trimis la Bangkok, nu ca radiofonist, ci ca ataşat cultural al ambasadei japoneze de acolo. Sarcina lui era să-i convertească pe thailandezi la un mod de gândire mai agresivă, cu privire spre viitor şi citea lungi materiale în acest sens, care veneau de la Ministerul de Externe. Nu s-a realizat mare lucru şi timpul cât a rămas la Bangkok a trecut în linişte.

Războiul era acum în toi şi Keichi nu trăsese încă niciun foc. Se întorsese în Japonia, în concediu, când a sosit o telegramă care i-a întrerupt vacanţa. Veniseră ordine noi. Trebuia să se prezinte la Singapore de curând cucerit. Nu i se dădea niciun motiv pentru această nouă sarcină, nici amănunte cu privire la natura ei. Ridică ancora spre colonia cucerită.

În primele zile ale conflictului, insula Kokkaido rămăsese departe de ostilităţi. Era destul peşte în mare şi somoni în izvoare şi râuri, iar zăpada continua să cadă iarna în munţi. Drumurile pe mare erau mai sigure sub steagul invincibil al Soarelui Răsare. Pescarii cântau şi se găseau mere din plin. Micului Yoshiro, îmbrăcat în uniformă de marinar, i se spunea să fie mândru de tatăl lui. Armata imperială exercitase o dominaţie aproape totală asupra vieţii japonezilor, după ocuparea Manciuriei, iar micul Yoshiro învăţa cântecele ei, i se arătau hărţile victoriei şi era îndemnat să se roage pentru gloria tatălui lui. Se raportau doar succesele şi Misato devenise o fervent sprijinitoare a armatei. Dar Keichi Katsumata nu era atins de carnavalul războiului, nici impresionat de succesele acestuia. Nu-i plăceau cuvintele scurte, tăioase, de comandă şi nu avea încredere în cei cu

grade superioare, pe care armata îi transformase acum în Shogūni moderni. Ura servilismul pe care trebuia să i-l arate soldaţii pentru că el era ofiţer. Obedienţă automată, oarbă, faţă de panglicile aurii, făcute de mâna omului. Ura stilul de comandă, ca de robot, şi nu suporta iraţionalismul războiului şi mintea îngustă a ofiţerilor de grad inferior. Mai presus de toate, Keichi dispreţuia uniformitatea lipsită de umor. În drum spre Singapore, Keichi se gândi că armata îl va plasa din nou greşit. Se simţea constrâns şi plictisit, iar o durere în piept îl chinuia de când a început să fumeze. Nu avea cu cine să vorbească şi în scurt timp, vioiciunea lui naturală s-a pierdut în tăcere. O scoică uriaşă, exterioară, sumbră, s-a închis peste efervescenţa lui. Dar dacă şi această ultimă sarcină a lui era tot o aiureală? În căldura nopţii, umbla singur pe puntea vaporului. În picioarele goale, simţea lemnul sub ele şi dorea să plece în Brazilia să se alăture unchiului din tinereţea lui.

Capitolul 6

Era un port încins şi în plină activitate. Keichi Katsumata nu mai fusese la Singapore şi tot ce văzu dincolo de balustradă era armata imperială. Nu se vedeau civili, în afară de câţiva care îndepărtau rămăşiţele unor camioane arse. Soarele cel roşu flutura peste tot cu mândrie, reflectarea lui tremurând în apa verzuie. Uniformele mişunau în locul acela ca mici furnici obscure, ascultătoare. El ştia că, pe undeva, trebuie să fi fost palmieri, flori şi clădiri coloniale cu acoperişuri roşii, dar vaporul lui fu salutat la Singapore doar de soarele fierbinte.

Oraşul-insulă devenise acum o parte a imperiului

japonez de curând extins. Keichi ştia că imperiile nu se edifică doar prin rugăciuni şi că în curând avea să devină o parte a maşinăriei ucigaşe, a cărei uniformă o purta de atâta vreme. În sinea lui, simţea înţepătura unei ruşini îndepărtate.

Portul era viu de activitate. Se încărcau şi se descărnau continuu lăzi de lemn, mari şi mici. Erau tunuri de câmp şi tunuri antiaeriene, soldaţi şi ofiţeri, cu săbii şi camioane militare. Culoarea dispăruse din felul cum îşi imaginase el portul. Coşurile împletite, plasele de pescuit, trestiile şi civilii, tot ce văzuse pe vechi stampe în imaginaţia lui dispăruseră.

La Hokkaido aerul fusese răcoros şi munţii făceau ecou cântecelor pescarilor despre apusul de soare şi dragoste. Dar Hokkaido era foarte departe, iar aici macaralele gemeau sub greutatea metalului aducător de moarte. Îşi simţea inima grea când coborî scara.

Jos văzu un mic grup de tineri ofiţeri. Unul se uită spre el şi îi strigă numele. Katsumata. Suna aspru şi crud, de parcă ar fi fost un blestem. El aprobă din cap şi zise:

— Da, eu sunt Katsumata.

Cel mai tânăr din grup veni la capătul scării, ţinându-şi sabia lungă. Se opri, salută, se înclină şi luă bagajul lui Keichi. Pe faţa tânărului era un zâmbet de scuză.

— Urmaţi-mă domnule, lătră el şi cu asta zâmbetul se aspri şi dispăru. Avem o maşină care ne aşteaptă afară. Trebuie să fiţi o persoană importantă. E prima maşină de care m-am apropiat de când a încetat lupta.

În ochii tânărului era o oarecare curiozitate.

Keichi voia să arunce o privire în oraş. Mirosurile tropicale, copacii şi florile care supravieţuiau tunurilor trebuiau cu siguranţă să fie ca la Recife. Unchiul lui trimisese o dată o carte poştală de acolo, dar el nu-şi

amintea imaginea. Îşi aducea doar aminte că tatăl lui spusese că era un port tropical, cu vapoare ca şi cele din Hakodate, dar fără ordine. Tatăl lui spusese de asemenea că Recife arăta primitiv şi fierbinte şi că era potrivit doar pentru sălbatici.

Când Keichi a spus că ar vrea să vadă oraşul, ceilalţi au clătinat din cap. Au zis că era imposibil. Trebuia să se ducă să-l vadă pe Taisho. Taisho avea de discutat lucruri importante cu locotenentul Katsumata şi nu trebuia lăsat să aştepte. Ei au stat cu buzele strânse ţinându-şi săbiile, în timp ce au traversat oraşul. Cel tânăr era la volan, evitând gropile, sfărâmăturile şi carcasele de cai de pe drum. Chinezii, malaezii şi indienii pe care îi vedeau arătau flămânzi. O mamă alerga în picioarele goale pe stradă, cu paşi scurţi şi repezi, avea faţa cenuşie şi îşi ţinea în braţe copilul îmbrăcat în zdrenţe. Oare Misato şi Yoshiro vor fi şi ei flămânzi? Misato nu! Era prea mândră pentru asta. Ea nu ar supravieţui tentaţiei de a se otrăvi, dacă iubita ei Japonie ar pierde războiul.

Au trecut pe lângă sute de prăvălii şi ricşe goale. Erau foarte puţine maşini, majoritatea carcase arse în poziţii mortale, lăsate pe drum. Erau soldaţi care mărşăluiau în grupuri, bulevarde mărginite de copaci şi alte dărâmături şi se simţea putoarea dulceagă a morţii. Maşina se opri şi printre noi saluturi şi înclinări, Keichi a fost dus la biroul lui Taisho. Noi lătrături, se gândi în sinea lui şi şansa de a sta drepţi ore-n şir, de a asculta şi poate de a lătra la rândul lui drept răspuns şi acceptare.

Clădirea era veche şi coridoarele ei lungi, întunecoase, erau reci. Keichi văzu decoraţiunile de pe pereţi şi admiră candelabrele rămase. Acesta trebuie să fi fost un loc senin, înainte ca pacea să fi sărit în

aer. Un ţipăt ascuţit îl sfâşie.

Un grup de soldaţi târau un prizonier prăbuşit spre grupul lui. Avea durere în ochi, iar pe tunica ruptă şiroaie de transpiraţie amestecată cu sânge. Era tânăr şi cu pielea smeadă, prea întunecat ca să fie chinez şi mai înalt şi cu faţa mai rotundă. Când au trecut pe lângă el, bărbatul a privit spre Keichi. Mergea mai încet acum, ca un căţel uman care trăgea de lesă. Avea buzele uscate şi crăpate şi era plin de ură. A încercat să-l scuipe în faţă pe Keichi, dar n-a putut şi a fost împins înainte cu vârful unei puşti.

Un moment se făcu linişte. Tot ce auzea Keichi erau paşi pe podeaua de marmură; apoi tăcerea explodă. S-au oprit toţi şi s-au uitat în jur. Bărbatul, cu o forţă bruscă, ascunsă, neaşteptată, s-a smuls de cei care îl prinseseră şi fugea. S-au auzit nişte strigăte, apoi o împuşcătură şi bărbatul a căzut. Scoase un mic ţipăt şi se zgudui puţin, apoi rămase nemişcat. Grupul se întoarse să-şi continue drumul. Văzuseră deja cu toţii moartea, dar Keichi simţi presiunea greţii în stomac. Îşi strânse sabia, ţinându-se de ea, şi merse mai departe.

Coridorul nu se mai sfârşea şi erau pete curate, pătrate, pe pereţi. Cândva, fuseseră tablouri acolo, se gândi Keichi. Picturi mari, cu scene pastorale englezeşti. Case mari şi cai şi câini de vânătoare. Haine roşii, poate şi vapoare vechi cu pânze.

S-au oprit în faţa unei uşi şi el a ştiut că era uşa lui Taisho, pentru că feţele din jurul lui deveniră ţepene. Cineva îşi adună curajul să bată şi o voce furioasă urlă ceva prin stejarul gros. Uşa s-a deschis şi Keichi a intrat, s-a înclinat şi a salutat. Taisho şedea la biroul lui mare şi semna nişte hârtii. Era de vârstă mijlocie şi avea o faţă bună.

— Stai, Katsumata, a spus el, fără să-şi ridice

privirea. Termin într-un minut.

Avea o voce inteligentă şi accentul lui era educat. A pus jos tocul şi s-a lăsat pe spătar.

— Sper că ai călătorit bine, Katsumata. Apoi, fără să aştepte un răspuns: Cum stai cu birmaneza?

Armata i-o făcuse din nou. Limbă greşită, loc greşit, omul greşit, totul greşit.

— Spaniola. Eu vorbesc spaniola, domnule. Nu birmaneza, a precizat el şi îi veni să râdă.

— Nostim, a spus Taisho, nostim. A consultat un dosar şi a zis din nou: Nostim.

A sunat şi a intrat un soldat. Avea o faţă severă, cu cicatrice, iar Taisho a mai spus o dată „nostim", înainte de a comanda ceaiul. Nu trebuia să-i spună lui Keichi că era şi el un bărbat de la *Keio.* Avea ceva în el. Clădiri familiare, scene şi profesori comuni, familii asemănătoare. Soldatul se întoarse cu nişte căni aburinde şi Taisho lătră:

— Aşteaptă afară. Să nu fim deranjaţi.

Întorcându-se spre Keichi, Taisho continuă:

— Avem o problemă. Avem nevoie de dumneata, dar văd că nu vorbeşti birmaneza şi nu avem timp să aducem pe altcineva. Cum stai cu engleza? Vorbeşti, citeşti, scrii?

Keichi aprobă din cap. Voia să spună că doar se descurca în engleză. Spusese până acum doar trei vorbe, dar ştia că Taisho îl înţelesese.

— O să trebuiască să te folosim la asta. Nu avem prea mult timp. O să trebuiască să pleci peste două zile. Şi n-o să fii singur. Doi ofiţeri britanici şi doi birmanezi or să vină cu dumneata. Am avut trei birmanezi, dar pe unul l-am pierdut chiar înainte de a intra dumneata. Nebunul a încercat să fugă. Bea-ţi ceaiul, Katsumata. Am să-ţi spun despre noua dumitale

misiune. Chiar dacă nu ştii birmaneză, eşti omul potrivit. Ar fi bine să fii, pentru că eşti tot ce am la îndemână.

Keichi îşi sorbi ceaiul, refuză o ţigară şi se instală mai bine ca să asculte.

Poporul birmanez, spunea Taisho, nu apreciază rolul Japoniei. Unii nu doreau să fie eliberaţi de sub vechile puteri coloniale. În Birmania, existau puncte de rezistenţă. Britanicii îi ajutau pe localnici şi în unele cazuri au avut succes. Au fost mici lovituri, dar până acum n-au produs decât mici neplăceri. Taisho a spus că acasă nu se ştia nimic despre treaba asta şi Keichi trebuia s-o ţină secret. I se spunea despre asta pentru că avea să plece el însuşi în Birmania şi trebuia să ştie ce se întâmplă acolo. Taisho a mai adăugat că un ofiţer cu experienţă de luptă în acea ţară o să-l instruiască mai departe. Ce de minciuni, se gândi Keichi. Soldaţii de pe vapor spuseseră că în Birmania erau mii de luptători de gherilă britanici.

Nu trebuia să-i păzească singur pe prizonieri. Au ales un sergent şi doi soldaţi care să-l însoţească. Avea să fie periculos, dar misiunea în sine era de natură politică. Strict secret. El avea să fie singurul care ştia motivul real al acestei călătorii. Ceilalţi, prizonierii şi paznicii, aveau să fie ţinuţi în necunoştinţă de cauză până în ultimul moment, deşi trebuia să li se spună unde se duceau. O misiune delicată, a spus Taisho. Dacă ar şti, birmanezii ar putea să încerce să fugă doar ca să fie împuşcaţi. Britanicii erau ofiţeri şi nu era de aşteptat să coopereze. Keichi trebuia să conducă grupul în Thailanda, cu barca, apoi pe şosea şi pe jos până la punctul de intrare în Birmania.

— Am să-ţi spun pentru ce te duci acolo, a zis Taisho. Duşmanul ţine un prizonier japonez în munţi.

Un ofiţer japonez de rang înalt, care a fost prins cu ocazia unui atac surpriză al unei gherile într-un avanpost în munţi. El era acolo în vizită şi a fost prins viu, cu încă un bărbat. Duşmanul nu cunoaşte încă identitatea ofiţerului şi nici din partea japoneză nu ştie nimeni cine este. Aparţine cartierului general din Tokio şi recapturarea lui este de cea mai mare importanţă. Va depinde de dumneata să convingi inamicul să-l schimbe pe cei doi ofiţeri britanici sau pe birmanezi. Dacă omul nostru este în mâinile luptătorilor din gherilă, s-ar putea să trebuiască să plăteşti o răscumpărare şi oamenii noştri din Birmania au să te ajute.

Taisho a recunoscut că toate lucrurile astea nu erau regulamentare, dar bărbatul acela trebuia adus înapoi. El deţinea informaţii de care armata avea o nevoie disperată. Informaţia era atât de valoroasă încât putea schimba cursul războiului. Chiar să-l scurteze.

— Cum poate armata să lase această grea răspundere pe umerii unui singur om? a întrebat Keichi.

— A mai fost un bărbat care a fost capturat, dar a comis *seppuku,* imediat ce au fost prinşi. Se temea că va fi obligat să vorbească. Deocamdată, ştiu sigur că al doilea bărbat, ofiţerul superior, e în viaţă şi e bine, dar trebuie adus înapoi repede. Ştii, înaltul Comandament din Tokio încă nu a fost informat despre capturarea lui. Trebuie adus înapoi înainte să se afle. E o chestiune de onoare. Onoarea armatei. Sunt sigur că înţelegi, nu?

Ce voia să spună Taisho era că vor cădea capete dacă omul acela nu era adus înapoi. Bineînţeles că înţelegea.

— Cum pot călători prin ţară cu doi ofiţeri britanici *gaijin?* a întrebat Kaichi.

— Au să poarte uniforma lor până în portul Pattaya, în Thailanda. Apoi, li se vor da uniforme germane. Aşa n-o să ridice nimeni din sprâncene, pentru că şi cel mai prost japonez din Thailanda ştie că germanii sunt aliaţii noştri. De îndată ce treci graniţa în Birmania, poţi să-i îmbraci din nou cu uniformele lor. Cei doi birmanezi care vin cu dumneata, Katsumata, sunt oameni importanţi, binecunoscuţi. Ideea este să fie folosiţi în cazul în care înaltul ofiţer este în mâinile gherilei birmaneze. În cazul ăsta, îi omori pe britanici, de îndată ce s-a făcut schimbul. Dacă inamicul îi vrea pe britanici, îi ucizi pe birmanezi. Asta-i tot. Oricum ar fi, nu mă aştept să eşuezi. Omul nostru trebuie găsit şi dus la Bangkok. Escorta va fi trimisă pe front, de îndată ce te întorci. Ei n-au să mai vină înapoi, dacă înţelegi ce vreau să zic. Subofiţerii au obiceiul să vorbească, iar misiunea trebuie să rămână secretă, chiar după ce este îndeplinită. Avem totuşi o problemă a continuat el, o problemă mare. Ofiţerul nu vrea să fie adus înapoi. Acesta va fi adevăratul test al abilităţii dumitale. Trebuie să te asiguri că-l faci să plece, în siguranţă, împotriva voinţei lui şi mi-l aduci mie la ambasada japoneză din Bangkok. Am să te aştept acolo două săptămâni din ziua în care soseşti în Thailanda. Nu trebuie să-l predai altcuiva.

Chipul lui Taisho deveni dur.

— Nimănui altcuiva, înţelegi? Dacă nu sunt acolo când soseşti, va trebui să-l execuţi. E un ordin. Ştiu că totul ţi se pare straniu, dar, într-o bună zi, când se va termina totul, am să-ţi pot explica.

În acest punct, faţa lui Taisho s-a îmblânzit din nou şi a zis:

— E război, Katsumata. Oamenii mor în război. Cei doi prizonieri britanici nu sunt decât momeala şi deci

te poţi descotorosi de ei. Au fost capturaţi chiar aici în oraş. Într-un bar. Nu au fost prinşi în timp ce-şi onorau ţara luptând. Unul este ofiţer medic, un bărbat pe care-l cheamă James Hedges. Celălalt, un locotenent, Derek Pritchard. Un bărbat care nu e deosebit de tine, Katsumata. Blând, educat şi serios. Putea să-ţi fie prieten, dacă nu eram în război cu Anglia. Nu e un om prea norocos, Katsumata. Nu e un om prea norocos, pentru că inamicul va prefera, mai mult ca sigur, să-i ia pe birmanezi.

Nu deosebit de tine, spusese Taisho. Asta însemna oare că nu va fi nici el norocos? Ca şi sergentul şi soldaţii? Faţa lui Taisho s-a îmblânzit într-un zâmbet care se întindea pe pielea lui încet, de parcă era controlat.

— Hai să mai bem un ceai, a spus el. Căldura asta îţi face sete. Nu trebuie să-ţi repet că toate astea sunt strict secrete. Nimeni n-o să-şi amintească de misiunea asta. În afară de dumneata şi de mine, bineînţeles. Dumneata şi cu mine. Ceilalţi vor fi morţi.

Ceva lipsea din proiectul lui Taisho. Oare ascundea ceva? Keichi nu se aştepta să i se spună tot adevărul, dar aici ceva nu era în regulă. Lucrurile nu se potriveau. De ce se străduia armata atât pentru un om care nu voia să fie eliberat? De ce era operaţiunea atât de secretă?

Îl foloseau pe el, iar el era ofiţer şi avea să se supună.

— Soldatul ăsta este puţin cam surd, Katsumata, a spus Taisho. Deschide uşa şi vezi unde-i nebunul.

Capitolul 7

A doua zi, Keichi a fost dus să-i cunoască pe cei doi

ofiţeri britanici. Erau într-o clădire în grădinile casei în care îşi avea birourile Taisho. Luau masa; când a intrat el în celulă fiecare avea o farfurie de tinichea cu supă. A ordonat paznicului să-i aducă şi lui o farfurie şi s-a aşezat cu ei, pe jos.

— Ce neruşinare, a spus unul dintre ei. Nenorocitul, putea să ceară permisiunea să stea pe vine cu noi.

Keichi nu a înţeles prea bine ce spusese ofiţerul cu părul roşcat. I-a cerut să repete, dar atunci a venit paznicul cu supa şi bărbatul a râs şi Keichi a râs cu el. Celălalt locotenent, cel palid, nu a spus nimic şi Keichi a ghicit că el este Pritchard, despre care Taisho spusese că era blând şi educat. Voia să-i vorbească, dar, stând acolo împreună, el fu covârşit de o inexplicabilă senzaţie de timiditate. Celălalt bărbat, Hedges, era mai vorbăreţ, spunea că era medic şi că l-a apucat războiul înainte ca el să înceapă să practice.

Paznicul a adus înăuntru un coş cu fructe şi nişte orez fierbinte, iar Keichi le oferi şi celorlalţi. Deja, ofiţerul cu părul roşu vorbea liber şi celălalt spusese şi el câte ceva. Au vorbit despre război şi de ce britanicii nu bombardează Singapore. Keichi s-a scuzat pentru engleza lui proastă şi a menţionat că vorbea mai bine spaniola. Locotenentul Pritchard a zis că vorbea limba aceea pentru că luptase în războiul civil din Spania. A spus că soţia lui era spaniolă. Apoi, au început să vorbească în spaniolă. Locotenentul Pritchard a tradus o parte din conversaţie pentru Hedges, dar acesta a adormit şi ei au continuat să vorbească.

Vorbind spaniola, Keichi îşi aminti de vremea când era la Tokio, de muzicantul filipinez care i-a fost profesor şi de dorinţa lui de a pleca în Brazilia. El a încercat să-i arate britanicului cum să facă păsări din hârtie împăturită.

— O să plecăm într-o misiune împreună, i-a spus Keichi lui Pritchard în spaniolă. Misiunea, dacă reuşeşte, ar putea însemna sfârşitul războiului pentru dumneata. Aşa că ar fi mai bine să asculţi cu atenţie amănuntele şi să te asiguri că le înţelege şi locotenentul Hedges.

Era surprins de tonul vocii lui. Era o voce de stăpân şi totuşi era vocea lui proprie. Trebuia să le spună şi lor ceva despre plan, deoarece cooperarea lor era vitală. Aveau să călătorească multe zile împreună şi aveau să fie însoţiţi şi de alţi prizonieri şi de câţiva paznici. N-ar avea sens ca ei să încerce să scape; aveau să străbată un teritoriu prieten Japoniei. El ştia că datoria fiecărui prizonier de război era să încerce să fugă, dar misiunea putea să le aducă libertatea. Ar putea deci să coopereze şi să ajute armata imperială să le ofere traversarea gratuită şi sigură prin Thailanda.

În timp ce vorbea, Keichi se trezi că are sentimentul că aceştia erau oaspeţii lui personali şi că îşi împărţise cu ei timpul încă din vremea studenţiei la Tokio. Nu le-a menţionat niciodată posibilitatea morţii. El ştia că s-ar putea să trebuiască să-i împuşte, dacă ofiţerul acela superior era ţinut de gherilele birmaneze. Acesta era ordinul pe care i-l dăduse Taisho şi asta însemna că îi minţea. Cum el urma vechiul cod *bushido,* îi era ruşine. Poate pentru că viaţa lui era la fel de vulnerabilă ca şi a lor. Poate că nu era ruşine, ci teamă.

Ei îl ascultau într-o tăcere plină de îndoială şi un sentiment adânc de neîncredere a apărut pe faţa lor, iar Keichi a observat asta. I s-au arătat câteva ziare locale dinainte de căderea oraşului şi citise un exemplar vechi de două luni din ziarul londonez *Daily Express,* din scoarţă-n scoarţă. Naţiunea lui era urâtă, iar armata lui era pătată de reputaţia violurilor,

crimelor şi jafului; conducătorii lui erau descrişi ca mincinoşi, făţarnici ipocriţi şi laşi. Poporul lui era caracterizat ca un neam de pitici galbeni cu ochii oblici, care au drept scop să cucerească lumea şi să o supună sclaviei. Aşa vedeau britanicii Japonia, iar el era japonez. Aşa probabil că îl văzuseră şi ei.

Nicăieri nu se menţionau grădinile, tipăriturile, poemele, baladele, arta, produse de conaţionalii lui. Nicio vorbă despre ceramica Utamaru, Hiroshige sau Satsuma. El reprezenta inamicul care i-a prins şi care putea să plece liber să vadă soarele, în timp ce ei erau după zăbrele. Pentru ei el nu era nici măcar uman. Aşa era în timp de război.

Afară se întuneca. Verdele pastel al copacilor devenea verde-închis, iar roşul de pe cer devenea mov.

Era o seară noroasă şi cu siguranţă că avea să plouă. Keichi s-a ridicat.

— *Hasta mañana,* a spus el şi n-a zâmbit şi nici nu s-a înclinat. A întins mâna şi Derek Pritchard i-a luat-o. Celălalt, de la fereastră, i-a făcut cu mâna în semn de la revedere.

Capitolul 8

— Tocmai pentru aşa ceva m-am rugat, a spus Jimmy Hedges de îndată ce s-a închis uşa, trântindu-se. Maimuţoiul ăsta mare şi misiunea lui or să ne dea o şansă ca s-o întindem.

— Să fugim?

— Desigur. Cum suntem înconjuraţi de apă pe insula asta, nu există altă ieşire decât prin Thailanda şi Birmania, băiete. Mai ales Birmania. De acolo am putea pleca în India… şi spre libertate.

— Dar locotenentul Katsumata a spus că s-ar putea să ne lase să plecăm când se termină treaba asta.

— Nu fi prost, Pritchard. N-au intenţia să ne lase să plecăm. Nu poţi avea încredere într-un ofiţer japonez.

— Eu credeam că e un tip decent. A încercat să facă tot ce poate în condiţiile date. Oricum, eu n-am cunoscut prea mulţi japonezi.

— Eu am văzut destui nenorociţi din ăştia ca să-mi ajungă pentru toată viaţa. O rasă de trădători, mincinoşi, sforari.

— Nu poţi condamna o naţiune întreagă pentru că are conducători răi. Te-a împiedicat oare Mussolini să-l asculţi pe Verdi?

— Hei, nu mai visa, Pritchard. N-ai învăţat nimic din Spania. Toată vorbăria aia despre salvarea lumii, despre Dumnezeu ştie ce…

— Spania mi-a făcut mult bine, Jimmy. N-aş fi vrut să nu fi fost acolo pentru nimic în lume. Am întâlnit-o pe soţia mea acolo. Am învăţat despre lume. Katsumata ăsta îşi urăşte meseria mai mult decât îl urăşti tu.

— Noi suntem prizonieri de război, Pritchard, nu la un seminar. El se preface că e amabil.

— Tu nu înţelegi spaniola. Ai aflat totul la mâna a doua. Ar fi trebuit să-i vezi ochii. Prin uniformă şi prin sabie, eu i-am văzut sufletul.

— Trebuie să fii nebun. Tu crezi că am nimerit aici peste un Albert Schweitzer? Ce crezi că este asta, Armata Salvării? Când se va termina misiunea asta – indiferent ce implică – au să ne împuşte ca pe nişte iepuri nenorociţi.

— Trebuie chiar să fii atât de vulgar?

— Războiul este vulgar. Pentru ce naiba crezi că ne vor?

— Habar n-am, dar el a zis că pentru noi s-ar putea

să însemne sfârşitul războiului.

— Al naibii de adevărat. Sfârşitul, pentru că o să fim morţi. Totul e o minciună, îţi spun eu, dar cui îi pasă? Undeva pe drum, o să fugim. E un escroc viclean ca toţi ceilalţi.

— Hedges, tu nu ai încredere în onestitatea fundamentală a omului. Nu ai ochi pentru frumuseţea care susţine sufletul. Da, chiar şi în timp de război, iar uneori între inamici. Trebuie să fii un om foarte singuratic.

— Comparaţia ta mă face să vărs. Să nu-ţi pară rău pentru mine. Eu sunt un supravieţuitor. Mie n-au să-mi cânte cântece de leagăn. El plănuieşte o cale lungă pentru noi şi o să facă greşeli. Şi atunci, noi o să fim gata. La Bangkok trebuie să fie oameni care sunt de partea noastră. După cum îşi tratează nenorociţii ăştia aliaţii, poţi să fii sigur că există aşa ceva. O să găsim pe cineva, o ambasadă neutră, sau o biserică, sau ceva. Oamenii îi urăsc, ştii. Luptă murdar. Ai uitat de Pearl Harbor? Ai auzit ce-au făcut cu spitalul de aici? Uite, Pritchard, nu vreau să-ţi stric visul, dar, pentru Dumnezeu, tradu fiecare cuvânt şi urmăreşte-l când eu n-o fac. O să vezi. O să-şi arate colţii destul de repede. Aşa fac oamenii în război.

— Am fost şi eu într-un război, îţi aminteşti, şi era un război crud în care spaniolii îi omorau pe spanioli, credincioşii ardeau călugăriţe, dar războaiele nu durează o veşnicie, iar oamenii se schimbă. Împreună cu noi în Spania, lupta un tânăr profesor basc care fusese prins într-un oraş în timpul unui raid aerian. El a purtat ura cu el tot timpul, până sus în munţi, unde s-a întâlnit cu noi. Era doar o umbră a unei fiinţe umane şi nu putea face nimic altceva decât să ucidă rebeli. Aşa îi numeam noi pe fascişti în vremea aceea. Devenise

specialist în folosirea cuţitului. Un fel de ucigaş silenţios. Era foarte folositor pentru înaltul nostru comandament, deşi puţin dezgustător pentru noi cei din afara Spaniei. El a asasinat mai mulţi falangişti decât oricine altcineva. Intra în barăcile lor, neobservat, uneori îmbrăcat ca preot sau ca dansatoare de flamenco. Intra şi în casele lor, iar uneori înjunghia şi pe cine se afla în pat cu victimele lui.

Era profesor, ai fi crezut? Avea douăzeci şi trei de ani. În cele din urmă, au trebuit să-i ţină pe prizonieri închişi ca să-i ferească de el.

— Vrei să-mi spui că mă crezi un ucigaş?

— Nu, Hedges, nu asta am încercat să-ţi spun. Alfonso – aşa îl chema – nu era un ucigaş mai mult decât mine sau decât tine. După război, Alfonso a emigrat în Anglia. Are un respectabil restaurant în City. Are burtă şi un zâmbet larg şi o soţie cu doi copii. Singura ocazie când pune mâna pe un cuţit este atunci când taie friptura. Am să te duc acolo după război, dacă vrei. Şi el este un supravieţuitor, Hedges, ca şi tine, dar în el nu mai este ură acum, te asigur. Şi, într-o bună zi, când Spania va fi iar liberă, se va întoarce în Ţara bascilor şi îşi va cumpăra o fermă sau altceva şi va privi cum îi cresc nepoţii. La el acasă, subiectul războiului civil e tabu. Nu cred că le-a spus vreodată copiilor lui că a avut vreo legătură cu acesta. Doar oameni care n-au fost niciodată într-o luptă vorbesc de eroisme. Ei, eu nu ştiu ce a făcut înainte de război acest Katsumata, dar pot să te asigur că o să dea deoparte uniforma şi sabia de îndată ce se termină. Şi încă un lucru, Hedges: la fel ca şi Alfonso nici el n-o să-i spună fiului lui cât de grozav a fost războiul.

— Insişti să-l faci unul dintre sfinţii tăi. El e un ofiţer

japonez, iar noi suntem în război cu Japonia. E clar că le convine să ne folosească în operaţiunea asta, dar nu ne spun tot adevărul. O să aşteptăm şi o să vedem, dacă o să trăim atât de mult.

Derek nu ajungea nicăieri. Cinismul neobosit îl deprima.

A zis:

— Un bărbat cu o voce şi un zâmbet ca ale lui Katsumata nu poate fi rău. Un ucigaş n-ar sta să-ţi arate cum se face o pasăre din hârtie.

— Rahat!

Oare Hedges avea dreptate? S-ar putea ca, în fond, locotenentul japonez să fie un bandit? Să fie el oare cu adevărat un visător, sau mai rău, un trădător al ţării sale pentru că îl atrăgea un inamic?

Dar Katsumata îi vorbea în spaniolă. O limbă care îi readucea tinereţea şi vechile lui idealuri. Ba mai mult, îi aducea în celula lui însăşi prezenţa soţiei sale. Ea mai venise spre el şi înainte, în felul ăsta. O singură dată. La scurt timp după ce debarcase la Singapore.

Petrecuse o seară în compania unui tânăr ofiţer scoţian. Urmăreau un spectacol într-un club de noapte când un trio de chitariști filipinezi au venit pe scenă şi au început să cânte. A fost o experienţă stranie să asculte o chitară spaniolă revărsându-şi sufletul sub o lună orientală. Ei au cântat o variantă viguroasă a *Granadei* apoi a venit la rând *Malaqueña* şi *Amapola* şi toate celelalte cântece ale căror cuvinte le ştia. El şedea acolo fermecat şi, brusc, simţi braţul Antoniei pe umerii lui. Îi putea auzi vocea plutind pe lângă urechea lui şi coapsa ei atingând-o pe a lui. Nu îndrăznise să se mişte, ca închipuirea să nu dispară, iar Antonia a rămas cu el atâta timp cât cei trei filipinezi au fost pe scenă. Acel spectacol a fost ultimul în aer liber oferit în

oraş, înainte de atacul japonezilor şi nu l-a mai revăzut pe tânărul scoţian. Acela fusese ultimul sunet al muzicii.

Când se stinseră luminile şi Hedges a murmurat un „noapte bună” slab, se auzi spunând *buenas noches.* Limba pe care a auzit-o şi a folosit-o rămăsese în cameră mult timp după plecarea locotenentului Katsumata şi, în pat, el simţea apropierea soţiei lui. Prezenţa ei era foarte vie şi ştia că ei îi era dor de el, iar el o dorea. Nu a încercat să raţioneze în sinea lui, sau să analizeze prezenţa ei. Nu era nimic curios în faptul că ea era cu el, după vizita ofiţerului japonez; nimic surprinzător în conversaţia lor tăcută, sau în senzaţia mâinii ei mici care îi ştergea transpiraţia de pe frunte. Ea îi vorbea şi asculta, iar el simţea acordul blând dintre ei. Ea i-a reproşat că nu i-a mai scris în ultima vreme, iar el i-a spus că i-a scris, dar n-a putut pune scrisoarea pe hârtie. El a întrebat-o despre Anna şi despre casă, iar ea i-a vorbit despre război, bombe, lipsuri şi l-a asigurat că vor supravieţui.

— Îţi aminteşti de săptămâna în care am navigat de la Barcelona la Marsilia? a auzit-o el întrebând. N-am avut mâncare şi am supravieţuit atunci; aşa va fi şi acum.

Ea i-a spus că doar trei scrisori ale lui au sosit şi cât de fericită au făcut-o. Le citea din nou şi din nou şi i le citea şi Annei. În celulă era întuneric şi când, în sfârşit, pătrunse aerul răcoros, el tremura puţin din cauza transpiraţiei care se usca şi a tras pătura ca să acopere trupul ei şi al lui. S-a auzit întrebând dacă patul era prea mic, iar ea a râs.

— Eu nu ocup loc mult, a răspuns ea. Ai uitat cât de ridicol de mică e soţia ta?

El nu uitase nimic în legătură cu ea. Braţele lui o

căutau şi credea că simte trupul ei arcuindu-se şi s-a excitat. Ea a spus ceva despre ultima dată când au fost împreună, când au cântat filipinezii, iar el a încercat din nou să se apropie de locul unde era ea şi excitaţia deveni şi mai mare.

— Nu te mai foi, Pritchard. Încerc să dorm, a mormăit Jimmy Hedges.

Derek s-a scuzat şi a zis ceva despre căldură, apoi au adormit amândoi, iar el era din nou singur. Ea stătuse cu el mult timp şi acum, în somn, se putea gândi la ea şi îi simţea moliciunea pielii.

Derek s-a trezit în zori şi asculta zgomotele nopţii care se pierdeau. Îl trezise vântul scuturând palmierii, ale căror trunchiuri se frecau de pereţii din lemn. Îi era cald şi puţin foame.

În curte, soldaţii mărşăluiau în sus şi în jos pe pietrele de pavaj şi se întreba dacă şi Katsumata era treaz. Spusese că o să vină să-i vadă din nou dimineaţa. Eventual, i-ar putea cere hârtie de scris şi toc. Antonia îi spusese că scrisoarea din Port Said n-a ajuns. Îşi amintea bine ce scrisese în ea şi putea să o scrie din nou cu uşurinţă. Puteau să le compare pe amândouă, după război.

Afară se schimba garda şi a auzit prezentarea armelor, iar vorbe tăioase de comandă au spart tăcerea. Hedges putea dormi şi pe furtună, dar Derek avea un somn uşor. S-a gândit la o poezie pe care putea să i-o scrie Antoniei despre vizitele ei la el, noaptea. Sau aşa ceva. Dar a adormit din nou şi s-a trezit când paznicul de dincolo de uşă a urlat şi Jimmy Hedges a tras o înjurătură de bun-venit dimineţii. Soarele a întins o rază lungă de lumină în celula lor. Li se dădu un mic dejun mai bogat ca de obicei. Era tot

vechea supă în farfuria de tinichea, dar era mai mult orez în ea şi o bucată de peşte.

— Ne îngraşă ca să ne poată mânca, a zis Hedges. Exact ca în *Hänsel şi Gretel.* Ai mâncat la popotă vreodată? Înainte de război ne dădeau scrumbie afumată. Ce-aş mai vrea nişte ouă cu şuncă pe lângă porcăria asta. Sunt mort de foame.

— Mie nu mi-e prea foame. Ia mâncarea mea, dacă vrei. O lingură e de ajuns pentru mine.

I-a întins farfuria şi Hedges şi-a turnat jumătate din conţinut într-a lui.

— Ia tot, Jimmy, l-a îndemnat Derek, dar celălalt bărbat a spus că trebuie să mănânce şi el ceva.

— Uită-te la tine, eşti numai piele şi os.

Capitolul 9

— Ai văzut vreodată o execuţie? a întrebat Taisho.

Luau micul dejun în biroul lui Taisho.

— Micul dejun este cea mai importantă masă a zilei, a declarat Taisho. Francezii mănâncă puţin la micul dejun – cafea şi cornuri. Din cauza asta au pierdut războiul. Englezii sunt cei care mă surprind. Ei fac un festin. Ştiai că mănâncă ouă cu şuncă şi salam şi peşte la grătar? Ştiu toate astea pentru că odată am petrecut două luni în Europa. Nu e cine ştie ce, zău, a spus el cu o strălucire în ochi.

— Ce anume nu e cine ştie ce, domnule?

— O execuţie.

Taisho se scobea în dinţi, în timp ce era cu ochii la supă. Keichi era din nou într-un colţ al groazei. Spera că Taisho nu observase că se albise la faţă. Mâncarea din stomac se lupta să rămână acolo. A inspirat adânc şi a sorbit din ceai, sperând că subiectul va fi

abandonat în mod miraculos.

— Un prizonier o să fie împuşcat azi aici, a spus Taisho cu un râgâit. Plutonul de execuţie e format din recruţi şi sper că ştiu să tragă. Am nevoie de încă un ofiţer ca martor. Prizonierul a fost trimis aici aseară, dar sentinţa a fost telefonată doar acum zece minute. Nu am decât paznicii de afară, restul oamenilor au plecat la instrucţie. Se vorbeşte de un contraatac, dar eu nu cred. Am dat inamicului o lovitură mare, ruşinoasă, după care n-are să-şi revină prea repede. Totuşi, aş vrea să termin cu treaba asta cât pot de repede.

Taisho s-a uitat la ceas şi a zis:

— Hai să mergem, Katsumata. E chiar, aici, lângă zidul exterior al biroului.

L-au pus pe prizonier să stea cam pe unde era fereastra lui Taisho. Era un prizonier britanic tânăr, cu faţa roşie şi păr blond. Avea uniforma mototolită şi se uita în jur fără să-şi dea seama ce se întâmplă. Nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani. Avea buze roşii, pline şi faţa lui de bebeluş era singurul lucru curat la el.

— Plutonul de execuţie e gata? l-a întrebat Taisho pe sergent.

— O să iasă în câteva minute, domnule.

Prizonierul era legat de un stâlp de către doi paznici ai închisorii; unul din ei avea părul alb şi se mişca încet.

— De unde aţi luat paznicii ăştia? lătră el. Din războiul cu ruşii?

Sergentul a spus că majoritatea soldaţilor detaşaţi la servicii în închisori erau bătrâni, iar unii erau coreeni.

Ceilalţi soldaţi nu-i agreau. Vorbeau prost japoneza, beau, mâncau ardei iute şi erau cruzi. Keichi s-a uitat

la prizonier, care încă mai era ameţit de soarele care îi cădea drept în ochi. Keichi se gândea că prizonierul era norocos că nu putea să vadă. Dar el vedea şi era conştient şi dorea să nu fi fost. Nu era deloc un vis şi Keichi ştia că nici pentru el nu exista scăpare mai mult decât pentru prizonier. Arăta adormit, dar ochii lui albaştri erau deschişi. Fusese bătut. Pantalonii îi erau sfâşiaţi, dezvăluindu-i pielea albă.

— În sfârşit, a spus Taisho.

Şi-a apucat sabia şi şi-a tras umerii înapoi. Plutonul a ieşit din coliba de la capătul gardului viu şi a fost condus de către sergent să ia poziţie. Pentru un moment, nu s-a mai auzit niciun zgomot în aer şi Keichi a avut senzaţia că urmăreşte un film vechi, mut, despre evenimente de demult. Un om avea să moară aici, azi, cu mult înainte de vreme. Acesta era războiul. Un loc cu soldaţi adevăraţi şi cu gloanţe adevărate.

Sergentul s-a mişcat înainte şi plutonul a salutat în spatele lui. Buzele sergentului se mişcau rostind comanda, dar Keichi nu-l auzea. Nu l-a auzit nici pe Taisho citind sentinţa şi salutând. Keichi a salutat şi el şi toată lumea s-a înclinat. Cu coada ochiului, el s-a uitat la plutonul de execuţie şi nu a văzut mai mult decât un grup de elevi de şcoală jenaţi. În umbra ruşinii, Keichi a văzut cum le cad feţele, sub borul caschetelor. Au ridicat puştile şi au ţintit, iar buzele sergentului s-au mişcat din nou. Keichi s-a uitat la prizonier, care încă mai clipea din ochii goi când a căzut la pământ.

Taisho, cu pistolul în mână, s-a dus la zidul unde zăcea tânărul şi s-a aplecat să inspecteze trupul găurit de gloanţe. L-a împuşcat din nou în cap. Bărbatul condamnat a tresărit încet, apoi a rămas nemişcat. Sunetul a revenit în urechile lui Keichi şi a auzit

comanda şi împuşcăturile. Totul era acolo, se întâmplase şi el ştia că nu visase.

— Trebuie să-i învăţăm pe ţăranii ăştia proşti să tragă bine, a spus Taisho când au plecat de la locul scenei; altfel n-au să supravieţuiască nici zece secunde în luptă.

El l-a condus pe Keichi înapoi în birou şi şi-a aprins o ţigară.

— Vezi, Katsumata, nu e cine ştie ce.

— Ce-a făcut prizonierul ca să primească o asemenea sentinţă? a întrebat Keichi.

— Nu pot să-ţi spun; am executat un ordin care a venit înainte de micul dejun, asta-i tot. Ştiu că-l cheamă Brown şi trebuie să fi făcut ceva, altfel l-ar fi trimis la un lagăr de prizonieri cu ceilalţi. Poate că au făcut o greşeală. Arăta puţin cam prea tânăr ca să fie într-o poziţie din care să comită o crimă serioasă. Lumea asta dictează supravieţuirea celor mai căliţi, aşa că mai bea o ceaşcă de ceai înainte de a te duce să-i vezi pe prizonierii dumitale.

— Mulţumesc, domnule.

— Eu aş urî să fiu prizonier de război şi să trăiesc. Acest prizonier, Brown, e acum cu siguranţă alături de vechile glorii ale ţării lui. Poţi să-ţi imaginezi să fii închis ca un animal, învins şi umilit? Să ţi se spună ce să faci de către persoane de o categorie inferioară, al căror destin este să fie câinii tăi de pază? Mai curând mi-aş pune capăt zilelor şi m-aş alătura spiritelor strămoşilor mei.

Keichi s-a ridicat, a salutat şi s-a înclinat, iar Taisho zâmbind i-a întins mâna.

— Trebuie să mai vorbim înainte să pleci. Poate vrei să-ţi petreci seara asta cu mine. Am putea ieşi să luăm masa într-un loc pe care-l ştiu.

— Mulţumesc, domnule, mi-ar face plăcere, dacă aveţi timp.

Pe drum spre întâlnirea cu prizonierii, Keichi s-a gândit la ce spusese Taisho. El nu ştia cum îşi tratează englezii prizonierii şi nici nu era sigur dacă sufletul lui ar fi condamnat pentru eternitate dacă ar cădea vreodată în mâinile inamicului.

Unul dintre fraţii tatălui său, cel mai în vârstă, a fost prizonier de război în 1904, în Rusia, când vaporul pe care servea în armată s-a scufundat lângă Port Arthur. Era un bărbat jovial, se căsătorise bine şi-i dăduse fratelui său acţiunile lui de la compania familiei. Obişnuia să se urce vara în vârf de munte şi să urmărească păsările cu binoclul lui naval. Primăvara închiria un vaporaş cu aburi pe lacul Hakone, iar iarna călătorea în căutarea căldurii pe insula Okinawa. Keichi îşi amintea de vizitele lui la ei acasă şi de biscuiţii de orez şi dulciurile pe care le aducea întotdeauna.

Pe faţa lui satisfăcută, nu se vedea niciun blestem. Doar o dată l-a auzit vorbind de lagărul de prizonieri în care a fost, dar nu era nicio oroare în povestire. El a murit ca un om fericit şi Keichi s-a gândit că el nu s-a îngrijorat prea mult de dizgraţia care trebuia să-l aştepte în lumea de dincolo.

Aşteptă cu nerăbdare să-i vadă din nou pe prizonierii englezi. Prezenţa lor, mai ales cea a lui Derek Pritchard, îl va îndepărta de imaginea cenuşie a celor întâmplate. Nu ştia de ce sau cum, dar brusc starea lui de spirit s-a îmbunătăţit şi un val cald de anticipare plăcută l-a cuprins. A ajuns la celulă şi paznicul i-a deschis uşa. Dinţii bărbatului erau murdari, dar Keichi nu s-a oprit să-l certe.

— *Buenos dias, señore,* a spus el când i-a zărit pe englezi. *Como estan ustedes hoy?*

Derek Pritchard s-a ridicat să-l salute, cu zâmbetul lui atrăgător, palid, iar celălalt bărbat stătea la fereastră, uitându-se la soare. Keichi ştia că zilele lor în celulă se terminau, în timp ce războiul lui abia începea.

Cartea a doua

În căutarea răzbunării

Capitolul 10

Tokio, octombrie 1975

Vocea era politicoasă, moale şi atrăgătoare. Avea o tonalitate veselă, aproape dezarmantă.

— Domnul Katsumata nu este acum în birou.

Anna se luptă cu dorinţa de a închide telefonul. Voia să termine toată povestea asta sordidă chiar aici şi acum.

— Putem să vă găsim undeva, doamnă Bellingham? întrebă secretara.

— Încă nu m-am instalat.

Era o minciună, dar nu voia să-şi lase numărul. În vastitatea oraşului impersonal, vocea aceea suna grijulie.

— Puteţi să sunaţi peste o săptămână, vă rog? Domnul Katsumata o să fie bucuros să vorbească atunci cu dumneavoastră.

Nu, dacă ar şti ce avea ea de gând, chicoti Anna în gând.

— Permiteţi-mi să controlez agenda domnului Katsumata, ca să fiu sigură. Un minut, vă rog! auzi ea la telefon.

Anna era emoţionată pentru că momentul răzbunării

se apropia şi nervii ei erau încordaţi, dar a rezistat. Nu ştia ce anume va face când îl va găsi. O picătură de transpiraţie rece îi aluneca enervant pe ceafă. O ţigară. Nu. Mai puse o monedă de zece yeni în aparat.

— Mulţumesc, spuse ea cu vocea altcuiva, dar nimeni nu auzi.

Nimic nu trebuia s-o oprească acum. Oare ducea ea lucrurile prea departe? Bineînţeles că nu. Nu trebuia să se descurajeze acum. Fusese prea dureros şi obositor şi fusese hotărâtă de mulţi ani să facă acest drum.

Anna îşi aminti când mama ei a primit vestea morţii tatălui ei. Ea avea şase ani. Tot ce spunea Ministerul de Război era că fusese ucis în Thailanda, dar după terminarea războiului. Toni i-a bătut la cap şi iar i-a bătut la cap, până când, în cele din urmă, ei au dezvăluit că un anume doctor James Hedges a raportat despre moartea lui. Neaşteptându-se să fie atât de uşor, Toni s-a uitat în cartea de telefon a Londrei şi acolo era numele lui. Omul care a fost cu soţul ei când a murit. La început, el n-a fost dispus să vorbească dar, curând, Toni a obţinut de la el amănuntele şi, cu trecerea anilor, el a devenit un prieten de familie, venind adesea duminică la prânz, sfătuind-o pe Toni în legătură cu studiile Annei şi fiind aproape tatăl şi soţul pe care îl văzuse când a fost ucis într-un loc numit Bang Saray, lângă portul Pattaya, în Thailanda.

El nu ştia ce aveau ele de gând în legătură cu Katsumata. În timp ce a devenit apropiat de ele, vizitându-le şi luând masa cu ele, le-a povestit despre aventurile lui cu Derek la Singapore, în Thailanda şi Birmania, şi în acest timp, planul lor căpăta formă.

Ea nu trebuia să ezite, acum când era în oraşul lui Katsumata, pe strada lui şi vorbea cu biroul lui.

Vocea secretarei reveni pe fir.

— Pot să vă spun sigur că domnul Katsumata o să fie la birou săptămâna viitoare. O să sunaţi, doamnă Bellingham, da? Am să-i las o notiţă despre dumneavoastră. Sunteţi prima oară în Japonia?

Anna mai spuse o dată „mulţumesc” şi că va suna din nou, iar vocea i-a răspuns să aibă o zi bună şi *sayonara.*

— La revedere, spuse Anna.

Ea stătea acolo şi se uita la maşini şi la magazine şi la strada mare Ginza. Era calmă acum.

Ăsta era omul pe care-l căuta. Agenţia americană de detectivi pe care au folosit-o a redus problema la trei posibilităţi. Erau trei Katsumata care s-ar fi putut afla la Singapore, în 1942. Katsumata pe care încerca ea acum să-l găsească era fiul omului lor, Yoshiro. Ceilalţi doi erau acum decedaţi. Unul a murit la San Francisco, în timpul unei excursii cu un grup de măcelari japonezi. Omul lor nu putea să fi fost măcelar, pentru că, după spusele lui Jimmy Hedges, era de familie bună şi cu studii. Al doilea Katsumata era un actor homosexual din Kabuki, care nu s-a căsătorit niciodată şi s-a sinucis. Jimmy Hedges spusese întotdeauna că locotenentul Katsumata avea un fiu. Bărbatul pe care îl suna ea trebuia să fie fiul locotenentului şi ştia tot ce era de ştiut despre el. Curând, peste o săptămână sau aşa ceva, îl va cunoaşte în carne şi oase şi el o va conduce la ucigaşul însuşi. Mama ei avea dreptate. Răzbunarea este dulce.

Îşi netezi părul şi ieşi pe trotuar. Se ducea să-l întâlnească pe soţul ei, Jonathan, la restaurantul italienesc, sus pe clădirea *Sony.* Era doar la câteva blocuri distanţă, pe Ginza, şi soarele strălucea. Exact aşa cum spusese şeful ei că va fi în acest anotimp.

Ea a lucrat la o companie japoneză de comerţ, la

Londra, timp de patru ani, şi luase lecţii de limbă japoneză. O interesau cultura şi istoria lor şi ştia despre samurai. O interesa în mod special *Kataki uchi,* legea răzbunării sângelui. Şeful ei din Londra s-a străduit mult să i-o explice. În vechime, sângele putea fi iertat doar prin sânge. Dacă nu cu cel al ucigaşului însuşi, atunci cu cel al unui membru din familie, de preferinţă un fiu. Era o chestiune de onoare.

— O lege foarte latină, nu crezi? zisese mama ei când a auzit. Familia Katsumata ne aşteaptă.

Anna ştia despre ceramica şi caligrafia japoneză şi gustase peşte crud. Cunoştea deosebirea între ceramica Satsuma şi Kutani şi şefului ei i-a părut rău că ea pleacă. Era bună la relaţii cu publicul şi angaja întotdeauna oamenii cei mai buni pentru ei. Companiile japoneze, i s-a spus, au obiceiul de a-şi păstra mult timp funcţionarii. În general, pentru totdeauna. Ea n-ar vrea să rămână? Ea le-a spus că nu poate, dar le mulţumeşte, oricum.

Le era recunoscătoare că aranjaseră legăturile potrivite pentru soţul ei. Recomandări personale care îi erau foarte folositoare în calitate de bancher comercial. Cunoscând oamenii potriviţi, putuse să accepte o funcţie la Tokio aproape imediat ce a devenit liberă. Aceasta fusese ocazia pe care o aşteptase. Să plece în Japonia. Să obţină ca soţul ei să se ducă acolo şi să o ia şi pe ea. Era un lucru nou pentru băncile britanice să-şi încerce norocul pe vasta piaţă japoneză, iar Jonathan a fost printre primii care au venit acolo. Asta era, totuşi, ceea ce japonezii numesc manipulare de jos. Era acţiunea ei. Jonathan era doar instrumentul.

Uneori, mai ales în primii ani ai căsătoriei lor, Anna se simţea o trişoare. Ritualul răzbunării, pe care ea şi

mama ei îl complotau, cerea adesea o existenţă dublă. Totul pentru o cauză mai sfântă decât căsătoria sau dragostea pentru un bărbat şi, conform vechiului obicei *kateki uchi,* era mai importantă chiar decât viaţa însăşi.

Tot ceea ce îi spusese lui Jonathan era că Hedges fusese cu tatăl ei când acesta a murit. Nu-i menţionase niciodată numele ucigaşului, nici că intenţiona să-l întâlnească. Adesea se simţea confuză şi obosită şi nu-i putea răspunde; atunci, el se simţea neglijat şi se căina şi devenea agresiv. Ea îl ierta, pentru că ştia că o iubeşte şi dorea să fi putut să-i împărtăşească dragostea mai mult.

O va face. Când se va termina totul.

El se străduia atât de mult să fie înţelegător. Nu ştia ce anume o frământa, dar accepta că era ceva şi îi dădea libertate de mişcare. El nu-i cerea prea mult şi aştepta să-i treacă stările proaste de spirit.

Probleme femeieşti, obişnuia să spună şi râdea, iar ea îşi îngropa furia faţă de observaţiile lui neplăcute şi încerca să râdă şi ea.

Uneori se speria. Mai ales atunci când, puţin câte puţin, informaţiile pe care le aduna o aduceau tot mai aproape de ţintă. Se cutremura la gândul acţiunii în sine şi adesea se oprea şi îşi cântărea îndoielile convingându-se singură că făcea un lucru drept. Uneori, când îi slăbea hotărârea, se întindea după Jonathan. Îi căuta trupul şi căldura şi buzele pe sub pături şi îl poseda, în timp ce el credea că o posedă pe ea.

Mai târziu, când el adormea, ea stătea trează şi se gândea cum se va termina totul şi atunci îi revenea încrederea. Poate îi revenea din cauza lui Jonathan. Nu era sigură şi nu putea să-şi arate recunoştinţa. Se va

revanşa faţă de el, pentru că era singurul bărbat din lume care ar fi acceptat-o aşa cum făcea el şi ar fi sprijinit-o fără să ştie de ce. O va afla curând. O iubea pe mama ei, dar el nu o plăcea prea mult. Jonathan a fost acela care a adunat frânturile relaţiei lor şi le-a pus la un loc. Cu greu, încet, în timp ce îi făcea curte Annei, el a început să-i dezvăluie o parte a mamei ei pe care ea nu o cunoştea. El ştia cum să o facă pe Toni să râdă, iar când râdea, devenea mai tolerantă. Aproape generoasă. Criticile ei constante încetau, iar lui Jonathan îi oferea totul.

El era un tânăr atletic, care semăna cu o stea a baseballului într-un colegiu american. Era fanatic în privinţa sănătăţii şi mânca legume şi verdeţuri. Faţa lui, cu trăsături regulate, se strâmba la tutun, dar nu încercase niciodată să o forţeze pe Anna să-şi lase obiceiul fumatului. Era foarte stimat de patronii lui şi acum îşi croia drum ca pionier pe noua piaţă din Japonia. Ea inspiră adânc şi se uită la cerul albastru de toamnă. Chicoti, pentru că urma să-l întâlnească pe Jonathan şi curând avea să fie confruntată cu personalitatea lui plăcută.

Plecând de lângă telefonul public, auzi zgomot şi văzu demonstraţia târându-se în sus, pe stradă. Douăzeci de mii de mărşăluitori cu steaguri fluturânde veneau spre ea şi arătau ameninţători. Feţe aspre, îndemnate de lozinci nebuneşti care răsunau pe străzi din megafoane urlătoare. Amărăciunea de pe feţele oamenilor deveni violentă. Era exact Japonia pe care o ura şi de care se speria, dar pe care nu o văzuse până atunci. Arătau răi şi puternici şi hotărâţi. I se părea că în orice minut se vor repezi pe trotuar şi vor ucide. Voiau răzbunare. Tocmai pentru asta venise şi ea aici.

În faţă, grupe de poliţişti mergeau câte zece, unul

lângă altul. Circulaţia se oprise. Se citea teama pe feţele liniştite de lângă ea, când urletele se apropiară. Oamenii s-au retras lângă clădire, ca să se adăpostească. Unii trecători se alăturau demonstranţilor dintr-un impuls de moment.

— Este ziua Okinavei, zise o voce cu accent american. Se îndreptă spre ambasada americană ca să predea o notă de protest ambasadorului. *Daţi înapoi Japoniei Okinava.* Aici asta se întâmplă în fiecare an, dar nu i-am văzut niciodată atât de agresivi. E surprinzător.

Ea se întoarse să se uite la bărbatul acela, dar el plecase. Ea nu era deloc surprinsă de agresivitate. Acestea erau feţele crude, furioase ale adevăratei Japonii. Japonia veche. Nu Japonia liniştită, blândă, de care aproape că fusese sedusă la sosire. Ea trecu repede pe lângă demonstraţie, sperând că nimeni nu va crede că e americancă, dar ei îşi strigau lozincile şi o ignorau.

Nu voia să-l facă pe Jonathan să o aştepte. Va trebui să aştepte de multe ori fără explicaţii, de îndată ce ea îl va întâlni pe Katsumata.

Demonstranţii erau acum departe, iar în capul străzii se vedea clădirea *Sony.* Cu siguranţă că el o să aibă ceva nostim să-i povestească. O va întreba din nou de un profesor particular de japoneză şi îi va spune că nu trebuie să se învârtească fără să facă nimic. Ea îi va răspunde cu furie prefăcută, iar el va zâmbi, o va cuprinde în braţe şi o va săruta.

Capitolul 11

Lui Yoshiro i-a fost întotdeauna greu să şi-l imagineze pe tatăl lui ca un luptător. Bătrânul nu

vorbea prea mult despre război, nici măcar atunci când au apărut cărţi şi filme despre acesta şi a devenit un subiect acceptat şi la modă. Erau câteva fotografii ale lui în uniformă, dar nu şi medalii. Yoshiro îşi amintea că mama lui vorbea despre perioada când tatăl lui a fost la Singapore şi în Thailanda şi Hong Kong. Yoshiro a fost şi el acolo, în călătoriile lui şi aflându-se la Hong Kong, primi vestea că tatăl lui era pe moarte.

Venise înapoi în camera lui de hotel şi găsise aprins beculeţul de mesaje de la automat. La recepţie, i-au spus că are un telex încă de la prânz. I-l vor trimite imediat sus. Era un telex straniu. Fusese obişnuit să primească mesaje de la birou în legătură cu afacerile.

Niciodată ceva personal. Nu putea înţelege greşit cele câteva cuvinte în engleză care se uitau la el de pe hârtia galbenă. *Sun-o pe doamna Katsumata la Hokkaido. Regret.* Fără nicio explicaţie. Niciun amănunt. El cunoştea o singură doamnă Katsumata în Hokkaido şi aceea era mama lui.

Bătrânul obişnuia să vină la Tokio de patru sau cinci ori pe an. Nu stătea niciodată în casa micuţă a fiului său. Dormea întotdeauna la hotelul *Dai Ichi* şi îşi împărţea zilele între copiii lui Yoshiro şi cinematografele de pe strada Hibiya. Keichi stătea la hotelul *Dai Ichi* pentru că nu putea dormi pe un pat occidental care avea arcuri şi era departe de podea. Prefera senzaţia familiară, tare, a unui *futon* pe o saltea de *tatami.* Astfel, putea atinge pământul şi să fie aproape de lume. Dar îi plăceau filmele englezeşti.

În amurgul vieţii, Keichi încerca să se apropie de înţelegerea vechilor lui inamici, văzându-i pe anglo-saxoni pe ecranul mare argintiu. Îi urmărea mergând, vorbind, cântând şi luptând, iubind şi muncind. Îi urmărea cum construiesc case şi cum zboară cu

avioane, cum pescuiesc, îi urmărea la diverse jocuri. Keichi ştia că tot ceea ce vedea el nu erau oameni adevăraţi ci actori; totuşi, ei reprezentau un mod de viaţă pe care nu-l cunoştea, din ţări pe care nu le văzuse niciodată. Erau acolo copaci şi râuri, deşerturi, lacuri şi munţi. Ei mâncau mâncărurile lor şi beau alcoolurile lor, iar mai târziu a văzut biscuiţii şi whisky-ul lor, care se vindeau chiar aici la Tokio.

Erau vulgari şi cruzi, dar cu un sentimentalism de modă veche. Nu se bucurau de respectul copiilor, dar aceiaşi oameni l-au învins pe împărat şi armata lui. Ei dădeau dulciuri celor învinşi de îndată ce intrau în oraşele lor şi totuşi au inventat bomba atomică care a distrus Hiroshima. Vorbeau repede şi adesea fără să gândească şi aveau feţe deschise şi cuvinte nostime, expresive, dar nu-i înţelegeau şi nu-i respectau pe cei vârstnici. Era fascinat, uimit şi tulburat de ei, dar le era recunoscător că au câştigat războiul şi au adus în Japonia un nou mod de viaţă.

El înţelegea limba lor, dar nu şi poezia şi nu le înţelegea mintea, nu pricepea de ce munca era mai puţin importantă decât jocul. În toţi anii săi, întâlnise doar doi anglo-saxoni, prizonierii pe care îi dusese în Birmania cu mulţi ani în urmă. Ofiţerul medic Hedges şi celălalt, Pritchard, care murise. Keichi se gândea că destinul ar fi trebuit să-i permită aceluia să îmbătrânească la fel ca şi el şi să se bucure de părul alb şi de nepoţi. El se ducea la cinematografe ca să afle ce-ar fi făcut englezul la bătrâneţe şi apoi să facă lucrul acesta cu respect, în locul lui, şi să împartă experienţa aceasta cu el, în gând.

Iar acum, Keichi Katsumata era într-un pat de spital la Sapporo, în nordul insulei Hokkaido, iar soţia lui l-a chemat pe fiul lui, Yoshiro, de la Hong Kong ca să-l

vadă murind. El ştia, pentru că o auzise spunându-i lui Yoshiro lucrul ăsta şi voia să le spună că greşeau, dar nu putea vorbi. Lenjeria de pe pat era albă, iar pe masă erau flori şi o cană cu apă. Patul era occidental, cu arcuri, şi era departe de podea. Nu-i păsa, pentru că dormea aproape tot timpul. Pe perete era un tablou cu munţi, iar camera era liniştită. Majoritatea timpului, Keichi credea că era din nou în armata imperială, mai ales dimineţile când doctorul intra cu o faţă îngrijorată şi clătina din cap şi spunea că domnul Katsumata era mort din punct de vedere clinic. Keichi voia să-i spună că minţea, dar pieptul îi exploda şi l-a auzit pe doctor spunându-i soţiei lui să-l aducă pe fiu din Hong Kong. Voia să zâmbească, pentru că era bucuros să-l vadă pe băiatul lui frumos aici cu el, dar buzele nu-l ascultau. El putea mirosi florile şi auzi păsările de afară prin fereastra deschisă, dar nu putea vorbi. Alţii luau decizii pentru el, iar mintea lui era trează doar pentru trecut.

Visa despre război. Probabil că visa, pentru că vedea vechile barăci şi maşinile vechi şi şcoala de artilerie de lângă Sendai. Îl vedea pe Taisho şi portul Singapore. Şi vedea vasul de croazieră care i-a dus în Thailanda.

Îl vedea pe Derek Pritchard, englezul care putea să fi fost prietenul lui, şi pe celălalt bărbat, care n-ar fi putut să-i fie niciodată prieten. Poate că Pritchard nici n-a murit. Destinul lui era la bunul plac al visului lui Keichi. Poate mai era încă în satul liniştit Bang Saray, aşteptându-l să i se alăture şi să-şi reia conversaţia în spaniolă. Poate că asta se şi întâmplase şi el ştiuse, dar uitase. Keichi auzise că un om aflat pe patul de moarte poate să-şi revadă toată viaţa trecându-i prin faţă, ca într-un film. El nu putea fi chiar pe moarte, pentru că nu-şi vedea toată viaţa. Doar războiul şi numai o mică parte a lui. Probabil că visa. Visă din nou

despre Taisho şi îl văzu aşa cum era în 1942 la Bangkok, după misiune. Buzele se mişcară şi fiul său, Yoshiro, încercă să înţeleagă ce voia să spună.

Taisho nu era cu mult mai în vârstă decât el însuşi. Avea cu opt sau zece ani mai mult. Keichi îl văzuse, dar nu la vreuna dintre reuniuni, pentru că el, Keichi, nu se ducea acolo. Nu-i plăcea armata nici acum. Nici după ce a fost învinsă. El considera că Japonia nu avea niciun motiv să intre în război cu englezii şi încercase să afle cum sunt ei în timp de pace, urmărindu-le filmele. El nu-şi amintea niciodată povestea, dar îşi amintea casele în care locuiau eroii, maşinile şi câinii, caii şi bărcile. Visă iar despre Taisho şi îl văzu cum era acum.

Probabil că Taisho mâncase prea multă carne, pentru că devenise aproape chel. Probabil că şi fuma mult, pentru că tuşea, dar era în viaţă şi era bancher în Tokio, acum. N-a trebuit să se pensioneze din cauza vârstei înaintate, pentru că familia lui deţinea cele mai multe acţiuni ale băncii. El se repeta mult, la fel ca atunci când era tânăr. Ar fi bine pentru fiul lui să discute cu Taisho. Taisho i-ar povesti despre război şi ce s-a întâmplat în Birmania, în Thailanda şi la Bang Saray şi despre prizonieri. Voia să ţină minte să-i spună lui Yoshiro despre toate astea şi se forţa să se trezească şi să ridice mâna spre fiul lui. Voia să vorbească şi nu putea, iar lucrul ăsta îl frustra. Îi făcu semn lui Yoshiro să vină mai aproape. Voia să-i spună să se ducă să-l vadă pe Taisho. Faţa i se încordă şi buzele i se mişcară, dar nimeni nu auzi nimic. În ochii lui Keichi era o intensitate luminoasă şi din nou fiul lui ştiu că voia să-i spună ceva.

Taisho nu mai era numit Taisho, în zilele astea. I se spunea, pur şi simplu, domnul Sakamoto şi era un

bărbat bătrân, care venea la bancă doar de trei ori pe săptămână. Keichi îl văzuse acolo de trei ori şi l-a întâlnit de câteva ori pe Ginza. Au stat de vorbă ore-n şir şi au intrat în cafenele ca să-şi aducă aminte. Ultima oară când s-au întâlnit, a fost cu o săptămână înainte de a se îmbolnăvi. Când vorbeau, Keichi nu se putea gândi la bătrân ca la Taisho, dar acum, când visa despre el în timpul războiului, nu putea să-i spună simplu „domnul Sakamoto”.

Keichi se uită la fiul lui şi îşi aminti că îi vorbise lui Taisho despre Yoshiro. Taisho îl întrebase unde lucra tânărul Katsumata şi Keichi îşi amintea că îi spusese despre companie. Taisho i-a răspuns că o cunoştea bine. Apoi au vorbit despre alte lucruri, dar Keichi nu-şi mai amintea despre ce anume. Simţea nevoia să-i spună fiului său despre Derek Pritchard, dar efortul îl depăşea, aşa că închise din nou ochii şi dormi, dar nu visă.

Yoshiro se uita la trupul mare al tatălui lui, de sub pătură. Respira regulat şi avea faţa liniştită. Aproape ca a unui copil care doarme. Un bărbat copil care fusese cuminte. Pielea lui era curată şi netedă. Cineva îl bărbierise probabil înainte de sosirea lui.

Buzele bătrânului se mişcară şi se auzi un geamăt. Mai deschise ochii o dată şi se uită în jur, de parcă ar fi căutat pe cineva. Apoi, buzele lui se întinseră într-un zâmbet de recunoaştere şi tuşi. Keichi se uită la fiul lui şi se gândea că îi vorbeşte, apoi îl văzu pe fiul lui ridicându-se şi ieşind în fugă din cameră. Voia să-l oprească şi întinse o mână spre el, când o durere îi străpunse pieptul. Apoi se făcu frig şi întuneric.

Keichi Katsumata a murit singur, în vastitatea solitudinii, dar nu se simţise singuratic. Yoshiro veni înapoi cu doctorul, care se uită la trupul mare al lui

Keichi Katsumata şi spuse că a murit. A spus-o cu o voce simplă, obişnuită. Aici era un spital. Şi alţii mureau acolo.

Toată lumea moare. Doar cei norocoşi mureau într-un pat de spital. Yoshiro nu înţelegea prea bine. Se simţea detaşat de bărbatul din pat. Se simţea amorţit şi îi era frig. Nu-l cunoştea pe bărbatul mare din pat. Trupul aparţinuse tatălui lui, dar bărbatul mort nu era tatăl lui, pentru că tatăl lui zâmbea cu blândeţe şi vorbea liniştit, iar bărbatul mort din pat era tăcut.

El avea de trăit viaţa lui şi trebuia să se întoarcă la biroul lui. El a crescut în Hokkaido, dar acum era un bărbat din Tokio, pe picioarele lui şi în ascensiune.

Capitolul 12

— Mă numesc Sakamoto, spuse bărbatul. Sunt un vechi prieten al tatălui dumitale. Din timpul războiului, domnule Katsumata. Eu eram Taisho.

Curiozitatea îl scutură pe Yoshiro şi îi readuse energia. Fusese tracasat şi obosit toată ziua din cauza telefoanelor. Dispăruse binecuvântatul obicei al jelirii tăcute, iar oamenii sunau să-i spună cât de rău le pare după tatăl lui. Cât de mult o să le lipsească. Cum erau siguri că-şi va găsi locul de onoare alături de strămoşii lui. Cei care îl sunau erau în majoritate oameni pe care nu-i cunoştea. În timp ce Yoshiro se străduia să găsească mereu ceva de zis, colegii lui îşi ţineau capetele în hârtii şi îi evitau privirea. Vocea scurtă, tăioasă a domnului Sakamoto arăta că de data asta nu va fi un apel de condoleanţe.

— Mulţumesc că m-aţi sunat, zise Yoshiro. Tatăl meu ar fi apreciat cu siguranţă amabilitatea dumneavoastră. Am mai auzit numele dumneavoastră.

Sunteţi bancher, nu-i aşa, domnule?

— Aşa-i, dar nu am de gând să discut afaceri cu dumneata şi nici să te consolez. Vreau să-ţi vorbesc despre perioada când am fost în război cu tatăl dumitale. Au fost multe lucruri neînţelese în legătură cu asta.

— O să fie timp pentru asta mai târziu, domnule Sakamoto.

— El mi-a cerut în mod special să te caut, să te întâlnesc şi să-ţi spun. Un bărbat trebuie să ştie despre tatăl său. Sunt multe pentru care trebuie să fii mândru.

— Tata vorbea puţin despre război, spuse Yoshiro, în timp ce în jurul lui maşinile de scris ţăcăneau, iar lumea se mişca. Îmi pare rău. Dar aici nu e poate locul să vorbim…

— Înţeleg. Te rog să-mi ierţi graba, dar am multe să-ţi spun. Multe de spus şi nu am prea mult timp.

Taisho era un om bătrân, se gândi Yoshiro. Era insistent şi nerăbdător, dar tatăl lui îl rugase să-l caute. Poate că tatăl lui voise să moară şi să nu-i mai stea în cale. Poate că avusese ceva de ascuns.

— Cu cât ne întâlnim mai repede, cu atât mai bine, spuse domnul Sakamoto. E multă ruşine şi neînţelegere în legătură cu războiul din timpul nostru. Vreau să lămuresc lucrurile.

Ei, Yoshiro voia să spună că acum era o generaţie nouă, dar conversaţia devenea mult prea publică. Nu erau secrete în biroul general. Doar cei de la etajul opt aveau camerele lor proprii.

— Sună-mă când eşti pregătit să te întâlneşti cu mine, domnule Katsumata, spuse bărbatul şi închise fără saluturile uzuale.

Compania *Kenzo Sato Kaisha* unde lucra Yoshiro era

condusă de descendenţi ai primului Kenzo Sato. În consiliul de conducere nu erau străini, ci doar veri, bătrânul ginere şi unii care prin căsătorie intraseră în familie. Yoshiro Katsumata era pregătit să rupă această tradiţie şi toată lumea ştia asta. El avea să se urce la etajul opt al clădirii antebelice *Sato* şi va avea un birou al lui propriu.

Îl chemau destul de des acolo sus, să ajute la luarea deciziilor, să recomande angajarea unor absolvenţi sau să dea sfaturi asupra politicii firmei. Juca golf cu nepotul mai vârstnic al fondatorului şi cu ceilalţi, iar preşedintele îi asculta sfatul. El era gata să devină primul membru al consiliului de conducere din afara familiei Sato, dar se aştepta aniversarea lui de patruzeci de ani. Şi acesta era în sine un record, pentru că nimeni nu devenea director înainte de a ajunge la vârsta de cel puţin cincizeci de ani. El venise dintr-o familie corespunzătoare, avea mijloace independente şi avea conştiinţa profitului. Juca bine tenis, iar la golf avea un handicap redus. Era invidiat de toţi cei ce aspirau la succes.

Zvonurile preziceau că va ajunge într-o bună zi preşedintele firmei şi va face istorie, dar toate astea erau acum departe de gândurile lui. Voia timp ca să se gândească la tatăl lui şi voia linişte.

Nu avusese încă ocazia să-şi vadă soţia, întrucât locuise la hotelul *Dai Ichi* de la întoarcerea la Hokkaido. Ştia că timpul unui bărbat nu-i aparţinea doar lui. Un bărbat era proprietatea companiei, pentru că aceasta avea grijă de el aşa cum, de mult, comandanţii supremi de armată aveau grijă de samuraii lor.

Kaisha era supremă, iar după ea, bărbaţii familiei. Soţia lui nu l-a sunat ca să-l deranjeze, ea ştia cât era de obosit. Hotelul era impersonal şi era loc să te

învârteşti prin el. Nu erau copii care să facă zgomot, era singur şi putea să doarmă. Avea faţa cenuşie şi tuşea mai mult decât înainte. Cele două scrumiere mari din faţa lui erau pline. Sorbi o ceaşcă de ceai verde şi se uită în gol.

— Vreun mesaj? întrebă el.

Vocea lui era neobişnuit de blândă.

— A sunat doamna Bellingham, spuse fata. Englezoaica despre care v-am spus.

El nu dorea să vorbească în general cu un străin. Nu astăzi. Pentru a vorbi englezeşte, avea nevoie de o concentrare pe care nu o avea. Sună la numărul de acasă şi îi răspunse soţia. Ea îi spuse că-i pare rău. Copiii doreau să-l vadă. Venea să doarmă acasă în seara aceea? Fetiţa lui cea mică intră pe telefonul celălalt şi-l întrebă ce i-a adus de la Hong Kong. Voia o îngheţată, o carte de colorat şi un elefant. Cartea era pentru Oji-san când avea să vină de la Hokkaido.

— Oji-san ştie să deseneze atât de bine, nu-i aşa, tati?

Soţia lui reuşise probabil s-o ia pe fetiţă de la telefon, pentru că vocea ei mică dispăruse. A venit şi fiul lui la telefon, îi spuse că şi-a făcut toate lecţiile şi l-a întrebat dacă poate să se plimbe cu bicicleta acum după ce a terminat. Fiul lui întrebă dacă e adevărat că Oji-san a murit. Yoshiro îi spuse că poate să se plimbe cu bicicleta pe trotuar, dar numai o jumătate de oră dacă şi mama lui era de acord.

Îi spuse soţiei că vor vorbi a doua zi şi că trebuie să închidă că mai sună cineva. Îi ură noapte bună.

O telefonistă îi spuse că o doamnă, Bellingham, era pe fir. Niciun nume de companie sau vreo referinţă. Un telefon personal. Doamna mai încercase înainte. Tocmai îi spusese soţiei că trebuie să închidă şi

telefonista o fi auzit asta. Trebuia să vorbească acum cu englezoaica.

— Fă-mi legătura, zise el.

— Iartă-mă pentru ora întârziată, spuse vocea în engleză. Presupun că eşti gata să închizi prăvălia.

El nu mai auzise expresia înainte, dar înţelese sensul ei.

— Îmi pare sincer rău, continuă ea.

— Credeam că numai noi, japonezii, începem orice conversaţie cu o scuză.

— A, nu. Noi, englezii, ne scuzăm la fel de mult.

— Să nu-ţi pară rău în legătură cu ora. Noi încă nu… nu închideam prăvălia. Ce pot face pentru dumneata?

— Trebuie să fii foarte ocupat, îmi pare rău.

Râseră amândoi şi ea întrebă dacă preferă să-l sune mai târziu. Avea o voce clară, precisă, care indica forţă. Ea presupunea că el vorbea bine engleza şi nu vorbea mai lent pentru el iar lui îi plăcea lucrul ăsta. Nu suna deloc ca o femeie. Femeile pe care le cunoştea nu insistau aşa ca ea.

— E-n regulă, doamnă Bellingham. Cum pot să vă fiu de folos?

— E ceva mai personal, domnule Katsumata. Nu e ceva ce se poate discuta la telefon. Poate par puţin îndrăzneaţă şi m-aş scuza, dar eşti de acord că am depăşit treaba cu scuzele. Mă întreb dacă ne-am putea întâlni. Nu-ţi voi răpi prea mult timp. Nu e un mod de abordare prea ortodox, dar ai mai făcut afaceri cu noi, străinii. Putem să ne întâlnim?

Englezii nu erau de obicei atât de agresivi. Avea ceva de vândut. Poate ceva nou.

— Să mă uit pe agendă, doamnă Bellingham. Când vă convine mai bine, dimineaţa sau după-amiaza?

Ea nu trebuia să-l preseze acum. Reuşise şi avea

acum fruntea umedă. „Calmează-te!” Vorbea, în sfârşit, cu fiul locotenentului Katsumata. Nu putea renunţa. Să mai facă puţină conversaţie. Tremura. Îşi adunase tot curajul pentru treaba asta. Acum ori niciodată.

— Sunt pe Ginza. Trebuie să fac o cumpărătură. Încerc să găsesc o pereche de pantofi, dar nimic nu se potriveşte pe picioarele mele de englezoaică.

„Bine” El râdea tare.

— M-am gândit să încerc la *Mitsukoshi,* continuă ea. Cineva ar putea face avere aici, vânzând pantofi uriaşi pentru englezoaice. Magazinul nu e prea departe de dumneata, nu-i aşa? Ne-am putea întâlni ceva mai târziu?

— Adică, azi?

„Uşurel, fetiţo, sau o scrânteşti. Schimbă subiectul”.

— Ei ţin deschis până târziu, nu-i aşa? Până la nouă sau aşa ceva.

Ar fi trebuit să-l întrebe dacă e potrivit pentru el. Era bărbat. Se aflau în Japonia. „Fii politicoasă”. Ceva o mâna înainte şi ea se încorda să-l determine să accepte. Doamne, să nu se dezumfle acum. Se va duce la biserică, dacă el e de acord s-o vadă acum. Se va lăsa de fumat. Va face orice.

— Ora şase şi jumătate e prea târziu pentru dumneata, doamnă Bellingham?

Asta era neaşteptat. Era peste treizeci de minute. Se juca oare cu ea?

— Ar fi perfect, domnule Katsumata. Mulţumesc mult.

— E o cafenea mică alături de magazinul *Mitsukoshi.* V-ar conveni?

— Domnule Katsumata, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Sunt o mulţime de femei străine la ora aceea de

seară în cafenea. Cum am să vă recunosc?

— Port un costum gri de lână şi am o pungă mare de plastic de la *Sony.*

— Înţeleg, spuse el, şi îşi luară la revedere.

El se gândi că ar fi trebuit să o întrebe cine a îndrumat-o la el. Nu înţelegea care era urgenţa şi de ce atâta mister. Poate că voia să-i vândă nişte informaţii de afaceri. Nu făcuse nimic productiv toată ziua. Lucrul ăsta era diferit. Proaspăt. Făcuse toată ziua conversaţie politicoasă cu cei care îl condolau şi fusese greu. Cu englezii te puteai întâlni pentru afaceri fără să-ţi creezi o obligaţie. Femeia trebuia să aibă ceva de oferit. Yoshiro se întreba cum o fi arătând. Probabil o doamnă în vârstă. Ba nu, o persoană care caută pantofi la *Mitsukoshi* pe seară! De ce nu era acasă, pregătind cina? Deci, avea bani. Nu se întâlnise singur cu o englezoaică, până atunci. Nu pentru afaceri. Perspectiva unei întâlniri oarbe era ameţitoare. Era o pagină nouă. Poate era lovitura de care avea nevoie pentru intrarea în sala de consiliu. Cineva voia probabil să facă o afacere fără să ia legătura direct cu el. Uitându-se la ceas, să controleze ora, se trezi că vrea ca acele de aur să se mişte mai repede.

Ea îl văzu pe Yoshiro Katsumata ieşind pe uşa principală a clădirii *Sato.* O să ajungă prea devreme. El îşi netezi părul şi îşi controlă haina uşoară de ploaie în vitrina magazinului şi se uită la ceas. El era mai înalt decât se aşteptase şi, de peste drum, arăta mai tânăr. Palpitaţiile i se înteţiră. Nu fusese sigură niciodată ce va face când va fi în faţa lui Katsumata în carne şi oase. Mama ei spusese că va şti imediat ce va întâlni inamicul, dar vederea lui nu-i oferea nicio idee. Ce trebuia oare să facă? Să alerge traversând strada şi să-

l apuce de gât, chiar acolo, cu lumea uitându-se la ei? De ce? Nu se certase cu el. Nu trebuia să confunde lucrurile, acum când ajunsese atât de departe. Inspiră adânc şi numără până la zece, în timp ce-l urmărea depărtându-se. El traversă repede strada lată. Era agil în mod elegant. Arăta conform rolului: fiul arogant al unui războinic criminal. El voia să ajungă acolo primul. Să stea ascuns ca orice bărbat la o întâlnire oarbă. Dacă afurisitului ăstuia nu-i va plăcea mutra ei, pur şi simplu o să plece. Nu, o să aştepte.

Ea rămase acolo şi îl urmări dispărând în mulţime. Nu avea dreptul să-l urască. Nu era vina lui că era fiul lui Katsumata.

Poate o să aprindă o ţigară. În fond, avea să lase obiceiul ăsta după ce se va termina totul. Scosese din geantă pachetul şi bricheta şi ascunzând flacăra cu palma, aprinse ţigara. Merse încet, prefăcându-se că se uită la magazine.

Promisese să o sune pe mama ei de îndată ce va stabili contactul, dar acum nu era momentul. Tot ce ar spune mama ei ar fi: încă nu l-ai întâlnit pe tată. Nu risipi banii pe un telefon inutil. Nu era nevoie ca Anna să fie lângă mama ei ca să-i simtă inima bătând. Neobosită în urmărirea inamicului, deşi era la mii de kilometri depărtare şi la mulţi ani după căderea Republicii în Spania, Antonia Aguilar de Soto ducea un război neîncetat. Se lupta cu ucigaşii familiei ei, cu toţi ucigaşii din lume, întruchipaţi de Katsumata, care îi însuma pe toţi laolaltă. Apropiindu-se de bătrâneţe, mama Annei nu simţea aspiraţia obişnuită de a deveni bunică înainte de a-l vedea distrus pe ucigaşul soţului ei. Va fi timp după aceea pentru copii şi tricotat şi plimbări în parc. Trupul ei micuţ adăpostea un uriaş care avea să o conducă pe fiica ei în luptă.

Anna ştia toate astea şi adesea avusese resentimente. Totuşi, acum zâmbi, gândindu-se cum firava femeie soldat din brigada dispărută era alături de ea în înserarea răcoroasă şi cum câştiga. Era timpul să se ducă la întâlnirea cu fiul lui Katsumata. O mulţime cu feţe zâmbitoare aglomerau trotuarul în drum spre gară, spre maşini, spre casă. Zâmbetul Annei îi provoca o gaură în suflet. A cui viaţă o ducea ea oare? Strivi ţigara şi se opri. Să mai ia una? Să-l lase să aştepte? Să suspende toată chestiunea? „Nu, du-te acum!”

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spuse frumoasa englezoaică.

El citea paginile financiare când vocea ei făcu să se tulbure coloanele şi cifrele. Nu o observase pe Anna stând lângă el. Era nepoliticos. Vocea ei suna dulce şi Yoshiro se ridică în picioare.

— Nu te ridica, spuse ea.

Era puţin mai înaltă decât el. Purta tocuri înalte.

Pe pereţi erau afişe cu imagini din Paris, Londra şi San Francisco. Erau stampe, japoneze, anunţuri cu galerii franceze şi fotografii de actori de cinema de la Hollywood. Erau tablouri pe mătase şi calendare şi un program rupt de la un concert Beatles. La masa lor înconjurată de zumzetul sporovăielii, era linişte. El nu-şi putea găsi cuvintele şi întrebă:

— E prima dumitale vizită în Japonia?

Ea aprobă din cap. El comandă ceai englezesc cu lapte.

— Sper că nu te deranjează un ceai, spuse el, iar ea zâmbi şi zise că era bine.

Ea se gândi că el are mâini perfect formate, cu degetele lungi, subţiri, ale unui pianist de concert.

Avea o voce adâncă şi părul negru-albăstrui, des. Ochii lui înguşti arătau obosiţi, dar el nu se comporta obosit. Ea se gândi că nu era un bărbat neatrăgător. Era plin de energie, iar manierele lui erau impecabile. Când stătea, părea mai înalt decât ea.

Ea îl privea încet, cu grijă, analizând fiecare centimetru din el. În el curgea acelaşi sânge care curgea şi prin venele locotenentului Katsumara. Ea simţi din nou vocea mamei ei.

„Trebuie să-l înţeleg mai întâi pe fiu. O să ajung mai târziu la tată. O să-l urăsc mai târziu. Era mult mai simplu să urăşti o idee”. În faţa ei, privind-o liniştit, era o fiinţă umană. Părea îndepărtat, singuratic, uimit şi trist. „Să nu-ţi pară rău pentru el! Să nu ai încredere în el!”

— E drăguţ din partea dumitale că ai acceptat să te întâlneşti cu mine atât de repede, spuse ea. Acesta trebuie să fie cel mai ocupat oraş din lume.

Yoshiro o asculta şi îi urmărea faţa prin perdeaua de fum. Pachetul pe care mama sa i-l trimisese trebuia dus a doua zi la templu. Potrivit vechiului obicei *bunkotsu,* o parte din rămăşiţele tatălui lui se afla acum mai aproape de el. Câteva oase puse într-o urnă vor fi depuse în templul din apropiere, unde el putea să-l viziteze, să-l atingă, să-l vadă oricând. Dar ce voia femeia englezoaică? De ce s-o întrebe? Ea îl scăpase de birou şi de jena oamenilor faţă de durerea lui. Ea era spiritul cel bun care îl va proteja până va fi din nou el însuşi. Până când va fi gata să reziste unor favoruri nedorite acordate unui orfan de vârstă mijlocie.

Tocmai începuse să-l înţeleagă pe tatăl lui. Nu de mult se hotărâse să se împrietenească neapărat cu acel bărbat înalt cu voce blândă. În spital îşi imaginase conversaţii de mult depăşite. Tot ce-i rămăsese acum

erau câteva oase, cu care să comunice. O rămăşiţă pusă într-un loc unde cei vii pot vorbi în linişte cu cei morţi. Tatăl lui fusese mândru de el, iar Yoshiro voia să-l audă spunând lucrul ăsta. N-o să-l mai vadă niciodată aşa cum fusese, decât în vis. Dar era azi. Tot ce putea vedea acum era femeia străină. Era cea mai frumoasă femeie străină pe care o văzuse vreodată. Părul ei lung era de un castaniu roşcat, ochii verzi. Avea buze moi care se curbau când zâmbea. Îi văzuse zâmbetul când stătuse în picioare alături de el şi acum din nou, către chelner, când sosi ceaiul.

— *Arigato,* spuse ea.

Arăta puternică şi Yoshiro ştia că ea avea puterea să râdă deşi cunoscuse durerea. Voia să o audă râzând. Ce voia oare de la el? Dar ce importanţă avea?

— N-am ieşit niciodată cu un japonez.

— Eu da, spuse el, şi ea râse.

Ea înţelegea. Avea mintea iute. Îi plăceau oamenii care se bucurau la glumele lui.

— Dar n-am ieşit singur cu o englezoaică, minţi el.

— Atunci, e o premieră pentru noi amândoi, spuse ea, şi el îi aprinse ţigara.

Ea avea o piele frumoasă pentru o englezoaică. În Australia anul trecut un furnizor îl dusese într-un loc cu femei. Nu era un loc curat, iar fata cu care făcuse amor avea o faţă aspră, pătată. Vorbea cu cuvinte de câte trei litere şi mirosea a bere şi a ţigări. Dar nu trebuia să se gândească acum la curva aia. Tatăl lui era mort, iar în faţa lui la masă şedea o femeie de clasă superioară. Roata norocului încerca să se învârtească pentru el.

— Mai doreşti un ceai?

— Mulţumesc, nu.

— Ai un program special în seara asta?

— Nu prea, n-am niciun plan.

Voia să o invite să cineze cu el, dar ezită. I-ar fi ruşine dacă l-ar refuza.

Ea îl privi şi înţelese ce-i trecuse prin minte. Avea nevoie doar de un mic impuls, dar ea nu trebuia să exagereze. Poate că greşea. Toţi arătau prietenoşi. Totuşi, ea vedea că îl apăsa ceva greu. Poate că avusese o zi proastă. Dar ce-i păsa ei?

— Îţi place mâncarea japoneză?

O întrebare generală, fără angajament, după care se putea retrage.

— Orice mâncare e bună. Eu sunt uşor de mulţumit, spuse ea. Sunt atât de multe locuri unde se poate mânca în Tokio. E aproape imposibil de ales. Dumitale ce-ţi place, domnule Katsumata?

Asta era deci. Vor lua masa împreună.

— Şi mie îmi place orice. Dumneata hotărăşti.

— Nu pot, zise ea. Îmi pare rău.

— Îmi pare rău, zise şi el, iar ea râse.

— Îmi place *tempera.*

— Este un restaurant cu *tempera,* cu trei uşi mai încolo. Ei prăjesc cei mai buni creveţi din Tokio. E un loc specific japonez. Vreau să spun că nu este pentru turişti. Nu au listă de bucate în engleză.

El aprobă din cap şi încercă să zâmbească. Îl făcea să se simtă vesel. Oamenii fuseseră atât de atenţi cu el toată ziua.

Începură o discuţie prietenească despre originea portugheză a mâncării *tempera* şi despre locurile unde era cel mai bine servită. El zâmbea mai mult şi ea mai puţin, apoi el se ridică şi chemă chelnerul.

— Mergem, doamnă Bellingham?

— Anna, spuse ea. Mă numesc Anna.

— Noi, japonezii, suntem mai formali. Dar am să-ţi

spun Anna dacă doreşti.

„Îngâmfatul! Dacă doreşti!” Faţa ei deveni dură când el plăti nota, dar el nu observă. Ea avea tot timpul din lume. Ea avea nevoie doar ca el să o ducă la tatăl lui. Putea foarte bine să fie amabilă cu el. Îşi putea permite să fie.

— Drăguţ din partea dumitale să mă inviţi, spuse ea.

El se aştepta probabil ca ea să fie politicoasă.

— Sunt sigur că o să-ţi facă plăcere, răspunse el.

Ea încă nu-i zisese cine îi dăduse numele lui şi ce anume voia, dar, cu aerul răcoros de pe Ginza pe obraz şi cu o englezoaică frumoasă alături, lui Yoshiro nu-i păsa. Mergeau repede, în acelaşi ritm, iar el îşi simţea inima uşoară. Dacă ar fi fost singur ar fi fluierat melodia *E drum lung până la Tipperary*. Îi plăcea să fluiere melodia aceea, când era fericit.

Capitolul 13

Ea nu-l auzi de prima dată, pentru că vorbise încet, vocea pierzându-i-se în sunetul uleiului care fierbea. Faţa lui luminată de lanterna de hârtie deveni contorsionată, îndurerată. Cu coatele sprijinite de barul din lemn lustruit, ea urmărea bucăţelele de peşte coborâte în uleiul încins. Vorbise de Europă şi Japonia, despre cărţi şi maşini, despre slujba soţului ei. El fusese tăcut, iar acum când vorbi, ea se uită la el şi îi văzu ochii. Erau deschişi, umezi şi trişti.

— Tocmai mi-am pierdut tatăl, spuse el. A murit săptămâna trecută.

Poate că a spus-o de două ori, dar vocea lui era egală.

Mort! Chiar aşa! Din senin.

Imposibil. Locotenentul Katsumata trebuia să fie în

viaţă. El nu putea să fi dispărut aşa, pur şi simplu, în custodia spiritelor, înainte de a fi pus în faţa crimelor lui aici, pe pământ. Totuşi, realitatea o privea drept în faţă. Yoshiro n-a trebuit să mai repete o dată. Sporovăială ei veselă îl făcuse să-i fie uşor să vorbească despre asta. El nu exprimase asta în cuvinte pentru nimeni, până acum, iar acum, vidul se risipise.

— Îmi pare rău, se forţă Anna să spună.

— Mulţumesc, răspunse el, iar expresia ei îl făcu să se simtă vinovat că o încărcase cu durerea lui.

Ea îşi simţi pieptul greu şi îi lipsea aerul. Mâna îi stătea nemişcată pe masa de lemn a barului, ţinând capătul unei ţigări. Căldura îi înţepa degetul, dar ea nu se mişcă. Oare asta era pedeapsa ei pentru că îl considera atrăgător? Oare nu trebuia să se apropie de el ca să-l cunoască pe tatăl lui? Toată această plănuire meticuloasă se dusese pe copcă. Minciunile, prefăcătoria, jocul de-a v-aţi ascunselea. Toate aceste întâlniri inutile cu oamenii, toate convorbirile ocolite pentru a găsi omul potrivit, poveştile inventate pentru a-l ţine pe Jonathan în necunoştinţă de cauză. Şi toţi banii ăia afurisiţi.

Ea arătă pierdută şi cenuşie, înfricoşată, iar inima lui se îndreptă spre ea.

— Îmi pare rău că ţi-am spus asta, doamnă Bellingham, zise el. A fost egoist din partea mea că ţi-am vorbit despre moarte.

Pielea ei era întinsă şi era amorţită. Ea se simţea păcălită şi îi era greaţă; avea nevoie să se gândească. Singură! Nu. Nu singură. Trebuia să vorbească imediat cu mama ei. Ceea ce, la început, păruse a fi un local specific, drăguţ, de *tempera,* decorat simplu şi meticulos de curat, devenise un gunoi. Mirosul de ulei era aproape de ea şi îi trecuse pofta. Pe masa barului

era bere răsuflată; chibrituri arse erau înfipte în mucuri ude, în scrumiere pline. Întreg localul mirosea a peşte.

El urmărea ceea ce i se părea a fi agonia care o cuprinsese şi se minună.

— Trebuie să plec spre casă acum, domnule Katsumata, spuse ea.

„La naiba cu bunele maniere”.

— Îmi pare rău, zise el. Totul e din vina mea.

— Nu înţelegi!

Dar el era sigur că da. Vedea durerea din ochii ei. Iată o femeie care era străină şi nu era ca şi celelalte, care îi telefonaseră toată ziua. Ea împărtăşea cu el pierderea lui, de parcă l-ar fi cunoscut toată viaţa. A spus că vrea să plece imediat acasă ca să-l lase să fie singur, să-i salveze obrazul. Să evite să-l forţeze să o distreze când în inima lui era durere.

Ea lua de pe umerii lui vinovăţia proastelor lui maniere, întrerupând ea însăşi seara.

— Să chem un taxi?

— Pot să iau metroul până la Shibuya. De acolo mai e puţin de mers până la apartamentul meu.

Îşi luă haina, geanta şi ţigările.

— O să vorbim mâine, sau poimâine, spuse ea.

Îi dădu numărul ei şi plecă.

Yoshiro o urmări cum ieşea. Spusese că or să mai vorbească. Fusese un prieten sosit chiar la momentul când ai nevoie de un prieten şi îl salvase. Putea petrece acum cincizeci de minute cu linia Seibu şi să se ducă la el acasă să vorbească în sfârşit cu soţia lui. Putea să-i vadă pe copiii săi adormiţi, iar apoi să se îmbăieze şi să doarmă. Trenul nu va fi aglomerat. Sau putea să mai rămână acolo, să mănânce şi să-şi uite pentru moment problemele. A doua zi se va duce la templu, apoi îi va face faţă domnului Sato la birou şi va

fi în toate capacităţile mentale. Îi datora mulţumiri englezoaicei că îl salvase de autocompătimire.

La gară, Yoshiro îşi cumpără ediţia de seară a ziarului financiar şi o revistă de golf, înainte de a coborî cu scara rulantă. Soţia lui va fi acasă, aşteptându-l ca întotdeauna şi îi va oferi o ceaşcă de ceai şi o bere şi va da drumul la apă caldă în baie şi îl va săpuni pe spate. Se va cufunda în tăcerea senină, mătăsoasă, a kimonoului şi se va gândi. A doua zi îl va suna pe Taisho, comandantul tatălui său din timpul războiului. Atunci va fi gata să-i facă faţă.

— Asta nu schimbă nimic. *Nada,* spuse mama Annei. Ne ducem după fiu.

— Nu înţelegi? El nu e… nu e ca… ca un inamic. E ca un copil. Mi-a amintit de mine însămi.

— Adună-te. Aşa-i obiceiul. Mi-ai spus tu singură despre asta. *Kataki uchi,* aşa-i?

— El e… toată povestea nu mai are niciun sens.

— *Kataki uchi,* Anna. E de datoria lui să se aştepte la aşa ceva, după cum este de datoria ta să mergi până la capăt. Se va aştepta la asta, de îndată ce va şti.

Era o linie telefonică excepţional de clară. Desigur că mama ei avea dreptate. Ochi pentru ochi. Japonezii au inventat răzbunarea. Răzbunarea a provocat acolo mai multe războaie decât problemele teritoriale. Dar ce legătură avea asta cu ea?

— Deci, tânărul Katsumata coboară pe calea destinului, în vizorul armei, spuse ea cu patos prefăcut.

— Bravo, *querida.* Frumos spus. Acum culcă-te. Am să mă gândesc eu la ceva.

„O să te gândeşti la ceva! Dacă asta e lupta ta, eu ce caut aici?” Toni închisese telefonul şi Anna spuse un „noapte bună” furios, nimănui.

Sună Jonathan. Încercase să o găsească toată după-amiaza. Cu cine vorbea atât de târziu? Totul era în regulă?

Ah, sigur. Fusese în magazine şi nu găsise nimic care să i se potrivească. O să fie bucuros să afle că a luat legătura cu cineva pentru lecţiile de japoneză. Un om de afaceri care voia să-şi îmbunătăţească engleza.

Minunat. Oricum, îi era dor de ea. Vremea la Osaka era frumoasă. Avusese o după-amiază bună. Le-a permis adversarilor lui să câştige câteva ghemuri.

— E foarte bine pentru tine, zise ea, să te distrezi acolo. Când te întorci?

— Peste trei zile. Planul s-a schimbat. Mă duc puţin cu ei la băile Arima. E pe dealuri, mai sus de Osaka. Nu pot refuza. Au să fie gheişe şi chestii din astea, cred. Doar trei zile.

— Şi trei nopţi, spuse ea.

Râseră amândoi. În vocea lui se simţea forţă şi încredere când zise că o iubeşte.

Cu cincisprezece minute înainte de miezul nopţii, sună Yoshiro Katsumata. Din tonul plin de ezitare al vocii lui a dedus că i-a trebuit mult ca să îndrăznească.

— Sper că ai ajuns fără probleme, spuse el.

— Da, mulţumesc.

— Mulţumesc pentru companie. Ai fost foarte bună şi înţelegătoare. *Oyasuminasai.* Asta înseamnă noapte bună în japoneză.

— *Oyasuminasai.*

— Poţi să mă suni la orice oră vrei.

Exact ca tatăl lui. Fiu de căţea mândru! Cum îndrăzneşte să sune atât de târziu?

„Să-l sun la orice oră? O să vadă el curând. O să se târască. O să…” Doamne, gândea la fel ca mama ei.

El nu s-a scuzat că a sunat la ora asta şi trebuie să fi

fost în agonie. Şi, ce dacă? Pe cine încerca ea să urască? Un bărbat demn de milă. Mama ei s-ar fi aşteptat să-l urască. Dar pentru asta va trebui să se apropie mai mult. Să fie atrăgătoare. Ea va prelua conducerea, de acum încolo.

Se calma, dar avea nevoie de uşurare.

Era culcată în pat şi lenjeria era moale la atingerea cu pielea. Bău puţin şi, curând, nu mai era supărată pe nimeni. Şi-l închipui pe Yoshiro părăsindu-şi biroul şi apoi şezând neajutorat în cafenea. Ceva la el îi amintea de primul bărbat pe care-l cunoscuse. Şi nu doar îl cunoscuse. Primul bărbat care făcuse dragoste cu ea. Nu-şi amintea numele lui. Poate că nu-l ştiuse niciodată. Era florar şi mama ei n-a aflat niciodată ce s-a întâmplat.

Îi reveni în minte trenul şi faţa bărbatului care şedea acolo, urmărind-o notând ceva. Se ducea la Londra să facă nişte cumpărături pentru Crăciun. Nu putea gândi îndeajuns şi scria ce trebuia să cumpere şi pentru cine. La început nici nu l-a observat. Apoi el a vorbit:

— Eşti mult prea drăguţă ca să fii atât de ocupată.

Ea s-a uitat în sus, la el. Avea în jur de treizeci de ani, o faţă deschisă, iar ochelarii cu ramă neagră îl făceau să arate ca un intelectual. Purta un costum gri în carouri, iar pe genunchi ţinea o revistă de automobile. Avea pantofi maron, lustruiţi. Avea un accent de şcoală primară londoneză şi o pipă în gură. La butonieră avea o garoafă roşie, veştejită. Se tăiase la bărbierit, iar cămaşa lui albă era şifonată.

— Ce-aţi spus? întrebă ea şi el repetă.

— Nu sunt de fapt ocupată, spuse ea, şi îi relată pentru ce se ducea la Londra.

— Atunci, locuieşti la ţară?

— În suburbie, dar numai în vacanţe. Tocmai am

început studiile la universitate.

— Aş vrea să mă fi dus şi eu la universitate. Mă puteam duce, dar pe atunci mi s-a părut o risipă. Presupun că mă grăbeam să încep să-mi câştig existenţa. Când eşti tânăr, eşti prost şi grăbit. Acum, vând flori. Asta de pe reverul meu nu mă prea flatează, dar ieri era frumoasă.

A spus că aducea florile cu avionul din Olanda şi le vindea la florării. Nu le-a văzut niciodată crescând, dar era un negustor profesionist şi florile erau o marfă bună, un domeniu în care întâlneşti oameni drăguţi. Era un mod de a-ţi câştiga existenţa.

Anna nu-şi mai amintea multe despre tren. Tot ce-şi amintea era cum începuse să-i vorbească şi cum arăta şi ce a spus. I-a spus că era liber toată ziua şi putea să meargă cu ea pentru că ştia unde se pot găsi lucruri cu adevărat la preţ bun. Nu avea familie şi nu avea cui cumpăra cadouri şi ei îi păru puţin rău pentru el. Ea a mers cu el pentru că arăta singuratic şi mai ales pentru că nu mai făcuse aşa ceva până atunci, iar mama ei i-ar fi spus cu siguranţă să n-o facă.

Au mers în sus şi în jos, pe străzile Oxford şi Regent şi pe celelalte străduţe şi au privit prin magazine. Pachetele pe care le căra s-au înmulţit şi la ora prânzului aveau amândoi mâinile pline. El nu era deosebit de deştept, dar avea o minte iute şi le spunea vânzătoarelor glume care o făceau să râdă. Era o dimineaţă uşoară fără probleme şi era toată a ei. Se simţea bine şi nu-şi dădu seama când el deveni familiar şi îi atingea mâna şi o ţinea de talie. Apoi, după ce au mâncat un ou şi un sandviş cu roşii, el a invitat-o la cafea în apartamentul lui. Au lăsat pachetele la gara *Waterloo* şi au luat metroul spre Fulham. Lucrurile au mers repede şi niciun moment cât

a fost cu florarul, nu s-a gândit la locotenentul Katsumata sau ce vor face cu el.

Stătea întinsă în patul lui şi privea în tavan, iar el era întins lângă ea. Ea era îmbrăcată şi el avea un halat de casă pentru că nu voia să-şi mototolească hainele. Era costumul lui norocos de călătorie, a zis el. I-a sărutat braţele şi fruntea şi i-a mângâiat părul. Cumva îi scoase jacheta şi o puse frumos pe spătarul scaunului. Mai târziu, i-a scos fusta, pantofii, ciorapii, iar ea s-a trezit goală sub pătură. Era o experienţă nouă şi nu s-a rostit niciun cuvânt. El îi atingea picioarele şi se suise peste ea, apoi i-a simţit erecţia lângă şoldul ei. Ea ştia ce era şi ce avea să facă şi aşteptă. Dar apropierea aceasta caldă nu însemna nimic pentru ea şi stătea nemişcată, de parcă altă fată era lângă negustorul de flori, în timp ce Anna privea din colţul camerei.

El îi atingea sânii, iar respiraţia lui de fumător îi venea în faţă. Mâinile lui rătăceau pe abdomenul ei, apoi s-au oprit pe regiunea pubiană şi mai jos. Degetele lui o atingeau, iar ea a pus mână pe mâna lui şi a apăsat-o. Mama ei era departe, iar trupul ei se arcuia spre mâna lui. Brusc, el îi desfăcu picioarele şi ea le strânse în jurul braţului lui. Era straniu să simtă mâna altcuiva în acea parte foarte intimă a ei, dar nu era neplăcut. El era deasupra ei şi a simţit excitaţia lui netedă pătrunzând în trupul ei, rupând, pulsând, provocându-i durere şi ar fi vrut să ţipe, dar gura lui era pe a ei. O frântură de secundă, simţi o plăcere care coborî asupra ei, dar apoi el se zgudui violent, zise „la naiba” şi se rostogoli de pe ea. Apoi i-a zis „Îmi pare rău”, şi asta a fost tot.

El n-a mai vorbit cu ea. Ea zăcea acolo lângă el şi aştepta să se mai întâmple ceva, dar nu s-a întâmplat nimic. Oare asta era ceea ce lăudau atâta fetele cu

experienţă? O pătrundere rapidă a unui trup în celălalt?

Apoi, negustorul de flori îi dispăru din minte şi se simţi încinsă. Culcată în patul ei, în Shibuya, Anna Bellingham simţi înţepăturile foamei. Deschise ochii, se ridică şi se duse în mica bucătărie. Făcu pâine prăjită şi o unse cu unt. Deschise o cutie cu supă de sparanghel şi mâncă un măr, făcând totul pe jumătate adormită pentru că lumina în bucătărie a rămas aprinsă toată noaptea. A doua zi dimineaţă se trezi târziu. Camerista îi umplu cada. Avea tot timpul şi ştia că Yoshiro aştepta ca ea să-l sune, dar o să-l facă să aştepte. Camerista veni în dormitor şi zâmbi controlat.

— Dozo, zise ea, baia e gata.

Anna îşi scoase cămaşa de noapte şi stătu goală în faţa femeii. Camerista zâmbi din nou, un zâmbet clar de jenă fascinată şi fugi din cameră. Sună telefonul, dar Anna îl ignoră. Dacă era Jonathan, avea să sune din nou. Mai ales dacă îl rodea conştiinţa pentru că se distra prea bine. Telefonul persistă, sunetul lui prelung, urmând-o în baie. Ştia că, dacă era cineva în apartament, camerista nu-l ridica. În cele din urmă, telefonul cedă cu un ultim sunet când Anna intră în apă.

Era plăcută, caldă şi udă, iar senzaţia transpiraţiei care îi apărea pe frunte îi făcea plăcere. Aruncă înăuntru nişte sare de baie cu aromă de piersică şi apa căpătă culoarea şi parfumul fructului. Spuma se răspândi pe suprafaţa apei şi îi acoperi sânii. Ea stătea acolo, dornică să i se atingă pielea. O pasiune care aştepta, distantă, pe sub piele, se născu în ea. Senzaţia blândă a dorinţei fără chip care se apropia. Nu se asocia cu un chip anume sau cu un trup, sau cu o voce. Îşi atinse părul pubian şi mai jos, iar senzaţia

familiară de excitaţie apăru când se apăsă.

Dorea, dar nu ştia pe cine dorea, pentru că, de mulţi ani, se trezea aşa fiind complet singură. Un val lent de frustrare se apropia de trupul ei şi ea îşi îndepărtă repede mâna, de parcă mama ei ar fi privit-o. Vinovăţia veni să se alăture vocii mamei. „Niciodată nu trebuie să te joci cu trupul tău. O să orbeşti”. Se lăsă pe spate şi aşteptă ca apa să o spele şi să o răcorească şi, odată cu dispariţia vocii mamei ei, îi apăru faţa roşie, pătată, a lui Jimmy Hedges. O văzu uitându-se urât la ea, cu ochii înroşiţi, hulpavi aplecat pe o farfurie de curry la restaurantul indian *Veeraswamy* din strada Regent. Locul unde te saluta, la intrare, un portar indian uriaş.

De ce oare Jimmy Hedges se insinua acum în gândurile ei?

Apa din baie se răcea şi ea se înfăşură într-un prosop şi se duse tremurând, înapoi, în dormitor. Telefonul sună din nou. Era mama ei. Încercă să se instaleze confortabil, dar prosopul era ud.

— Când te întâlneşti cu el? întrebă Toni. Fără alo, fără ce mai faci. Nu trebuie să-i dai drumul. Află ce ştie despre trecutul tatălui lui. Ştie oare că are o datorie de onoare faţă de familia noastră? După ce ai să ştii toate astea, o să poţi face planuri. Eu mă simt mult mai bine acum, pot veni la Tokio să te ajut.

Accentul lui Toni era ridicol de pronunţat la telefon. Anna ţinea receptorul cu o mână şi încerca să se şteargă cu cealaltă. Nu se gândea la Yoshiro Katsumata sau la ce spunea mama ei. Ucigaşul era mort, de asemenea şi victima. Poate că amândoi erau acum undeva, în faţa lui Dumnezeu, aşteptând ca el să se consulte cu toţi profeţii aceia şi cu sfinţii, înainte de a pronunţa judecata. Toată treaba nu mai era acum în mâinile lor şi, oricum, totul se schimbase. Toată lumea

era prietenoasă acum; soţul ei stătea cu foştii inamici la staţiunea Arima şi toastau cu whisky scoţian.

— N-am aranjat încă să mă întâlnesc cu el. Am să-ţi spun atunci. Nu poţi grăbi un japonez. Dacă faci asta, se închid în ei. Nu vreau să-l închid. Dacă nu se simte bine cu mine, nu vom afla nimic.

— Nu e nimic de aflat. Înhaţă-l doar. Nu-l avertiza, nu te implica.

— Să nu mă implic? Sunt implicată în treaba asta, am fost implicată toată viaţa. Cum poţi vorbi aşa acum?

— Jimmy Hedges a fost aici la prânz, duminică. Plănuieşte o călătorie în Orientul îndepărtat. Poate o să vină să te vadă. S-a îngrăşat mult şi nu arăta bine deloc. Ar trebui să se pensioneze şi să mai slăbească, altfel o să moară. Închipuie-ţi, nevasta vicarului a născut iar. Al şaptelea copil. Ai crede că sunt catolici.

Ca de obicei, ea n-a ascultat-o, se gândi Anna. Mama ei întrebă de Jonathan şi Anna îi spuse că era plecat din oraş.

— Transmite-i salutări, spuse mama ei şi o sărută prin telefon.

I se părea că mama ei întrerupea mereu ceva. Ceva bun. Uitase de data asta ce anume era, pentru că noua mişcare a mamei ei o lăsase cam confuză. Dar, oricum, mama ei era departe şi slăbită acum, iar Anna fu cuprinsă de un nou sentiment de hotărâre. Se culcă din nou şi se bucură de senzaţia lenjeriei pe piele.

Lumina se filtra prin draperii şi ea îşi trase pătura peste cap. Putea să stea în pat toată ziua dacă dorea. Era confortabil şi se simţea în siguranţă şi puternică, iar apoi întunericul de sub pătură o împinse la somn.

Capitolul 14

Pierduţi în fotoliile de piele, arătau atât de bătrâni. Erau ca nişte figuri de ceară în mărime naturală într-un muzeu. Masa mare de consiliu le micşora siluetele mici. Unii fumau, alţii îşi sorbeau ceaiul verde, dar toţi ochii erau aţintiţi spre el. Feţele lor uscate pretindeau interes faţă de ce spunea el şi Yoshiro ştia că aşteptau ca el să se frângă. Cât de fragili şi epuizaţi şi plictisiţi arătau. Verii şi nepoţii şi cei doi din afară. Doar domnul Sato, preşedintele, părea să asculte ce spunea Yoshiro.

Alături de preşedinte, şedea un bărbat mai în vârstă pe care Yoshiro nu-l mai văzuse până atunci. Avea păr alb, tuns scurt, cu o uşoară chelie şi o faţă încordată, ridată, severă. Nimeni nu i l-a prezentat lui Yoshiro când a intrat să-şi ţină discursul. Asta însemna că bărbatul era important şi, dacă ar fi întrebat cine era, ar fi fost o obrăznicie.

Bărbatul îi urmărea fiecare mişcare în timp ce faţa lui nu trăda nicio emoţie. Bărbatul nu s-a uitat niciodată la domnul Sato ca să-i vadă reacţia. Asta însemna că erau egali. Poate că fuseseră la şcoală împreună.

— Cu un birou permanent la Hong Kong sau Singapore, ne-am putea mări vânzările în Asia de sud-est, spuse Yoshiro. Ar trebui să intrăm în parteneriat cu industriaşii locali. Trebuie să folosim forţa de muncă locală. Atât Hong Kong cât şi Singapore se dezvoltă rapid, iar dezvoltarea lor are oportunităţi nebănuite pentru *Sato Kaisha.* Vă îndemn să luaţi în considerare planurile mele şi să stabiliţi acolo o prezenţă convenabilă. Dacă vrem să obţinem încrederea oamenilor, trebuie să le arătăm că am venit ca să rămânem acolo… în sens comercial, bineînţeles. Ultima

noastră vizită infamă acolo nu a fost uitată de mulţi.

Puteţi pretinde că asta facem acum, dar nu-i adevărat. Privirea noastră asupra comerţului internaţional este considerată de alţii a fi unilaterală. Ei condamnă ceea ce numesc egoismul colectiv al Japoniei. Ei spun că nu ne pasă ca alte naţiuni să prospere mai mult decât este necesar, atât timp cât au destui bani ca să ne cumpere aparatele de fotografiat, ceasurile şi maşinile. Va trebui să începem să ţinem cont de ce spune lumea, domnilor, înainte de a fi prea târziu.

Ne spunem nouă înşine că succesul nostru este rezultatul muncii susţinute. Acest lucru este doar parţial adevărat. Trebuie, pur şi simplu, să dăm lumii şansa să ne vândă şi ea nouă produsele ei.

Mai vorbise şi altă dată în sensul ăsta şi ştia că nu ajungea nicăieri. Trebuia să aibă un loc permanent chiar în jurul acestei mese ca să realizeze ceva. Ca să le spună o dată pentru totdeauna că lumea, nu el, era cea care considera că Japonia juca un joc incorect. Faptul că se făcea nepopular pentru că le dezvăluia oamenilor adevărul nu-l ajuta în carieră. Au mai încercat şi alţii.

Ca de pildă bătrânul domn Akashi, care a scris editorului ziarului *Asahi Shimbun.* Akashi fusese şeful lui Yoshiro. Akashi îl învăţase tot ce ştia despre comerţul internaţional. Totul despre lumea din afară şi oamenii care trăiau în ea, Akashi cunoştea din interior modul de viaţă al străinilor, pentru că fusese prizonier de război în Australia şi vorbea engleza mai bine decât oricine altcineva din companie. El l-a învăţat pe Yoshiro despre monede, despre balanţa cifrelor comerciale, despre tarife şi licenţe de import. L-a învăţat cum să discute cu străinii şi cum să-i distreze şi i-a arătat lui

Yoshiro greşelile din propria lor societate. Akashi răspundea de secţia de comerţ exterior, dar nu a ajuns niciodată în consiliul de administraţie. Devenise batjocura celor din fruntea companiei *Sato Kaisha,* cu mult înainte de a fi fost obligat să plece.

El scria scrisori sub pseudonime, în presă, denunţând Ministerul Comerţului de practici necinstite. De ce îi trimitem pe negustorii noştri să umble în lume să vândă produsele noastre, fără să dăm lumii şansa să facă acelaşi lucru aici? De ce ministerul face atât de grea viaţa importatorilor, în timp ce exportatorii se bucură de concesii la taxe şi conturi grase de cheltuieli? Acei străini care vând mărfuri Japoniei, scria Akashi, sunt curând obligaţi să se oprească în faţa unui zid de regulamente arhaice, sufocante. Mai rău încă, scria el, preţurile noastre interne sunt împinse în sus, până la cer, ca să acopere exporturile ieftine în lume.

În altă scrisoare, Akashi se plângea că liderii japonezi se fac vinovaţi de un egoism criminal. El cita cazul taiwanezilor care au fost recrutaţi să lupte alături de stăpânii lor japonezi în al doilea război mondial. Acum, noi refuzăm să le plătim pensiile şi alte compensaţii atât de generos acordate japonezilor. Deplâng, scria el, părerea viitoare a lumii asupra obiceiurilor noastre comerciale, care vor fi comparate, într-o bună zi, cu acţiunile noastre pe uşa din dos de la Pearl Harbor. Akashi a scris o mulţime de scrisori şi au fost publicate toate, sub pseudonim. Apoi s-a aflat; i s-a făcut o viaţă mizerabilă la companie, aşa că şi-a dat demisia.

Yoshiro n-a scris nicio scrisoare în presă, nici nu şi-a propovăduit lumii părerile. El a învăluit ideile lui Akashi în spatele unor discursuri bine camuflate despre comerţul internaţional. Oamenii îl ascultau, pentru că se bucurau de vocea lui clară şi de aspectul lui frumos

şi de simţul umorului, pe care-l avea. El arăta succesul companiilor care investeau în străinătate. El vorbea despre angajarea unor străini şi crearea de întreprinderi mixte şi a organizat vizite în străinătate, pentru cumpărătorii japonezi. Spunea că era în favoarea introducerii în societatea japoneză a ce era mai bun în cultura străinilor.

— Unde a învăţat prima dată Japonia despre comerţ? Oare bărbatul care a întemeiat *Mitsubishi* nu a fost în Occident ca să studieze comerţul acestuia?

Ce-i atât de diferit la străini? De ce îi tratează unii cu atâta suspiciune? Sunt fie idolatrizaţi, fie dispreţuiţi. Fie uriaşi, fie pitici. Când vin aici, sunt distraţi, nu se face nicio economie. Li se dă vin şi dineuri şi li se vând trupurile japonezelor, dar nu li se permite să cumpere industrie japoneză. Ar suporta vreunul dintre voi ruşinea de a avea un ginere străin?

Asta o să-i zguduie, se gândi Yoshiro, când feţele au rămas goale. Crezu că a văzut o tresărire pe faţa preşedintelui. Bărbatul pe care nu-l cunoştea îşi freca bărbia împietrită. Ar fi trebuit să discute cu tatăl său despre toate astea, dar a pierdut ocazia.

Era un motiv practic ca să-şi spună azi punctul de vedere. Căuta aprobarea consiliului de conducere pentru planurile lui de a trimite doi funcţionari ai lor să lucreze un an în Statele Unite.

— Este important ca oamenii noştri să înveţe despre străini de la sursă. Să înţeleagă ce le place şi ce le displace, gândurile şi nevoile lor. Noi, în Japonia, avem ingineri, doctori şi artişti. Noi producem tot ce există sub soare, dar nu ştim cum să comunicăm. Dacă trimitem aceşti doi oameni tineri să trăiască printre străini, asta o să ne ajute. Cunoaşterea unei limbi străine nu e de ajuns.

Yoshiro mai adăugă câteva cuvinte politicoase despre persoanele prezente şi se înclină.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse el, şi se înclină din nou.

Apoi vorbi preşedintele.

— Fă cunoştinţă cu un vechi prieten al companiei, domnule Katsumata.

Se întoarse spre oaspetele lor şi îl recomandă ca fiind un anume Masahiro Sakamoto, bancher şi fost ofiţer în armata imperială.

— Domnul Sakamoto m-a sunat azi-dimineaţă, spuse preşedintele, iar când i-am zis că dumneata vii azi aici sus să ne vorbeşti, a insistat să asiste la şedinţă. Sper că s-a bucurat de discuţie la fel de mult ca şi mine.

Ceilalţi au bătut din palme, iar Yoshiro a fost invitat să stea, în timp ce ei şi-au pregătit întrebările. El se uită drept în ochii domnului Sakamoto. Erau ochi reci, dar puternici şi înţelepţi, şi nu clipeau.

— Sunt bucuros să te cunosc, tinere, spuse domnul Sakamoto. Posezi multă experienţă şi cunoştinţe pentru cineva atât de tânăr. Îi sunt îndatorat domnului Sato pentru privilegiul de a te fi ascultat.

Domnul Sato zâmbi mulţumit şi asta declanşă o nouă rundă de aplauze. Deci, ăsta era omul care îi putea vorbi despre anii de război ai tatălui său.

Bărbatul care a fost Taisho pentru tatăl lui şedea pe fotoliu ca un munte, cu o ţinută dreaptă şi mândră. Niciun muşchi nu i se mişca pe faţă. Un bărbat dur, se gândi Yoshiro. Un bărbat cu autodisciplină, ale cărui riduri spuneau multe. Oamenii bătrâni cu poveşti despre un trecut glorios pot fi insistenţi. Taisho n-a aşteptat ca el să facă vreo legătură. Trebuia să aibă ceva în mânecă. O confesiune poate. Ar fi vrut să-i spună direct, să scoată ce are, aşa cum fac străinii.

Yoshiro se ridică.

— Pot să vă mai fiu de folos cu ceva, domnilor?

Se aşteaptă să pună cineva obişnuita întrebare a costului, dar domnul Sato luă cuvântul.

— Cred, spuse preşedintele, că azi ne putem dispensa de orice întrebări. Acestea pot fi puse în scris domnului Katsumata. Oaspetele nostru de onoare, domnul Sakamoto, îl invită pe domnul Katsumata la un prânz în particular. A fost întotdeauna obiceiul acestei companii să se supună dorinţelor unui oaspete. Şedinţa se amână. Poţi lipsi cât timp are nevoie domnul Sakamoto, domnule Katsumata.

Nu era întrebat dacă avea timp şi nici nu putea refuza. Totuşi, avea treburi de făcut, iar englezoaica nu sunase încă.

— O să ieşim acum să luăm masa de prânz, domnule Katsumata, spuse domnul Sakamoto cu o voce care nu aştepta împotrivire.

Nu conţinea nicio ezitare, nici maniere, nici consideraţie, nici sentimente.

Erau singuri acum, în camera de consiliu şi în drum spre uşă. Domnul Sakamoto avea probabil tot respectul preşedintelui dacă i s-a dat libertate în spaţiul acela. Coborâră pe scară toate cele opt etaje. Omul refuzase să ia liftul, după ce l-a înlăturat printr-un semn cu bastonul. Purta un costum închis în dungi şi avea în mână o pălărie gri de fetru pe care i-o dădu lui Yoshiro să o ducă. Circulaţia pe Ginza era slabă şi Taisho aşteptă la semaforul pentru pietoni ca să se facă lumina verde. El clătină din cap la alţii care nu aşteptau cu furia plină de frustrare a unuia care nu mai putea comanda. Totuşi, când s-au aşezat la masă unul în faţa celuilalt, pe chipul lui Taisho au apărut unele semne de blândeţe. Gura i se relaxă într-un zâmbet.

Comandă ceai verde şi zâmbetul rămase pe buze, iar ochii îi deveniră vii.

— Katsumata! spuse el cu blândeţe, cu vocea lui de bancher. Tot cu ceai verde l-am întâmpinat prima dată şi pe tatăl tău la Singapore. E drept să facem şi acum la fel, ca să-l onorăm.

Yoshiro aprinse o ţigară, iar bătrânul se uită la el cu oarecare compasiune şi zise:

— Eu le-am abandonat recent. Vine o vreme când un bărbat trebuie să renunţe la unele dintre nebuniile tinereţii. Când capul nu mai suportă ravagiile alcoolului şi muşchii refuză să mai asculte. Când eram tânăr nimeni nu spunea că ţigările fac rău. Mai bine aruncă pachetul, cât timp plămânii tăi mai sunt rozalii.

Ţigara avea un gust amar, dar Yoshiro nu renunţă.

— Semeni puţin cu tatăl tău, Yoshiro, spuse Taisho cu o voce oarecum admirativă. Era mai mare şi mult mai tânăr decât eşti tu acum, când a venit prima dată în biroul meu. Era, ştii, un om foarte curajos, proaspăt transplantat din concediu în mijlocul oraşului căzut, Singapore. Mai era încă fum şi funingine şi foamete. Eu îl trimiteam să moară în Birmania sau Thailanda, într-o misiune care ştiam amândoi că era aproape sigur ca o stradă cu sens unic. Mai erau şi alţii implicaţi, dar erau cu toţii sub o sentinţă de condamnare la moarte, pentru că nu li se putea permite să se întoarcă. Îmi amintesc de reacţia lui. Nu voia să conducă într-o capcană o armată de viitoare cadavre, dar era ofiţer şi om de clasă înaltă şi nu a spus nimic. Fusese bine instruit, dar nu văzuse lupta până atunci. De inteligenţa şi de spiritul lui, de conducerea lui avea nevoie Japonia în acea vreme dificilă, iar eu am fost nevoit să-l folosesc pentru că nu aveam pe altcineva. Bineînţeles că tatăl tău era făcut dintr-un material dur

de Hokkaido şi eram amândoi din aceeaşi clasă, deşi noi nu am vorbit despre asta. N-am avut decât puţin timp ca să-l pregătesc pentru misiunea lui şi a fost trimis în junglă ca să-şi folosească intuiţia şi inventivitatea pe care le moştenise. Ştiam că va face asta, totuşi m-am îngrijorat pentru el, pentru că nu ştia toată povestea. Ştia unde se ducea şi cu cine şi, mai mult sau mai puţin, pentru ce. Nu ştia de ce, pentru că nu puteam să-i spun. Era un secret pe care îl cunoşteau doar puţini din comandamentul din Singapore. Ştiai că m-am văzut cu tatăl tău după război? Ne-am întâlnit o dată, întâmplător, pe Ginza. Am venit chiar aici, în locul ăsta, şi ne-am văzut de câteva ori după asta. Dar nu i-am spus niciodată adevărul. Niciodată. Nu am avut şansa şi poate nici n-am vrut-o.

Pentru prima dată, faţa lui Taisho trăda o urmă de ezitare.

— Poate că mi-a fost ruşine să-i spun de ce trebuia să se ducă în Thailanda şi Birmania şi care era motivul real al omorurilor ălora, dar am să-ţi spun dumitale. Şi, data următoare, când faci o rugăciune şi stai de vorbă cu spiritul tatălui dumitale, poţi să-i spui că ţi-am zis. Eu n-am să-l mai întâlnesc niciodată, pentru că eu nu cred că toate sufletele se duc în acelaşi loc după moarte. Pe atunci, aparţineam cu toţii Japoniei, la fel cum eram când ne aflam la Singapore. Sper că vei înţelege. Trecerea timpului şi a anilor aruncă o nouă lumină asupra lucrurilor. Poate că dumneata ai fi acţionat la fel. Poate că nu ştii. Am multe să-ţi spun, aşa că să comandăm mâncarea şi pe urmă ai să asculţi.

Taisho bătu din palme după moda veche, pentru a chema chelnerul.

— Eu nu am fost sortit să devin un luptător, spuse domnul Sakamoto. M-am născut într-o familie de bancheri din Hiroshima, care a emigrat la Tokio la începutul secolului. Erau cu toţii curajoşi, muncitori şi deştepţi şi au avut succes până când a venit rândul tatălui meu să preia conducerea.

Unii taţi sunt mai buni decât alţi taţi. Bărbatul care a fost tatăl meu nu era deloc interesat de bancă. Nici de mine sau de oricine altcineva în afară de el însuşi. El era fiul cel mai mare. Întrucât şi-a cedat drepturile unchiului meu, m-a angajat într-o carieră militară. Poate că mi-a făcut o favoare. Tatăl dumitale a dus cu el în mormânt mari îndoieli. Mi-a cerut să-ţi vorbesc despre perioada cât a fost în război, ca să fii sigur de rolul pe care l-a avut el. Ultima oară când ne-am întâlnit, tatăl dumitale mi-a dat o însărcinare. Mi-a cerut din nou să-ţi vorbesc şi m-a obligat să-mi dau cuvântul de onoare. Ședeam chiar aici, nu departe de biroul dumitale.

Yoshiro nu înţelegea de ce tatăl lui nu i-a cerut niciodată să li se alăture. Au existat ocazii. Poate că încercase. Yoshiro era un om ocupat şi tatăl lui n-a vrut să se amestece în cariera lui. În ultimii doi ani, Yoshiro n-a avut timp pentru prieteni în afara serviciului. El era urmărit, atâta timp cât nu fusese încă numit în consiliul de conducere şi, de obicei, se simţea vinovat dacă se îndepărta de masa lui de lucru. Fusese vina lui.

Ce făcea el acum, departe de birou? Oare voia cu adevărat să audă ceea ce avea să-i spună bătrânul soldat despre tatăl lui?

— Tatăl dumitale, ca şi dumneata, a încercat să-i înţeleagă pe străini. Cred că era obsedat de lucrul ăsta chiar înainte de a muri. Ţi-a vorbit vreodată despre asta?

— Nu.

— Ei bine, mie da. În tinereţe eu am petrecut două luni în Europa, iar el simţea că sunt expert în modul de viaţă al străinilor. Ar fi putut vorbi mai bine cu dumneata. Când am fost în Europa, eu mi-am petrecut vremea cu alţi japonezi.

— Nimic nu s-a schimbat. Când călătoresc, japonezii folosesc tot alţi japonezi ca să le arate diverse locuri. Zboară cu linii aeriene japoneze şi folosesc ghizi japonezi.

— Noi, japonezii, ne simţim mai bine cu alţi japonezi.

— Chiar credeţi lucrul ăsta?

— Da. Poate că am fost prea mult timp o insulă. Vezi, suntem un popor conservator.

Yoshiro nu comentă; ar fi vrut să-i spună ceva bărbatului, dar vârsta şi poziţia domnului Sakamoto cereau de la el respect şi răbdare. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Sosi mâncarea şi în timp ce erau serviţi şi mâncau n-au vorbit.

— Masa a fost satisfăcătoare? întrebă el în cele din urmă.

— Da, domnule, spuse Yoshiro.

Apoi, părăsind tăcerea, domnul Sakamoto începu să vorbească şi îi vorbi cu vocea lui Taisho.

Yoshiro ştia că, mai târziu, va reflecta asupra poveştii. O va ţine minte aproape ca şi când ar fi fost şi el la Singapore cu ei. Un martor. Un spectator. Îi va aşeza pe cei doi bărbaţi în faţa ochilor săi şi figura lui Keichi Katsumata va căpăta un loc nou în mintea lui Yoshiro. Un tânăr ofiţer din Hokkaido, care purta acelaşi nume ca şi el. El nu avea nimic de-a face cu bărbatul acela sau cu ceea ce i s-a întâmplat. În timp ce domnul Sakamoto vorbea, Yoshiro deveni martor la

derularea în particular a trecutului altcuiva.

Capitolul 15

Era grăbit. Când i-a lăsat pe englezi în celula lor, se înnora. Se aştepta să audă imediat tunetul şi a alergat prin curte, ca să se ducă la biroul lui Taisho. Soldatul i-a deschis uşa, iar el a intrat, a stat drepţi, apoi s-a înclinat şi a salutat.

Taisho scria un raport despre execuţia pe care o condusese în ziua aceea mai devreme.

— Şezi, Katsumata, a zis Taisho. Sunt gata într-un minut. Actele trebuie să fie făcute. Prefer oricând să fiu comandant de front.

Afară, norii se adunaseră deasupra oraşului şi dintr-un colţ îndepărtat al cerului care se întuneca fulgerul ţâşni în cameră.

Faţa locotenentului Katsumata era palidă. S-a uitat afară şi tunetul a venit cu zgomotul a o mie de şrapnele; apoi căzu ploaia lovind în clădirea veche. Taisho a terminat raportul, l-a semnat şi l-a înmânat lui Keichi.

— Citeşte ce scrie şi semnează, dacă eşti de acord.

Keichi a luat foile şi le-a ţinut la lumină. Citea repede şi curând a pus hârtiile pe masă şi le-a semnat.

— E ultima seară în oraş, Katsumata, şi Singapore e al tău. Am pregătit o mică distracţie pentru noi.

— Mulţumesc, domnule.

— Nu sunt prea multe plăceri la dispoziţia bărbatului care luptă. Totuşi, uneori există răsplată pentru învingător. Pradă de război, dacă vrei. Prăzi de război blânde, drăguţe. Eşti un bărbat căsătorit, Katsumara, la fel sunt şi eu, dar suntem amândoi departe de casă, iar în seara asta am să mă las în voia părţii mai

luminoase a victoriei.

Taisho a scos o sticlă de whisky străin din sertar, a luat o înghiţitură şi i-a dat-o lui Keichi.

— Ia. E din rezerva particulară a bărbatului care a stat în biroul ăsta înaintea mea.

Alcoolul alunecos, auriu, i-a intrat în sânge şi i-a încălzit măruntaiele. Sticla era împodobită cu o etichetă veselă şi strălucea în lumină.

— O să luăm sticla cu noi, a declarat Taisho şi a sunat după soldat, care a venit şi i s-a spus să pregătească maşina. Mergem în stil elegant să vizităm o parte a oraşului care a rămas intactă. În noaptea asta, o să ne uităm gradele şi până o să ne întoarcem aici, o să fim pur şi simplu bărbaţi.

Keichi nu a comentat. A mai luat o înghiţitură din sticlă. Nu era obişnuit cu efectul puternic pe care îl avea lichidul asupra moliciunii lui. Când s-au aşezat în maşina lui Taisho, el fierbea în interior şi excitaţia lui creştea. Străzile erau goale şi au trecut singuri pe bulevardele largi, iar Taisho conducea maşina.

— De îndată ce se vor curăţa dărâmăturile, va veni şi încrederea în noi. Oamenii vor ieşi din nou pe străzi şi vor apărea faimoasele bucătării la marginea drumurilor. Mirosurile de peşte uscat şi porc prăjit, de orez şi mirodenii vor umple din nou aerul nopţii. Acum sunt lipsuri aici, dar cina noastră nu va fi afectată. Gazda noastră este un negustor chinez care are legături cu Japonia. El nu duce lipsă de nimic.

Curând se aflau la marginea oraşului. Intrând pe un drum particular, care părea că trece printr-un parc, au văzut casa. Stătea singură, la capătul drumului sinuos. Erau două lămpi cu petrol de fiecare parte a porţii ornamentale din fier forjat, iar un indian zâmbitor, îmbrăcat în alb, stătea drepţi şi a salutat când maşina

lor s-a oprit.

— Uite, am ajuns aproape de porţile raiului, a spus Taisho.

Era o casă mare, albă, cu coloane înalte şi jaluzele albe. Grădinile aveau pajişti şi fântâni şi tufe. Reflectoare străluceau pe zidurile înalte, iar când Taisho a oprit motorul, au auzit sunete slabe de muzică venind din noapte. Ploaia se oprise şi miliarde de picături de ploaie luceau pe aleea pavată pe care mergeau.

Un bărbat, chinez, bine îmbrăcat, stătea în uşa deschisă cu un zâmbet de salut întins pe toată faţa.

— Bine aţi venit în umila mea casă, a spus el.

— Dânsul este locotenentul Katsumata, a zis Taisho. El este nou-venit în Singapore şi mâine pleacă din nou. Pentru el este o petrecere de adio.

Gazda lor le-a luat mantalele şi chipiurile, apoi a întins mâna să le ia săbiile, dar Taisho nu şi-a desprins-o pe a lui. Hainele au fost date în braţele unui servitor, care stătea în spatele stăpânului casei.

— Am să vă conduc în cameră. Valetul meu personal vă aşteaptă acolo. Cina va fi pregătită de propriul meu bucătar şi ştiu că o să uitaţi de război când o să-i degustaţi talentele.

S-au aşezat în stil japonez, în jurul unei mese joase. Pe podea erau răspândite perne, iar faţa de masă albă sublinia abundenţa colorată a fructelor aşezate deasupra. Erau banane şi ananaşi, mango şi pepeni. Erau guavo, papaia, mere de tot felul şi struguri. Fructele erau frumos aranjate în forma lungă, îngustă a insulelor Japoniei. Pe o tavă de argint erau cărnuri reci, peşte şi legume asortate. O măsuţă pe rotile prezenta o selecţie de băuturi potrivite pentru o recepţie oficială, iar o muzică blândă pătrundea în cameră. Pe

pereţi erau tablouri chinezeşti şi paravane cu lupte vechi şi femei frumoase care le priveau.

— Nu e nimic nou aici, a spus Taisho uitându-se la scenele de luptă. În spatele vitejiei fiecărui soldat este o femeie. Dar ele vor veni mai târziu. Mai întâi avem de vorbit.

El a aşteptat până când valetul a adus mâncărurile calde şi a ieşit. Negustorul chinez a intrat ca să i se mulţumească pentru ospitalitatea lui magnifică.

— Vom fi singuri o oră, ordonă Taisho. Apoi trimite aici fetele. Pe toate.

Gazda lor s-a înclinat, a zâmbit şi a închis uşa în urma lui. Afară, fulgerele şi tunetele reveniseră în forjă.

— Mâine după ce se întunecă o să vă aştepte în port o barcă. E un vas de plăcere transformat. Fusese proprietatea unui englez şi pot dormi confortabil în el douăsprezece persoane. Colonialiştii occidentali ştiu să trăiască, Katsumata, dar nu ştiu să moară. Am vopsit o cruce roşie pe punte, deşi marina regală nu se vede nicăieri şi nici forţele aeriene regale. Vasul e condus de un echipaj de trei ofiţeri din marina imperială. Ei ştiu unde te duci, dar nu ştiu pentru ce anume. Au să te aştepte în portul Pattaya până te întorci, indiferent cât o să dureze. De îndată ce debarci în Thailanda, o să te întâmpine un căpitan, Kato, de la care vei primi ordine până pleci. Căpitanul Kato o să-ţi facă rost de o maşină şi te va instrui unde să te duci. Îţi place mâncarea?

— Da, domnule, mulţumesc.

— Oficial, ai să fii la Bangkok în permisie. Unii dintre oamenii pe care i-ai cunoscut la ambasadă sunt în continuare acolo şi ei nu ştiu despre misiune. Căpitanul Kato este singurul om din Thailanda care ştie. Cei doi englezi, care, având în vedere intenţiile şi scopurile noastre, sunt ofiţeri germani, vor fi şi ei acolo în

permisie. Veţi sta cu toţii la hotelul *Oriental* de pe râu. Presupun că o să le poţi acorda oarecare libertate controlată. Thailanda este aliata noastră şi n-ar ajunge prea departe dacă ar încerca să fugă. Birmanezii or să stea şi ei la *Oriental* şi trebuie ţinuţi sub pază. Sunt numeroşi birmanezi la Bangkok, iar unii ar putea fi de partea inamicului. Am dus o campanie dură acolo şi nu toţi asiaticii înţeleg libertatea. Au fost prea mult timp sclavii străinilor. Noi, japonezii, suntem norocoşi că am avut o istorie continuă pe teritoriul nostru propriu. Căpitanul Kato o să-ţi spună când să pleci din Bangkok. El o să-ţi dea ultimele informaţii în legătură cu prizonierul. După cum ţi-am zis, prizonierul nu doreşte să fie adus înapoi. Asta poate face dificilă o înţelegere privind schimbul şi s-ar putea să fii obligat să-l răpeşti. Dacă va trebui să foloseşti forţa şi nu se face niciun schimb, las în mâinile tale soarta englezilor şi a birmanezilor. Nimeni nu trebuie să trăiască şi să spună povestea. În timpul călătoriei nu trebuie să te legi prea mult de ei. Altfel atunci când va veni vremea îţi va fi greu să-ţi aminteşti că ei sunt inamicul. Ai primit însărcinarea din partea armatei imperiale şi vei şti să te comporţi cu onoare.

Locotenentul Katsumata părea că îşi notează în minte fiecare cuvânt. Nu arăta nici cel mai mic interes sau curiozitate pentru propriul lui viitor. Taisho i-a spus că, de îndată ce i-l va preda lui pe înaltul ofiţer la Bangkok, misiunea va fi încheiată. Vasul îl va duce înapoi spre Singapore, unde îl vor aştepta ordinele următoare.

— Acesta, a spus Taisho, este planul pe care trebuie să-l urmezi. S-ar putea să fie schimbări de ultim moment şi, dacă vor fi, căpitanul Kato ţi le va comunica. Dacă i se întâmplă ceva căpitanului Kato,

trebuie să continui conform planului. Ţine minte, după ultima instruire, vei acţiona pe cont propriu. Asta-i tot, Katsumata.

Taisho a luat de pe masă o sticlă de vin ceremonial *Kiku Masamune.*

— Războinicii se toastează unul pe celălalt cu acest vin, înainte de bătălie, Katsumata. *Kampai.*

Au băut. Taisho şi-a scos sabia şi cureaua şi i-a făcut semn lui Keichi să facă şi el la fel. A sunat cu micul clopoţel de argint şi uşa s-a deschis. Trei fete tinere au fost aduse înăuntru de către negustorul chinez şi ele au rămas lângă perete cu faţa spre ei.

— Chinezoaică, malaeză sau indiană, a spus Taisho. O alegi pe oricare vrei, sau pe toate trei.

Muzica reveni prin difuzoarele mascate şi Keichi luă o înghiţitură zdravănă din sticla cu whisky.

— Nu bea prea mult, a zis Taisho. Lasă mai bine ca fata pe care o alegi să-ţi mângâie trupul. Poţi să-ţi odihneşti capul pe pieptul ei, iar cântecele de dragoste pe care o să ţi le cânte au să te facă să uiţi toate cântecele pe care le-ai auzit vreodată.

Afară, furtuna şi ploaia trecuseră. Printre norii risipiţi a apărut o lună plină care lumina cerul.

Peste bariera timpului şi-a locului, Yoshiro Katsumata stătea uluit. Nu povestea îl izbise, ci felul în care realitatea lua locul lui Sakamoto şi al glasului său. Îi vedea pe tatăl lui şi pe Taisho cum se uitau la fete, tatăl lui gata să-şi facă alegerea. Cum puteau aceste cuvinte, aceste scene vii, frumoase, să iasă de pe buzele acestui bărbat plicticos? Să fie oare de vină imaginaţia lui?

El urmărea cum se mişcă gura domnului Sakamoto, dar nu-l auzea. Totuşi, şi-i putea imagina pe cei doi bărbaţi stând în casa negustorului chinez, în urmă cu

treizeci şi trei de ani, uitându-se la femeile care veniseră să le facă plăcere.

— Ea nu era o malaeză pură, spuse domnul Sakamoto. Poate avea sânge englezesc sau chinez, pentru că pielea ei era albă ca alabastrul şi avea ochii rotunzi şi picioare lungi, frumoase, care se vedeau prin crăpătura fustei. Avea părul negru, lung şi dinţi perfecţi. Ea i-a zâmbit lui Keichi şi el a arătat spre ea. El s-a uitat la mine şi mi-a spus: Pe ea o vreau. S-a ridicat să o ducă afară din cameră, dar eu l-am oprit şi i-am zis că rămâneam acolo unde ne aflam. Masa a fost mutată, iar servitorii au adus saltelele şi lenjerie pe podea, apoi s-au stins luminile.

Domnul Sakamoto s-a oprit. Sorbi puţin ceai verde, apoi îi ceru lui Yoshiro să-l ierte.

— N-am să-ţi spun ce s-a întâmplat mai departe, pentru că era tatăl tău.

Yoshiro nu avea nevoie ca domnul Sakamoto să-i spună. El putea simţi levănţica şi parfumul trandafirilor şi al ierburilor. Putea auzi foşnetul hainelor trase de pe pielea goală, netedă. Putea simţi atingerile şi putea auzi şoaptele de pasiune de pe podea, de acolo, de departe, de demult.

O vedea pe fata malaeză culcată pe spate, zâmbind şi întinzându-şi braţele şi picioarele. Apoi văzu aruncate cizmele bărbatului, apoi pantalonii. Văzu spatele gol al bărbatului. Femeia se rostogoli mai aproape de bărbat şi îi mângâie capul, îi sărută urechile şi îl muşcă. Bărbatul o încălecă şi o pătrunse şi cineva a ţipat, un ţipăt de eliberare, iar el nu mai văzu nimic.

Spaţiul din jurul lor era plin de fum, dar nimeni nu a venit să-i deranjeze. Tot ce auzea Yoshiro era vocea domnului Sakamoto.

Dimineaţa, cei doi ofiţeri au luat micul dejun în jurul aceleiaşi mese, când răsărea soarele. S-au dus să facă o plimbare prin grădină şi, mai târziu, au mers cu maşina înapoi prin suburbiile celor bogaţi. Soarele se înălţa repede acum. Casele ca nişte insule, mândre, albe, coloniale se ridicau ca nişte turnuri din parcurile verzi, bine îngrijite. Erau înfloriţi cocotierii şi palmieri imperiali şi hibiscus. Erau orhidee şi pomi de papaya şi, din loc în loc, trandafiri. Erau piscine albastre şi terenuri de tenis.

— Aici cheltuiau englezii bogăţia pe care această colonie o producea pentru ei, a spus Taisho.

Dimineaţa fiind acum înaintată în lumea lor, din radioul maşinii se auzi muzică marţială. N-au mai vorbit ci şedeau în tăcere şi începură ştirile. Totul era bine. Victorii peste tot, în noul imperiu. Asia învinsese Europa cu forţa armelor, spunea spicherul fără emoţie. În urma înfrângerii iminente a imperialismului occidental, va fi în curând pace. „Glorioasele noastre trupe se vor întoarce pe aceste ţărmuri, iar de aici vor edifica noua ordine pe care sunt destinaţi să o conducă”.

Când maşina s-a oprit, cei doi ofiţeri englezi se aflau în curte să se plimbe. În spatele lor era un paznic înarmat, ţinând de gâtul lor o lesă invizibilă. Keichi spera că nu le va fi ruşine văzându-l pe el mergând liber, după o noapte de plăcere ilicită şi intrând în clădire. Vederea cerului albastru şi gândul la plecarea lor iminentă îl umplu de un optimism nou.

Pe masa lui Taisho era o telegramă codificată din Bangkok.

— Totul este în regulă, i-a comunicat Taisho. Căpitanul Kato e gata pentru dumneata şi vă va

aştepta în portul Pattaya când soseşti. Localizarea înaltului ofiţer s-a făcut.

— Pot sugera cu respect să se permită prizonierilor să stea toată ziua la aer? Este un gest pe care ei l-ar agrea.

— Nu-mi pasă de această remarcă. Îi folosim doar pentru binele naţiunii, asta-i tot.

— Da, domnule, îmi pare rău.

— Să nu te implici prea mult cu aceşti englezi.

Domnul Sakamoto a spus că se simţea obosit şi că va pleca în curând. Mai era încă mult de povestit. Îi dăduse tânărului fundalul misiunii tatălui lui. Descrisese trecutul în cele mai frumoase culori pe care le putea alege memoria lui.

— Devenisem legat de tatăl dumitale, a spus domnul Sakamoto. Chiar l-am îndrăgit. Faptul că trebuia să-i spun minciuni era aproape insuportabil. Aveam nevoie să-mi vină în ajutor toată dragostea pe care o aveam pentru Japonia şi împărat. Prietenia între bărbaţi este temporară. Doar Japonia şi tronul sunt eterne.

— Ce s-a întâmplat atunci? Au plecat cu vasul în noaptea aceea?

— După-amiază a avut loc o întâlnire. Am stat în biroul meu, cu o hartă mare pe perete. A vorbit tatăl dumitale şi un ofiţer de front, care a discutat despre teren şi gherile. Eu mă întrebam cine va rămâne în viaţă după misiune. Ştiam că sergentul şi cei doi soldaţi nu vor supravieţui mult timp după ce se vor întoarce. Nu ştiam despre ofiţerii englezi şi cei birmanezi. Totul era în mâna destinului. Tatăl dumitale trebuia să se întoarcă, pentru că trebuia să-l aducă pe înaltul ofiţer. Noi trebuia să punem mâna pe el, înainte să ştie cine era şi ce însemna el. Prin „noi” înţeleg

armata din Singapore, nu guvernul de la Tokio.

— Eu credeam că voi, soldaţii, urmaţi orbeşte ordinele guvernului.

— Dai dovadă de lipsă de respect, dar înţeleg. Acum sunt alte timpuri. Oricum, nu întotdeauna eram în relaţii bune cu Tokio. La cartierul general din Singapore, majoritatea oamenilor erau soldaţi care adesea vedeau lucruri pe care birocraţii de la Tokio nu le vedeau. Armata imperială îşi ducea propriul ei război, dar asta nu era trădare. Ea era acolo că să-l apere pe împărat şi să edifice pentru el un imperiu în care el şi poporul lui să fie în siguranţă. Uneori trebuia să facem lucrurile după capul nostru. Noi eram acolo, la faţa locului. Armata îl voia înapoi pe ofiţerul acela, cu orice preţ. Aş fi preferat să am un ofiţer mai experimentat care să conducă operaţiunea, pentru că tatăl dumitale n-ar fi înţeles niciodată separaţia dintre guvern şi armată. Trebuie să fii militar de carieră ca să înţelegi că executarea pe plan militar a directivelor politice poate lua forme diferite.

Afară se apropia înserarea. Pe bulevardul Ginza, se aprindeau lumini. Domnul Sakamoto s-a scuzat că l-a luat pe Yoshiro de la birou atât de mult timp. Până atunci fusese relaxat şi, imediat după ce şi-a cerut scuze, poziţia lui s-a schimbat. Părea agitat. S-a ridicat în picioare.

— Trebuie să plec. În seara asta sunt invitat.

Chelnerul a fost chemat să anunţe maşina domnului Sakamoto şi s-a semnat nota de plată. Bărbatul în vârstă a refuzat oferta lui Yoshiro de a-l ajuta cu pardesiul şi, în câteva minute, se aflau la uşă.

— Am să te sun peste câteva zile, a spus domnul Sakamoto cu voce platã. Să nu gândeşti prea rău despre generaţia noastră, adăugă el când veni maşina

lui şi şoferul sări afară să-i deschidă portiera.

La birou era un mesaj de la doamna Bellingham. „Sună-mă când poţi”, spunea ea. Mama lui sunase din Hokkaido, iar el întârziase la o şedinţă a sectorului lui de export. Oamenii erau încă la birourile lor şi maşinile de scris ţăcăneau. Yoshiro trimise un asistent al lui în sala de şedinţe ca să anunţe că el va întârzia. Nici mama sa şi nici doamna Bellingham nu erau acasă ca să răspundă la telefon.

După ce a semnat câteva scrisori şi câteva documente, Yoshiro Katsumata s-a dus la şedinţa lui. Când a intrat în cameră, toată lumea s-a ridicat în picioare, iar el le-a făcut semn să se aşeze şi să continue. Nu îi erau gândurile acolo. Se aşeză şi se prefăcu că ascultă, la fel cum făcuseră membrii consiliului sus, la etajul opt. Se gândea la bărbatul despre care vorbise Taisho. Acel Keichi Katsumata era diferit şi îndepărtat şi straniu. Era greu să facă o legătură cu el, pentru că Yoshiro avea aproape patruzeci de ani, iar celălalt bărbat, era mai tânăr, un soldat în faţa unei situaţii dificile, diferită de a lui.

În timp ce subalternii lui citeau declaraţii şi previziuni financiare pregătite dinainte, Yoshiro închise ochii cu prefăcută concentrare. Bărbatul despre care îi vorbise domnul Sakamoto îi era străin. Era de parcă ar fi trăit pe altă planetă. Va trebui să se obişnuiască neapărat cu el şi să încerce să-l înţeleagă, înainte de a-l putea recunoaşte ca fiind bărbatul care a fost cândva tatăl lui.

Cartea a treia

Roata soartei

Capitolul 16

Londra, octombrie 1975

Secretara lui l-a rugat să-i dea ei timbrul poştal. I-a spus că nepoţelul ei era colecţionar şi nu văzuse până atunci un timbru japonez.

— Sigur, spuse Jimmy Hedges. Poţi să-l scoţi singură, cu apă.

Micul desen din colţul cărţii poştale nu era deosebit de atrăgător. Cartea poştală era de la Anna. Se instalaseră într-un fel de rutină şi Jonathan se descurca bine. Ea intenţiona să scrie o carte despre Japonia modernă. Avea printre pacienţii lui vreun editor? Venea cumva pe acolo să-i vadă? Ea îi trimitea salutări şi asta era tot.

Unele dintre talentele lui Derek în privinţa scrisului trebuie să se fi transmis fiicei lui, i-a spus Toni când Jimmy i-a relatat despre carte. Mai bine mai târziu decât niciodată. Avea ea oare timp să facă asta? Care era titlul cărţii?

— A fost doar o carte poştală, la naiba. Ţi-am citit-o de două ori.

— Şi chiar te duci înapoi în Orient?

— Mă gândesc la asta. Doar mă gândesc. Sunt prea ocupat ca să plec undeva acum. Prea ocupat chiar şi să vorbesc. E o armată de oameni la uşa mea. Unii sunt bolnavi, iar alţii îşi închipuie că sunt bolnavi. Trebuie să mă duc să aflu, nu-i aşa?

— Putem vorbi despre călătoria ta la sfârşit de săptămână. Vii la masă la prânz duminică, nu-i aşa?

— Da, vin, spuse el, şi puse jos receptorul.

Jimmy Hedges deforma adevărul. Singurele persoane

din sala de aşteptare erau secretara şi acea îngrozitoare doamnă. Cum o chema? Era una dintre cele mai vechi paciente. O văzuse căsătorindu-se de două ori şi rămânând văduvă tot de două ori, iar de-a lungul anilor auzise aceleaşi plângeri. Avea un contract de asigurare imbatabil, cu ajutorul căruia putea plăti în totalitate onorariile lui. Nu putea să scape de ea azi, cum nu putuse nici altă dată. Îl plictisea chiar şi numai prezenţa ei, dar cel mai mult îl enerva vocea ei, iar asta nu se putea trata. Avea o voce mică, subţire, cântată şi vorbea lent, pronunţând fiecare cuvânt de parcă ar fi citit *Biblia* unui străin surd şi tâmpit. Doamnei Cum-o-mai-cheamă îi va trebui o oră ca să-i spună despre junghiurile şi durerile ei şi, de obicei, el o asculta.

Azi însă el era puţin nerăbdător şi cam nervos. Secretara lui ghici asta chiar înainte de a o anunţa pe doamna Cum-o-cheamă. Ba chiar îi dădu un sfat văduvei, dar acesteia îi intră pe o ureche şi îi ieşi pe cealaltă. Doamna respectivă nu voia să renunţe să-i împărtăşească doctorului Hedges actualele ei tulburări. Cât o privea, ea plătea de ani de zile ca urechea lui să o asculte. În majoritatea timpului, el era întruchiparea farmecului, înţelegerii şi compasiunii.

— N-am ce face dacă e prost dispus, chiţăi ea către secretară, mai ales în situaţia mea.

— Care este problema, draga mea? întrebă doctorul Hedges când ea fu condusă înăuntru.

— Ei, doctore Hedges, îţi aminteşti de vechea mea durere de aici, de sub piept. Mă necăjeşte de douăzeci şi patru de ore şi nu cred că indigestia poate dura chiar atât de mult, şi asta nu e tot. Mi se pare că mi-am pierdut energia. Nu pot ieşi la cumpărături pentru că obosesc după câteva minute şi nu am poftă de

mâncare. Nimic. Şi ştii ce poftă aveam. Peste toate astea, mă doare spatele, iar pilulele mele de dormit nu au niciun efect. Mă deprimă doar. N-am mai dormit de când am fost aici, săptămâna trecută.

El se uită la ea şi ascultă unele lucruri pe care le spunea, dar nu totul. Ar fi putut recita el însuşi discursul acesta şi o făcea adesea, dar în acea zi se gândea la posibila lui vacanţă în Orient. Faţa i se contracta în efortul de a-şi aminti numele locurilor şi timpul ce-i va fi necesar ca să le viziteze. Doamna Cum-o-cheamă nu era deloc deranjată de tăcerea lui. O lua drept o expresie a interesului acestuia şi continuă să vorbească mereu şi mereu în timp ce el făcea o călătorie în trecutul îndepărtat. Auzise că Singapore se schimbase şi că Lee Kwan Yu făcuse din el un oraş modern, invidiat de o lume întreagă. Unele dintre relicvele vechiului imperiu mai erau încă acolo. La vechiul hotel *Raffles* puteai căpăta un gin la fel de bun ca întotdeauna şi se juca crichet pe iarbă. Servitorii indieni deveniseră negustori şi vindeau aparate de fotografiat japoneze. Exista o uzină de asamblare a maşinilor *Mercedes Benz,* iar Singapore se deplasa spre noi teritorii obţinute pe seama mării. Portul pe care îl văzuseră pentru ultima oară când plecaseră cu toţii cu locotenentul acela, Katsumata, devenise cel mai activ port din Asia. Se întrebă ce se întâmplase oare cu clădirea aceea în care au fost ţinuţi el şi Derek Pritchard şi ce-o mai fi cu locotenentul Katsumata.

Ambarcaţiunea cu care au călătorit era o mică bijuterie. Era elegantă şi confortabilă şi avea o linie clasică. Nici măcar crucea roşie pe care japonezii o vopsiseră pe ea nu putea să-i ascundă frumuseţea. Nu

putea fi mai veche de un an. La construirea ei fusese folosit cel mai bun lemn pentru asamblare şi avea un motor puternic care era pe cât de silenţios pe atât de sigur. Jimmy Hedges avea dintotdeauna o înclinaţie spre ambarcaţiuni şi avusese chiar una pe Humble. Avusese de gând să traverseze Canalul Mânecii şi să ajungă prin Canal du Midi până în Mediterană. Dar nu făcuse călătoria pentru că grupul pe care-l adunase în acest scop se destrămase după ce unul dintre cupluri s-a despărţit. Dar a petrecut clipe plăcute de câteva ori la sfârşit de săptămână cu ambarcaţiunea lui.

Aceasta fusese şi ea frumoasă, dar nu ca aceea care i-a dus pe el, pe Derek, pe Katsumata şi pe ceilalţi până în Thailanda. Nici vremea nu a mai fost niciodată atât de perfectă, sau marea atât de calmă, de albastră şi de caldă. Nu era sigur cât durase ca să ajungă la Pattaya. Uitase. Îşi amintea doar că Derek Pritchard şi Katsumata făceau plajă pe punte, sporovăind în eterna lor spaniolă şi admirându-se unul pe celălalt. El nu putea vorbi cu ceilalţi japonezi, iar birmanezii se ţineau deoparte.

Era destulă mâncare la bord, iar locotenentul Katsumata adusese cu el câteva sticle de whisky. El era generos cu băutura asta, pentru că nu prea era băutor şi nici Derek nu era. Abstinenţa lor îl făcea să se simtă jenat şi uneori se gândea că o făceau intenţionat. Sergentul şi cei doi soldaţi nu aveau voie să stea la masă cu ei. Eleganta sufragerie era rezervată pentru Katsumata şi prizonierii lui. Birmanezii aveau maniere foarte frumoase la masă, vorbeau bine engleza şi discutau cu toţi, dar numai la masă. Ofiţerul de marină care era căpitanul ambarcaţiunii era uneori cu ei, dar el era un bărbat mărunt, tăcut, care vorbea puţin şi numai în japoneză.

Aveau voie toţi să umble liberi. Doar o dată i s-a cerut şi lui un serviciu medical, să-l trateze de diaree pe unul dintre marinari, dar succesul lui nu a impresionat pe nimeni. A fost o croazieră liniştită. Era odihnitoare, deşi singuratică, iar el se obişnuise să aştepte orele de masă şi să guste din whisky-ul lui Katsumata.

Derek Pritchard vorbea cu el, dar numai când trebuia să-i traducă ceva spus de Katsumata. Cu trecerea timpului, amintirile întunecate dispăruseră din memoria lui Jimmy şi tot ce reţinea din acest voiaj era libertatea, mâncarea şi cerul albastru. Marina Regală nu a întrerupt niciodată ceea ce acum părea să fi fost o croazieră de plăcere. O dată au fost interceptaţi şi abordaţi de o fregată japoneză. Locotenentul Katsumata a desfăcut o foaie de hârtie tipărită pe care o ţinea în colecţia de hărţi.

— S-ar putea crede că o să călătorim în jurul lumii, judecând după hărţile pe care le poartă gălbejitul ăsta, remarcase el faţă de Derek.

Prostul auzise doar cuvântul „gălbejit” şi timp de o oră i-a explicat să nu-l mai numească aşa pe Katsumata. Cei doi formaseră o societate de admiraţie reciprocă judecând după felul cum se căutau mereu unul pe celălalt. Poate că limba pe care o vorbeau îi amintea lui Derek de soţia lui.

Poate că era mai mult decât atât, dar Jimmy nu s-a gândit mai departe. Ofiţerul japonez trebuia să fi fost un om de-al lui Toko, altfel nu i s-ar fi încredinţat misiunea. Derek, pe de altă parte, era un liberal de stânga, care ar fi smuls din rădăcini toţi fasciştii din lume cu mâinile lui, dacă ar fi putut. El vorbea spaniola doar pentru că se dusese voluntar să lupte pentru partea perdantă, într-un război care, în primul rând, nu

era al lui.

La *Cambridge* era la modă să fii printre cei roşii, iar Jimmy se făcuse foarte nepopular, opunându-se cu glas tare celor care plecau în Spania. Chiar şi acum, când se întâlnea cu cineva care fusese în tinereţe cu el pe băncile universităţii de pe râul Cam, apărea vechea animozitate. Nimeni nu ştia exact de ce el trebuia evitat. Se opreau, vorbeau şi apoi, brusc, îşi aminteau că aveau o întâlnire urgentă sau un tren de prins şi plecau fără să schimbe numere de telefon. Dar poate că totul era doar în imaginaţia lui.

El, de fapt, nu avea nevoie de nimeni, pentru că tatăl lui îi lăsase treizeci de mii de lire şi casa din strada Harley, unde avea să devină cunoscut ca doctor de societate. În 1946 era mai bogat decât alţii şi, fiind un tânăr grijuliu, urmase sfatul contabilului său. La mijlocul anilor ’50, averea lui era de multe ori mai mare decât moştenirea iniţială. Cabinetul lui era înfloritor. Acum, avea o singură direcţie de urmat şi doar cerul era limita lui. Poate că nu era cel mai bun doctor din lume, dar avea stil şi farmec. Mai presus de toate, era necăsătorit, ştia să asculte, iar femeile în special îl plăceau. Era un bărbat care nu desconsidera durerile pacientelor, aşa cum făceau uneori soţii lor, iar asta era tot ceea ce doreau, majoritatea. Era bine făcut şi jovial şi cunoscător de vinuri, iar uneori le spunea cât de irezistibile erau şi de de rău îi părea că erau pacientele lui.

— Ştiţi, se văita el uneori, că nu m-am căsătorit pentru că în acest loc n-aş mai fi putut spera să te am pe dumneata?

O asemenea mărturisire de la un bărbat sclipitor, înţelegător, bine îmbrăcat şi medic, era flatantă. Adesea astfel de încurajări ajutau la vindecarea

lucrurilor pentru care veneau la el.

Exista o fotografie a unui Jimmy Hedges mai tânăr, mai slab, după eliberare. Zvonurile afirmau că mersese sute de kilometri prin junglă şi munţi, prin câmpuri minate şi râuri, ca să fugă din lagărul japonez de prizonieri. Un erou de război necunoscut. Nu voia niciodată să vorbească despre anii lui de război. Dar nici nu nega zvonurile. Mormăia doar „vorbe, mai bine să le dăm uitării”. De ce să ştie cineva cât de bine se distrase cât fusese în mâinile japonezilor?

— Crezi că aspirina nu face bine la stomac? întrebă vocea ascuţită. Poate ar trebui să-mi schimb regimul.

Doamna Cum-o-cheamă avea intenţia să-şi valorifice banii, dar Jimmy nu auzi întrebarea. Nu de prima dată.

— Se zice că pâinea integrală face bine, dar îngraşă, nu-i aşa, doctore Hedges?

El voia să spună că doar îmbătrâneşte. Că asemeni tuturor, avea faţa trasă şi riduri în jurul ochilor, iar vopseaua blondă nu păcăleşte pe nimeni. Că avea pielea uscată, ceea ce făcea ca mâinile ei să arate ca mănuşile şi că stă prea mult la soare. Că gura îi miroase urât şi sânii i s-au stafidit. Îi venea să spună: Uită-te la mine, uite cum chelesc, uite burta mea mare şi venele cu varice. Nu poţi păcăli anii mai mult decât pot şi eu. Ăsta-i preţul pe care-l plătim pentru că nu murim tineri. Dar de ce să jigneşti oamenii?

În schimb zise:

— Nu, e vorba de un virus la stomac. A pornit de la o şcoală de copii din Kensington. Se pare că apare doar în cartierele cele mai bune ale Londrei.

Slavă Domnului că există viruşi! Poţi da vina oricărei boli din lume pe viruşi.

Nu i se mai spunea Orient. În zilele astea se numeşte Orientul Îndepărtat, un termen geografic rece care

îndepărtează magia Orientului. Vechea călătorie încântătoare cu vaporul prin Canalul de Suez şi apoi prin Oceanul Indian era înlocuită acum cu un drum de câteva ore, închis într-un avion cu reacţie. Plantatorii de ceai, francezi în Indochina, sau britanici în Ceylon, dispăruseră cu toţii, iar în locul lor au apărut excursii ieftine în grup la Hong-Kong pentru cumpărături la preţ redus. Regele Siam-ului a devenit monarh constituţional, în timp ce fetiţe din Pattaya îşi vând trupurile pe mărci şi dolari, pe lire şi yeni.

Totuşi, Jimmy Hedges continua să dorească să se întoarcă acolo să vadă cum marea nesfârşită face dragoste cu zidurile portului şi să-şi amintească de mica ambarcaţiune de plăcere care i-a dus pe toţi în Thailanda. O excursie gratuită în timp de război cu un locotenent japonez Katsumata ca ghid. Dar numai prima parte a călătoriei a fost plăcută. Nu voia să se gândească la sfârşitul ei. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi era o poveste urâtă, întunecată şi deprimantă. Nu trebuia să se gândească la asta.

„Concentrează-te la altceva”. Un tratament inexistent pentru boala inexistentă a doamnei Cum-o-cheamă. Un pahar de ceva înainte de masă. Asta era. Va trimite să i se aducă cina. La început, peşte înăbuşit în sos de ghimber, orez prăjit, *chow mein* şi carne de vită tăiată felii subţiri ca hârtia. Avea de ieri, la gheaţă, o sticlă de vin *Chablis.* Asta-i. Mâncare chinezească. Putea să ceară şi ciuperci înăbuşite în sos de scoici, în caz că i-ar mai fi fost foame. Îi plăceau să fie mai gumoase, nu prea fierte.

Ziua era salvată ca de obicei, tocmai când gândurile lui zburaseră la război, la drumul lui prin Thailanda, perioadă pe care îşi impunea – şi reuşea – să o uite. În acea zi, aceste amintiri s-au înecat sub un ocean de

încântare gastronomică. Putea face o listă cu mâncărurile pe care voia să i le livreze Kung Chi şi pe care să i-o dea secretarei.

Asta era. Voia să guste din nou mâncarea acolo în Orient. De asta voia să se întoarcă acolo. Nu ca să dezgroape schelete pe care e mai bine să le laşi în pace.

Doamna Cum-o-cheamă vorbea acum despre durerile ei de spate, iar el i-a spus că-şi va face însemnări cu privire la cazul ei. O rugă să-l scuze în timp ce nota nişte amănunte.

Îşi scoase stiloul şi scrise: peşte, orez şi carnea de vită tăiată felii subţiri ca hârtia. Totul era scris frumos şi subliniat. Adăugă şi ciupercile. Când termină, uscă cerneala cu sugativa şi sună după secretară. Ea era iute, ca întotdeauna iar când el îi înmână biletul, îi făcu semn cu ochiul. Ea zâmbi cu un zâmbet eficient şi plecă. „Probabil că îmbătrânesc, îşi spuse Jimmy în sinea lui. Am uitat să trec sosul. Cu puţin noroc, s-ar putea ca King Chi să ţină minte, dar s-ar putea şi să nu ţină”.

Doamna Cum-o-cheamă nu mai vorbea despre spate.

— Faci minuni pentru mine, doctore Hedges. Mă simt deja mai bine. Cred că am să plec spre casă acum, să beau un ceai. N-o să mănânc prăjituri sau biscuiţi şi promit că n-am să mă ating de brânză. Poate nişte fructe?

Jimmy ridică receptorul, o auzi pe secretară comandând mâncarea şi intră pe fir, ţipând.

— Şi sos, dublu.

— Ce m-aş face fără dumneata, doctore Hedges? spuse ea. Mă simt atât de bine, încât mi-a revenit pofta de mâncare.

Jimmy puse jos receptorul.

— E-n regulă, doamnă, spuse el, pentru asta sunt eu aici. Pentru asta eşti dumneata aici. Pentru asta îţi trimit toate notele alea de plată.

Doamna Cum-o-cheamă se ridică, îi spuse că merita fiecare bănuţ şi apoi plecă.

În cabinet era linişte acum şi, prin uşa deschisă, Jimmy o auzi pe secretară descoperindu-şi maşina de scris. Pregătea scrisori ca el să le semneze şi avea să aştepte până când băiatul de la restaurantul chinezesc va aduce comanda. Sufrageria era mai sus cu un etaj, dar el voia să mănânce în cabinet. Era abia ora şase, dar el luase prânzul devreme.

— A sunat doamna Pritchard, anunţă secretara. A spus să mă asigur că o să o sunaţi. Să o caut acum, doctore Hedges, sau o să vă amintiţi să o sunaţi după cină?

— Te rog, caut-o acum, zise el.

Toni era emoţionată.

— Iartă-mă că te deranjez, Jimmy, dar trebuie să vorbesc cu tine despre călătoria ta.

— Credeam că o să discutăm despre asta duminică. Ai anulat prânzul?

— A, nu, bineînţeles că nu, dar ascultă aici. Există zboruri la Bangkok cu şase sute de lire, inclusiv două săptămâni la hotel.

— Două săptămâni nu sunt de ajuns. Oricum, vreau să mă duc şi la Singapore. Şi nu cred că mă interesează hotelurile ieftine în care te bagă excursiile astea.

— E vorba de *Siam Intercontinental,* cel mai frumos din Bangkok. E un hotel nou, Jimmy.

— Eu prefer hotelul *Oriental...*

— Se spune că nu mai este ce a fost când tu şi cu

Derek aţi stat acolo. Când femeia aia şi Derek…

Ea tăcu. Doar nu poate să o mai doară lucrul ăsta, după mai mult de treizeci de ani. Fusese un prost că i-a spus despre asta, dar nu a intenţionat să o supere. Derek murise de ani de zile şi când îi spusese prima dată, despre thailandeză, fusese cu zece, poate cincisprezece ani în urmă. De ce trebuia ea să se monteze? Doar nu era o copilă. El i-a spus povestea doar pentru că s-a gândit că o să-i pară mai puţin rău după bărbat. La naiba, fusese război.

— Ei, hai acum, spuse el cu vocea lui de consultaţie. Uită. Ce importanţă mai are acum? Ce voiai să-mi spui?

Ea nu răspunse. Era furioasă, dar nu voia să recunoască. Gelozia aia prostească pe un bărbat mort. Tăcea, dar era acolo pentru că el îi auzea respiraţia. Se sună la uşă, iar el auzi paşii secretarei şi uşa se deschise şi se închise din nou.

— El nu s-a uitat niciodată la alte femei, Toni. Ştii asta. Pentru Dumnezeu, adună-te! Uneori regret că ţi-am spus ceva. Trebuia să tac, dar tu ai insistat, nu-i aşa? Nu m-ai lăsat în pace. Ai insistat să ştii ce a spus şi când şi cum a râs şi de ce. Ai vrut să ştii cum mânca, ce anume şi cât. Acum, ce voiai să-mi spui despre călătoria mea?

— O să vorbim duminică. Am nişte broşuri pentru tine. Am vorbit la agenţia de voiaj.

O auzi pe secretară plecând. O să i se răcească mâncarea.

— Bine, Toni, o să vorbim duminică, dar nu vreau să aud despre chestiunea cealaltă. Dă-mi cuvântul tău.

— Ne vedem duminică. Pa.

Telefonul rămase tăcut şi Jimmy mai stătu acolo un minut înainte de a se duce să pună mâna pe micile cutii de carton fierbinţi de la Kung Chi. Cu răbdare,

încet, cu dragoste, îşi aranjă biroul pentru masă. Mâncarea era fierbinte şi vinul rece ca gheaţa, iar foamea îl rodea în stomac. Se obligă să aştepte până ce adună beţişoare, un şerveţel şi o cupă de cristal. Când totul fu aranjat, rămase un moment să contemple privelişte a delicioasă din faţa lui, apoi îşi turnă un pahar de *Chablis.* Vinul rece, sec, era perfect, aluneca pe gât şi îi pătrundea în sânge. Bău două pahare, înainte de a începe cu peştele. Îi venea să ia şi orez odată cu peştele şi să încerce în acelaşi timp şi carnea de vită; dar toată seara era a lui, aşa că se hotărî să nu se grăbească.

Când termină în cele din urmă, se lăsă pe spătarul fotoliului lui moale, din piele, şi se uită la masă. Nu lăsase absolut nimic în tăviţe. Un singur bob de orez era lipit cu încăpăţânare de şervetul de pe masă şi îi trebuiră două minute ca să-l scoată şi să-l înghită. Acum când era plin, se simţea obosit, dar nu destul de obosit ca să doarmă.

Era timpul pentru amintiri fericite şi le evocă în timp ce îşi turna rămăşiţa de vin în pahar.

Hotelul *Oriental.* Ziua care o amăra pe văduva lui Pritchard de atâta vreme fusese un izvor de mare plăcere pentru Jimmy Hedges. Acum era un timp potrivit ca oricare altul ca să se gândească la ea, să şi-o amintească şi să o retrăiască din nou.

Capitolul 17

Ajunseseră la Bangkok doar cu două zile mai înainte. Un ofiţer japonez, care îi aşteptau în portul Pattaya, l-a luat pe locotenentul Katsumata la o plimbare care a durat toată ziua. Prizonierii au fost lăsaţi la bord, tot timpul cât cei doi ofiţeri au stat de vorbă. S-au întors

abia spre seară. Lui Derek Pritchard nu i-a plăcut celălalt ofiţer şi a fost vizibil tulburat când Katsumata a plecat în oraş, lăsându-l pe noul-venit să stăpânească pe vas. Au rămas la bord încă o noapte, iar cei doi englezi au fost lăsaţi singuri, în timp ce cei doi birmanezi au fost interogaţi de noul ofiţer, un anume căpitan Kato. Sergentului i s-a dat o noapte liberă, iar cei doi soldaţi făceau de pază pe punte, în timp ce Derek încerca să răspundă întrebărilor lui Jimmy despre intenţiile reale ale lui Katsumata în legătură cu ei.

Katsumata îi zisese ceva mai mult, mărturisise el. Exista un prizonier pe care japonezii îl voiau foarte mult. Era deţinut de gherilele birmaneze care erau pro-britanice, iar el, Hedges şi cei doi birmanezi aveau să fie folosiţi pentru schimb.

— Prostii, a spus Jimmy. O să fim împuşcaţi. Japonezul ăsta e un fiu de căţea deştept. O să-şi capete omul şi apoi o să pună să fim amândoi împuşcaţi.

— Nu-l cunoşti pe Katsumata atât de bine cum îl cunosc eu. Am încredere în el că o să se ţină de cuvânt.

A doua seară când erau toţi spălaţi, curaţi şi eleganţi, în uniformele lor germane, Katsumata, i-a invitat pe cei doi englezi la cină la *Hotel Oriental.* Curând aveau să pornească la drum şi, în seara aceea vor avea o petrecere de noroc, la care aveau să uite de misiunea lor, de naţionalitate şi de război. Locotenentul spera, îi explicase Pritchard lui Hedges, că vor fi doar nişte fiinţe umane. Tovarăşi de călătorie.

Ce nebun romantic mai era şi Derek! Dar în noaptea aia era fericit şi simpatic şi Jimmy îşi amintea că atunci se simţise apropiat de el. Naivitatea fără margini a

acestuia atinsese noi culmi în seara aceea. Poate că îi păruse rău pentru el.

L-au urmat pe sergent în holul hotelului.

— Noel Coward a auzit melodia din *Viaţă privată într-un taxi,* la Tokio, a spus Derek. El a scris piesa chiar aici unde ne aflăm noi. Închipuieşte-ţi.

Aerul era cald, iar obloanele albe stăteau nemişcate când au trecut printre copacii de bambus, spre terasă. Era încă seara devreme şi soarele arunca o rază de foc tremurătoare peste râu. Un hidrobuz aglomerat se târa aproape de mal, zgomotul motorului lui străbătând înserarea. Pe lângă el, pluteau liniştit trunchiuri de copac şi flori, fructe putrede şi diverse zarzavaturi.

Locotenentul Katsumata stătea la masă când au ajuns ei. S-a ridicat să-i salute. Hedges a zărit sclipirea de afecţiune dintre japonez şi Derek când şi-au zâmbit larg. Katsumata i-a expediat pe sergent şi pe paznici.

— M-am gândit să fim singuri, aşa cum am fost în prima zi la Singapore, dar nu într-o celulă. O să luăm cina aici, afară.

Vorbea engleza, nu spaniola.

În jurul mesei erau şase scaune.

— Pentru cine sunt astea? a întrebat Hedges.

— Vom primi în curând compania unor doamne.

Jimmy se uită la expresia lui Derek.

— Eşti ca un elev care a fost prins fumând în biblioteca şcolii. Nu e nimic rău într-un pic de distracţie cu o curvă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Eu spun lucrurilor pe nume. Am fost aduşi aici să facem amor, prin bunăvoinţa armatei imperiale japoneze. O iau şi pe a ta, Pritchard, dacă tu preferi să te abţii.

Katsumata s-a uitat în altă parte şi nu l-a văzut pe

Derek roşind.

Apoi, au venit fetele. Erau trei. Tinere şi subţiri, cu flori în păr. Picioarele lor parcă nu atingeau podeaua ci doar alunecau spre masă. Şi-au lipit palmele ca la rugăciune şi şi-au înclinat capul. Părul lor negru ca şi cărbunele strălucea în ultimele raze ale soarelui de dincolo de râu, iar ele zâmbeau sfios. Jimmy Hedges a rămas uimit. Nu se aştepta la sentimentul de castitate care ţi-l dădea ţinuta lor. Aveau puritate şi graţie.

— Retrag totul, Derek. Prietenul tău Katsumata are stil. Acesta e paradisul. Slavă Domnului pentru misiune! Îţi poţi imagina alternativă? Am fi continuat să putrezim în celula aia din Singapore, tocmai acum când asemenea creaturi cereşti se plimbau prin oraş aşteptând să le răpească cineva. După noaptea asta, băiete, pot să-mi împuşte fundul.

Îşi amintea că regretase vorba aia urâtă pe care o folosise. În jurul mesei era subtilitate şi eleganţă. Locotenentul Katsumata nu-l auzise. El vorbea cu una dintre fete, în timp ce celelalte două îi urmăreau pe el şi pe Derek.

Katsumata vorbea bine limba.

— Mâncarea locală e un amestec de bucătărie indiană şi chineză, cu nuanţe birmaneze şi malaeze. Au aici o abundenţă de hrană din mare şi trei recolte de orez pe an. Vom împărţi o sticlă de whisky pentru această ocazie. Mâine, puteţi să vă treziţi cât vreţi de târziu. Vă rog nu ţineţi seama de nicio uniformă din jurul mesei, mai ales de a mea. Sabia pe care o vedeţi nu e decât un obiect de ceremonie al uniformei mele. N-am folosit-o niciodată. Dacă va trebui să folosesc arme în viitorul apropiat, va fi doar în prezenţa voastră şi pentru protejarea voastră.

Acum vorbea în spaniolă şi Derek, uşurat că are de

ce să se ocupe, traducea cuvânt cu cuvânt, cu mare convingere.

— Să nu crezi nimic din toate astea, a zis Hedges. Vrea să ne îndepărteze gândurile de la realitate, dar nu-i nevoie. Sunt destul de relaxat şi aşa. Poţi să-i spui să-şi păstreze rahatul ăsta pacifist pentru alţii.

— Nu ai nicio încredere?

Jimmy fusese gata să răspundă, dar sosirea mâncării l-a oprit. Erau creveţi prăjiţi şi pui înfăşuraţi în frunze de banane, farfurioare cu lapte de cocos amestecat cu curry şi ierburi şi *placapong,* peşte, crabi şi homar în sos iute şi tone de orez alb aburind. Seara făcea loc nopţii şi o briză răcoroasă sufla dinspre râu, dar nimeni nu a observat cum s-a întunecat orizontul când s-au aprins luminile. De partea cealaltă a râului, deasupra ceţii, apăreau pagodele dintre palmieri şi de peste tot se auzeau greierii.

Jimmy Hedges era obosit. Era gata să adoarmă chiar acolo. Masa lui din seara asta fusese nu de la *Hotel Oriental,* dar era aproape la fel de bună. Amintirea acelei nopţi din urmă cu atâţia ani hotărî în locul lui. Trebuia să se întoarcă în Orient.

Amintirea Thailandei avea partea ei plăcută. Era la fel de atrăgătoare ca şi patul lui de la etaj. Se ridică gemând, se duse sus în camera lui şi se aşeză pe pat. Salteaua se lăsă şi arcurile scârţâiră sub greutatea lui. Aprinse lampa de pe noptieră şi se ridică din nou să stingă lampa *Tiffany* care atârna din tavan. Era o lampă frumoasă, cu frunze de un verde-închis, care îmbrăţişau marginile bej. Arăta mai blondă când becurile erau stinse. Jimmy era culcat pe spate şi se uită la draperiile deschise. Trebuia să se ridice şi să le tragă dacă voia să doarmă mai târziu, aşa cum făcuse

în acea ultimă dimineaţă la Bangkok. Dar avea ochii grei şi era mulţumit de amintirile lui şi de mâncare şi nu se dezbrăcă. Putea să doarmă un pic şi apoi să se scoale pentru draperii. Putea să doarmă chiar dacă soarele s-ar fi infiltrat în cameră. Se temea de întuneric şi dormea întotdeauna cu o lampă pe noptieră aprinsă. De aceea nu permitea majorităţii prietenelor lui să-şi petreacă noaptea cu el. Era un secret pe care nu voia să-l împărtăşească. Doar Trudi – actuala lui prietenă – o nemţoaică văduvă de patruzeci şi opt de ani – rămânea uneori peste noapte şi ea nu comentase niciodată. Îşi desfăcu cravata, aruncă pantofii şi se întoarse cu spatele spre lumină. Adormi.

Capitolul 18

Nu-i plăcea cum îi spunea Trudi: Jamie în loc de Jimmy sau James. Ea avea un puternic accent german, deşi încercase fără succes să se descotorosească de el. Ea era o mireasă de război, adusă în Anglia din ruinele oraşului München şi, ca majoritatea bavarezilor, era jovială şi râdea mult fără motiv. Soţul ei murise şi fiul emigrase în Australia. Agenţia de voiaj pe care o administra o ajuta să trăiască bine şi să călătorească gratuit. Avea gusturi simple şi nu pretindea să fie distrată. Îi plăcea să gătească, deşi lui nu-i plăcea mâncarea ei.

Cu mici întreruperi, Jimmy Hedges trăia cu Trudi de vreo cinci ani. Era o legătură leneşă. El nu trebuia să alerge după ea sau să o curteze, iar ea era mulţumită cu un buchet de flori şi cu o bere. Pentru ea, Jimmy era întruchiparea gentlemanului englez, iar ea dorea să fie o lady. Era o femeie plinuţă, bine făcută, cu o piele sănătoasă şi se îmbrăca întotdeauna cu eleganţă.

Venea la el la orice oră şi apoi pleca şi când era alături de ea nu insista să-l trezească, dacă el nu dorea asta. Era pasională şi atentă şi ştia cum să-l facă să se simtă un mascul puternic şi important.

În seara aceea, o scosese să ia masa într-un mic restaurant din Knightsbridge. Ea conducea pentru că era seara liberă a şoferului lui şi era hotărâtă să-l lase la apartamentul lui, deasupra cabinetului şi să plece singură acasă, dar el a sugerat să vină sus să mai bea un pahar. Trudi zâmbi în sinea ei, pentru că întotdeauna o invita la un pahar înainte de a face dragoste cu ea.

El ieşi din maşină. Trudi parcă şi încuie portiera, apoi îl urmă. Ecoul plăcerilor aşteptate îi îndreptă şira spinării şi îi întări sfârcurile. El obişnuia să fie cam egoist în dragoste, dar în decursul anilor, ea învăţase să-şi înhaţe propria ei plăcere. Gândul ăsta o excita în timp ce stătea în spatele siluetei lui masive şi se lupta cu dorinţa de a-l atinge. Aproape că putea să-l simtă pătrunzând-o şi pielea i se strânse.

El o conduse spre dormitorul lui, se aşează pe pat şi îşi scoase pantofii, apoi ciorapii. Ea îl ajută să-şi scoată haina. Îşi lărgi cravata şi îşi eliberă bretelele. Ea şedea alături de el şi îi mângâia pieptul. El transpira.

— Vrei să deschid geamul?

— Mai bine dezbracă-mă.

Ea ar fi dorit ca el să fie puţin mai blând. Ar fi vrut ca el să-i spună „draga mea” şi să-i şoptească la ureche ceva dulce, prostesc. Simţi o lacrimă curgându-i pe obraz când îi descheie cureaua şi îi scoase pantalonii.

— Nu te obosi să-i pui pe cuier, mâine pleacă la curăţătorie, spuse el. Vino aici.

Mâinile lui îi atinseră spatele şi o trase spre el. Ea cedă şi îşi scoase rochia. Îşi scoase pantofii, ciorapii şi

sutienul şi le aruncă pe toate pe podea.

— Haide, spuse el cu un zâmbet. Împătureşte-le şi pune-le pe un scaun. N-o să fii fericită până când n-au să stea acolo frumos şi ordonat şi nemţeşte.

Ea făcu aşa cum a spus el şi chicoti în sinea ei, pentru că avea dreptate şi pentru că umflătura de sub burta lui devenea vizibilă pe sub şortul lui de boxer. Ea veni înapoi la pat şi se aplecă deasupra lui. Sânii ei plini se frecau de coapsele lui enorme şi ea urmărea cum i se ridica bărbăţia. Îl atinse prin pânza de bumbac. Era excitant. El putea spune ce voia. Era mare şi gras, nervos, crud şi aspru cu ea, dar era bărbat şi, în seara asta, ea îl dorea. Se apropie şi îi trase şortul. Ar fi vrut ca el să o ţină în braţe, să-i frece spatele cu mâna, dar ştia că n-o va face pentru că în seara asta era obosit şi leneş. Ea îl sărută şi îl mângâie, iar el oftă şi murmură ceva despre faptul că ea ar fi specialistă. Aproape la fel de bine ca şi când i-ar fi spus „draga mea”, dar acum ea se încălzise şi nu mai conta ce spunea el. Se urcă peste el şi îl îndrumă să o pătrundă. Se aplecă pe spate, apoi veni din nou spre el şi-l sărută pe buze. El o împinse jos şi o aşeză alături de el şi, un moment, el era foarte departe. Paloarea lui dispăru. O întoarse pe spate şi veni peste ea încălecând-o. Pe faţa lui era furie, dar ea nu l-a întrebat de ce era furios, pentru că el îi freca interiorul şi era plăcut. Ea se mişca şi el spunea obscenităţi pe care ea nu voia să le înţeleagă. O nouă energie ieşea din trupul lui greoi şi a muşcat-o de umăr. Ştia că o să o doară mai târziu, dar era, ah, atât de bine; el se mişca şi ea la fel şi îşi înfigea unghiile în spatele lui, îl mângâia şi trăgea de el. Dorea să continue la infinit, dar apoi dorinţa ei ajunse la punctul fără întoarcere şi apoi se dezumflă ca un balon.

Ea simţea cum i se urcă sângele în obraz. Spuse „Jamie” încet, dar el nu o auzi, pentru că el încă se mai mişca şi blestema, apoi gemu şi căzu peste ea şi explodă în ea şi capul i se odihnea pe pernă.

— Rahat, spuse el, a fost bine. Se rostogoli de pe ea şi rămase în mijlocul patului lui mare, epuizat. Freacă-mă cu un prosop ud, continuă el, şi moliciunea vocii lui suna dulce şi blând şi atent.

— Da, Jamie, şopti ea şi se dădu jos din pat. Îşi simţea capul uşor. Ar alerga prin ploaie pentru el, dar tot ce voia el era să-l spele, să-l şteargă, să-l facă să se simtă bine.

Toţi bărbaţii sunt nişte copii, îşi spuse în sinea ei. Da, sunt chiar nişte bebeluşi şi nu pot face nimic singuri. Se simţea răcorită, puternică şi necesară.

Ea se întoarse cu o ceaşcă de ceai pe care el avea să o ceară şi îl văzu şezând sub pătură. Arăta proaspăt când luă cana din mâna ei şi zâmbi.

— Vreau să vorbesc cu tine despre o călătorie în Orient. Un fel de pelerinaj, s-ar putea spune. Vreau să fac o vizită ca să văd dacă zeii războiului mai sunt la fel de tineri ca atunci când am fost eu acolo. Aş vrea să mă duc în Thailanda, poate la Hong Kong şi la Singapore. Eu am mai fost acolo, dar cred că ai putea să mă duci acolo o lună fără să mă îmbarci pe un vas ca pe trupe. Vreau să mă lăfăi la clasa întâi tot drumul. Vreau cele mai bune hoteluri şi limuzine cu şofer. Vreau să văd din nou locurile alea, dar de data asta confortabil. Am făcut destulă economie atunci. De data asta, să fie caviar şi şampanie.

Ea luă o foaie de hârtie şi un stilou şi făcu însemnări.

— Nu fi proastă. N-ai nevoie să scrii totul. E atât de afurisit de simplu. Tot ce vreau e să petrec câtva timp la Bangkok da, şi câteva zile pe coasta de la Pattaya…

— Acolo se duc toţi bărbaţii ca să agaţe fete tinere şi să ia sifilis.

— Ultima oară când am fost acolo era un sat mic de pescari. O plajă lungă, mărginită de palmieri, şi câteva case.

— Ai mai fost la Pattaya?

— Am fost duşi acolo de la Singapore, de japonezi. Eu, încă un englez şi doi birmanezi, civili. N-am văzut fete acolo, zău. Nu e vorba atât de Pattaya cât de un mic loc numit Bang Saray, pe care aş vrea să-l văd din nou, fie şi pentru o oră, sau aşa ceva. Acolo s-a terminat captivitatea mea. Un loc norocos pentru mine. Nu prea norocos pentru celălalt tip. Îl chema Derek Pritchard. A murit acolo.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse ea punând mâna pe braţul lui. N-am ştiut că ai fost luat prizonier de japonezi. Trebuie să fi fost groaznic. Ei sunt oamenii cei mai cruzi din lume.

— De fapt, lucrurile nu au fost prea rele pentru mine în Thailanda. Japonezii ne-au lăsat de fapt pe mine şi pe Derek să facem amor la Bangkok. De ce ne-au lăsat să ne petrecem noaptea cu cele două femei superbe nu ştiu, dar a fost vesel. Femeia – ce spun eu? – fata, aşa tânără cum era, era un geniu. Mă făcea să o iau de la început imediat ce terminam. De necrezut. De cinci sau şase ori. Desigur eu nu mai fusesem lângă o femeie de aproape un an. Eram dornic şi tânăr şi cumva liber. Celălalt tip, Pritchard, nu era prea bucuros. Sunt sigur că n-a făcut nimic. Totuşi, soţia lui crede că a făcut.

— Soţia lui?

— Vreau să zic, văduva lui. Eu ţin legătura cu ea de dragul trecutului. Cu trecerea anilor, ei s-a autoconvins că soţul ei a fost un luptător al naibii de bun. Oricum,

aia a fost o noapte de pomină, chiar dacă Derek a stat deoparte. Eu nu ştiu. Eu ori făceam amor, ori dormeam. Iartă-mă, Trudi, în seara asta a fost la fel de grozav, zău... Nu m-aş fi gândit la Bangkok dacă nu erai tu. Poate că tu eşti şi mai bună. Anii te fac să-ţi imaginezi unele lucruri, ştii. Îţi aminteşti numai de lucrurile bune, aşa-i?

Ea aprobă din cap. A fost drăguţ din partea lui că a spus asta, chiar dacă a fost o minciună. El era un copil. Nu se folosise de ea. Visa momente din tinereţea pierdută şi ore de măreţie şi poate că voia să o impresioneze, cum ar fi făcut orice copil. În noaptea asta, el evoca amintiri, dar era totuşi noaptea ei, pentru că o petrecuse cu ea. Iar ea ştia să asculte...

El stătea culcat pe spate cu faţa luminată de lampa de masă şi vorbea.

Capitolul 19

Râul îşi schimbase ritmul în timp ce ei au stat la micul dejun. Acum era plin de bărci şi de remorchere, de oameni şi mărfuri şi maşini de toate mărimile. Strălucirea apei ajungea până la masa lor. Katsumata le-a zis că încă mai aşteptau semnalul de plecare şi puteau avea o zi de vizită. El cunoştea bine oraşul şi erau o mulţime de lucruri de făcut şi de văzut. Vechea capitală Ayuthaya era doar la câteva ore de călătorie cu barca.

Erau temple şi pieţe de flori şi un râu unde crocodilii înotau liberi. Erau cinematografe şi o piaţă a aurului în China Town. Chinezii localnici nu erau prea prietenoşi cu armata imperială, a spus locotenentul Katsumata. Erau în general din prima generaţie şi împărtăşeau ura pe care ţara lor de baştină o simţea faţă de Japonia.

Mulţi dintre ei, spunea Katsumata, erau comunişti şi potenţiali luptători de gherilă, dar în general erau negustori şi, fiind străini, aveau puţină influenţă în Thailanda.

— Nu poţi fi surprins cu adevărat, i-a spus Hedges lui Katsumata. Mai ales după felul cum s-au purtat ucigaşii voştri în China. Noi, în Anglia, am auzit totul despre treaba asta. Cum le-aţi ars oraşele şi le-aţi violat femeile după 1931.

— Lasă-l în pace, i-a şoptit Derek. El nu e răspunzător pentru asta.

— Îl aperi pe inamic?

— Hai să mergem să-l vedem pe Budha de smarald.

— Nu e chiar făcut din smarald, a zis Katsumata. E doar o rocă de un verde-închis. Putem merge la câteva temple în drum şi să vedem un film după-amiază. Îmi place cinematograful.

— Îi place cinematograful, a repetat Derek ca un papagal.

Cei doi bărbaţi au pierdut apoi treizeci de minute ca să discute *Pe aripile vântului.* Katsumata văzuse filmul la Tokio, în anul 1938. A spus că soţia lui a plâns şi a plâns şi el puţin. Derek a spus că a văzut filmul la Londra, dar nu-şi amintea când. Citise cartea.

— Noi, japonezii, ne luptăm şi noi unii cu alţii, exact ca în războiul civil american. Războaiele dintre fraţi sunt crude.

— Toate războaiele sunt crude.

— Ce femeie frumoasă era Scarlett O’Hara! A existat oare cu adevărat? Bărbatul ăla mare s-a întors vreodată la ea? I-am uitat numele.

— Rhett Butler. Nu ştiu dacă s-a întors. Oricum, e ficţiune. Doar o poveste.

— O poveste frumoasă.

— Femeia care a jucat rolul lui Scarlett O’Hara este englezoaică, ştii asta?

— A fost cel mai lung film. S-a făcut o pauză la mijloc.

— Hai să mergem, pentru Dumnezeu, a spus Hedges.

De data asta, i se făcu pe voie şi grupul porni. Oraşul prin care treceau cu maşina era plin de contraste. Era sărac şi prăfuit, totuşi toate templele erau acoperite în aur şi grădinile lor erau bine întreţinute. Preoţii păreau că mor de foame, în timp ce Budha era gras şi aplecat leneş, urmărindu-i pe paznicii lor cu un zâmbet etern. Erau falsuri uriaşe de piatră, care fuseseră acoperite cu flori de către femeile tinere, prost îmbrăcate.

— Un semn al fertilităţii, a spus Katsumata. Femei fără copii vin aici să se roage.

— Pot să fiu de vreun ajutor? a întrebat Hedges, dar nimeni nu a râs.

Au luat o barcă îngustă care aluneca de-a lungul râului, ca să vadă piaţa plutitoare. Era o zi fierbinte şi Jimmy transpira, dar Derek şi Katsumata vorbeau în superlative de admiraţie. Erau fructe şi peşte, unelte casnice şi mărfuri electrice, milioane de flori şi legume, toate prezentate pe bărci, majoritatea deservite de femei. El nu mai văzuse atâtea femei frumoase în viaţa lui. Smede, blânde şi mereu zâmbitoare. Ce loc în care să-şi petreacă restul războiului!

Locotenentul Katsumata i-a lăsat în grija sergentului şi s-a dus la o întâlnire cu cineva. Au intrat într-un mic local la marginea drumului, cu un acoperiş de tablă ondulată şi mese şi scaune de lemn.

— Hai să-i dăm una ca să fugim, a spus Hedges.

— Eşti nebun. Katsumata o să se întoarcă repede. Şi oricum, unde o să ne ducem? Suntem prea vizibili.

— Este de datoria noastră să fugim.

— Eşti copilăros. N-o să rezistăm nicio oră, cu uniforme germane sau fără.

— Te temi de sergent? Ştii că nu va îndrăzni să tragă.

— Tu nu ştii nimic despre război. Ai uitat că eu am fost un soldat adevărat. Te asigur că are de gând să ne lase să plecăm.

— Dacă tu crezi asta eşti un nebun cu minte slabă.

— Pot să fiu nebun, dar nu sunt cu mintea slabă. Aş dori să fiu.

Sergentul trebuie să fi ghicit ceva. S-a ridicat şi a scos pistolul din toc şi a controlat mecanismul de siguranţă. I-a lustruit ţeava de braţul gol, l-a pus înapoi şi a zâmbit.

— Uită-te la dinţii lui, a spus Hedges. Ce urât îi miroase gura. Trebuie să fie din cauza peştelui crud pe care-l mănâncă. Hai să vedem ce face.

Cu aceste cuvinte, Hedges s-a ridicat. Sergentul l-a imitat. S-a uitat la ei amândoi, apoi s-a aşezat iar. Avea o expresie dură pe faţă. Hedges arătă spre pantaloni.

— Am nevoie să mă piş, a zis el gesticulând.

Sergentul aprobă din cap şi arătă spre fundul camerei. Hedges a plecat. Locul era plin de oameni care mâncau, beau şi râgâiau. Unul s-a ridicat şi a strigat *Heil Hitler,* apoi s-a aşezat şi şi-a făcut vânt cu evantaiul ca să alunge muştele. Hedges nu se grăbea şi sergentul s-a ridicat. El a strigat ceva. Jimmy s-a uitat în jur după altă uşă, dar nu mai era nimic altceva, aşa că a revenit la masă. Sergentul ţinea pistolul spre Derek.

— Asta-i, a spus Hedges. Are ordin să nu te piardă din ochi. Am să fac o încercare, vii?

Derek negă din cap.

— Ne vedem la Londra.

Un autobuz s-a oprit la bordură, zgomotos şi stârnind praful. Derek a strigat: „Nu!” Jimmy s-a uitat la el, apoi a trecut în fugă pe lângă masă, răsturnând-o. „Trebuie să ajung pe partea cealaltă a străzii”, şi-a spus în sinea lui.

— Stop! a urlat Derek, apoi a auzit o împuşcătură. Un chelner cu un vas plin cu orez aburind a căzut în faţa lui Hedges, mâncarea răspândindu-i-se pe podeaua prăfuită. Autobuzul a pornit.

— O să omoare câţiva trecători, urlă Derek. N-o să te omoare pe tine. Nu poate.

Hedges a traversat strada. A mai urmat o împuşcătură. El s-a întors şi i-a făcut semn cu mâna lui Derek, când cei doi soldaţi au apărut din umbră în spatele lui, cu baionetele pregătite. L-au împins înapoi. Peste drum, un zâmbet trist a apărut pe faţa sergentului.

— Deştept, urlă Hedges. Al naibii de deştept, a spus el şi a ridicat braţele. Bine, bine. Vin liniştit.

Oamenii alergau care încotro. Ţipau şi gesticulau, unii urlau. Un câine mânca din orezul de pe jos. Chelnerul s-a ridicat şi şi-a şters faţa. Nu era sânge. Hedges a ajuns la masă şi s-a aşezat, cu soldaţii în spatele lui.

— Nu ştie nici măcar să tragă. Ce mai protecţie avem aici, a spus el cu un rânjet, iar unul dintre soldaţi l-a lovit în spate cu vârful puştii. Sergentul l-a plesnit tare peste obraz.

— Am să mă port bine, a zis Hedges.

Sergentul era gata să-l lovească din nou pe Hedges, când o vorbă tăioasă de comandă i-a oprit mâna în aer. Locotenentul Katsumata era lângă ei, cu faţa contractată de furie.

A urmat un scurt schimb de cuvinte în grupul japonez. Soldaţii au fost expediaţi, iar sergentul s-a dus la bar. Katsumata s-a aşezat. Avea faţa deschisă. Era o urmă de zâmbet în jurul gurii lui.

— Doar n-ai intenţionat cu adevărat să fugi, nu-i aşa, doctore Hedges?

— Desigur că nu. Unde era să mă duc?

— Ei, atunci nu mai încerca. Eu nu sunt prost şi nici oamenii mei.

— Nu, a spus Hedges. Sunteţi nişte mici maimuţe galbene şi viclene, nu-i aşa?

Locotenentul Katsumata l-a ignorat şi Derek avea un aer supărat.

— Timpul nostru petrecut la Bangkok a luat sfârşit, a spus Katsumata. Căpitanul Kato ne-a dat culoarea verde la semafor. Plecăm spre Birmania chiar în după-amiaza asta.

Căpitanul Kato le-a făcut rost de maşini pentru prima parte a drumului. Un *Austin* englezesc, care aparţinuse unui englez care a locuit la Bangkok înainte de război şi un *Ford* american. Englezul nu păţise nimic, i-a asigurat Katsumata. Plecase în vacanţă la Londra şi nu s-a mai întors. Căpitanul Kato îi spusese că englezul lăsase *Austin*-ul lui la căpitanul Kato, în păstrare. Îşi lăsase şi camerista.

Căpitanul Kato locuia la Bangkok de mulţi ani şi, înainte de război, lucrase la Mitsui. Englezul era un intermediar pentru pietre preţioase şi îl cunoştea pe căpitanul Kato pentru că au fost vecini şi jucaseră golf împreună. Maşinile aveau să-i ducă până la graniţă şi de acolo aveau să continue pe jos.

— O altă poveste, a spus Hedges. Afurisitul de căpitan a fost probabil un spion şi l-a ucis pe tipul ăla.

Dacă nu l-aş şti, aş zice că prietenul Katsumata e un fraier. Pare să creadă chiar el singur povestea. Sunteţi o pereche fainã.

— Mulţumesc, a spus Derek.

— Avem totuşi o mică problemă, a spus Katsumata. Luăm un şofer care o să aibă grijă de maşini în timp ce noi suntem în munţi şi o să păzească benzina. Unul dintre voi doi o să trebuiască să conducă *Austin*-ul. Ar trebui să fie uşor pentru voi, fiind o maşină englezească.

— Nicio problemă, a zis Hedges.

— E o favoare personală pe care ne-o face căpitanul Kato. El nu foloseşte foarte des maşina. Vrea să i-o dea înapoi proprietarului când se va întoarce, după război. Oricum, n-o să ne mai putem bucura de cinematograf aici la Bangkok. Îmi pare rău, *Maipen lai.* Asta, în thailandeză, înseamnă „n-are importanţă”.

— *Maipen lai,* repetă Derek. Cuvinte bune de cunoscut. *Maipen lai.* Toată lumea a înnebunit. Oamenii mor pe mare, în deşert şi în jungle, departe de locul unde ar trebui să se afle. Poate că lumea o să se oprească, să se gândească şi să-şi regăsească bunul-simţ, să se întrebe ce se întâmplă şi să pună capăt la toate astea. *Maipen lai.*

— Când crezi că o să se întâmple asta?

— Uită-te în jur, Jimmy, priveşte feţele zâmbitoare şi florile. Miroase creveţii prăjiţi şi orezul de acolo. Uită-te la oameni cum mănâncă. N-au nicio grijă pe lume. *Maipen lai.* Ce expresie frumoasă! Tu cu mine şi cu locotenentul Katsumata suntem siguri că într-o bună zi o să mergem la cinematograf împreună. O să urmărim dragostea şi gelozia, chiar şi moartea. Dar asta va fi o moarte trucată, cu gloanţe oarbe, şi o ură prefăcută. Nevinovată. *Maipen lai.*

Sergentul nu înţelegea nicio vorbă şi nimeni nu se preocupa să-i traducă. Derek era în extaz şi nu putea fi oprit. Visa despre popoarele lumii şezând pe plajele lumii şi ţinându-se de mână. Vorbea despre schimbul de idei, de poezii, de muzică şi artă, vorbea despre dragoste. Era prima dată când Jimmy Hedges a observat vocea lui puternică, baritonală. Dar totul era un rahat clar, proaspăt, despre înţelegerea internaţională bazată pe o familie ideală.

— Prostii, a spus Jimmy. Membri ai aceleiaşi familii se pot urî unii pe alţii mai rău decât pe duşmanii lor.

— Într-o bună zi, poporul va vorbi, i-a spus Derek lui Katsumata care părea hipnotizat, iar atunci vom arunca toţi tunul în mare şi vom planta copaci.

— Ar fi trebuit să fii predicator, a spus Hedges, iar Katsumata a aprobat cu entuziasm din cap.

— Era nebun? întrebă Trudi.
— Nu. Nu era.
— Poate folosea droguri?
— Dacă da, eu nu l-am văzut luând vreodată.
— Atunci ce nu era în regulă cu el?
— Nu ştiu. Presupun că era un erou.

Capitolul 20

Tokio, octombrie 1975

Ea nu ajungea mai aproape de el. Trebuia să-l facă să o placă, să o dorească. Să o dorească? Mama ei ar muri. Dar asta era petrecerea Annei, iar ea îl va face să creadă că umbla după el. El atunci va fi captivat şi, ca toţi bărbaţii, va fi orb. Nu va mai fi capabil să gândească, de îndată ce va simţi că ea era disponibilă.

Va promite, se va deschide, va dori şi va dezvălui.

— Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi ieri, spuse Anna. A trebuit să ies pe nepregătite. A fost o recepţie la ambasada britanică şi soţul meu a uitat să-mi spună. Aveam părul în dezordine când m-a sunat, doar cu o oră înainte de a trebui să fim acolo. Dumneata nu ţi-ai pune soţia într-o asemenea situaţie, nu-i aşa, domnule Katsumata?

— În Japonia, obiceiul este altfel, doamnă Bellingham. O soţie nu merge la treburi oficiale decât dacă soţul ei este o persoană foarte importantă; un Vip, cum se spune. Soţia mea a fost la un dineu de afaceri doar de două sau de trei ori. Iar o femeie japoneză nu şi-ar critica niciodată soţul în faţa unui alt bărbat.

El avea, bineînţeles, dreptate.

— O soţie poate ajuta, totuşi, nu-i aşa?

— În Japonia, locul femeii este în casa ei. Ca să o facă sigură, plăcută şi permanentă. Când o soţie japoneză iese în oraş, se asigură să fie gata cu mult înainte şi nu-şi pune soţul într-o situaţie jenantă prin comportarea sau rochia ei. Femeile noastre nu sunt răsfăţate, doamnă Bellingham. Sunt crescute ca să accepte că prima datorie a bărbatului este faţă de compania unde lucrează.

Porc misogin de mascul!

— Conversaţia asta e puţin cam dură pentru telefon.

— Ce sugeraţi, doamnă Bellingham?

De ce era el atât de sigur de ea? O trata ca pe o femeie uşoară. Ei, doar asta şi voia ea. Dar nu. Nu o femeie uşoară.

— Ce-ai zice de ceaiul de azi după-amiază?

Era oare prea îndrăzneaţă?

— Unde ai vrea să ne întâlnim?

— La cafeneaua *Imperial?*

— E bine. Ora cinci e convenabilă?

— La ora cinci e perfect, spuse ea, şi simţi că-i e greaţă.

El se scuză că era grăbit. Mai aşteptau şi alte apeluri pe linia lui.

Cu ce ar trebui să se îmbrace? S-ar putea să se răcorească spre seară. Rochia verde ar fi cea mai bună. Nu cea gri, de lână. O purtase pe aia la prima lor întâlnire şi nu se va simţi flatat decât dacă va purta altceva. Fusta de la rochia verde avea o crăpătură într-o parte şi îi dezvăluia piciorul până destul de sus.

Rochia verde să fie. Ce-ar face mama în locul ei? Nu poţi să te duci la oameni pe stradă şi să-i împuşti. Aici nu era Vestul Sălbatic. Mama ei era bătrână şi amărâtă şi departe. Anna nu putea oare să gândească singură? Fusese oare atâta timp sclava mamei ei? Va face lucrurile în felul ei. Se va întâlni cu Katsumata la *Imperial* şi va vedea ce se întâmplă. El trebuie să plătească pentru crima tatălui lui, spusese mama ei. Nu simţea milă pentru el. Tatăl lui trebuia să plătească pentru Derek.

Nu e acelaşi bărbat. Nu e aceeaşi perioadă. Nu e acelaşi loc.

Din nou scuze. Ei, va apărea ceva care s-o îndrume.

Cum puteau fi ele sigure că Jimmy Hedges avea dreptate? Bineînţeles că erau sigure. Mama ei scosese de la el toată povestea, până la ultimul amănunt. Cu dorinţa ei latină de a se salva prin durere, trebuia să împartă soarta lui Derek suferind. Nimeni nu-i spusese amănunte. Acum era destul de în vârstă ca să le cunoască. O să-l întrebe pe Jimmy.

Dacă ar putea să fie din nou copil, să stea lângă fereastră şi să alerge spre tatăl ei, cum spunea mama

ei că făcea… Să-i simtă braţele. Nimeni nu avea asemenea braţe, calde şi liniştitoare. Dar acum trebuia să viseze cu ochii deschişi. Jimmy Hedges venea în Orient până la Bangkok. Putea să se ducă acolo să-l întâlnească. O va face să se simtă în siguranţă, iar ea îl va întreba cum a murit tatăl ei.

Jimmy Hedges venise să-i vadă în seara dinaintea plecării lor în Japonia. Mâncarea, băutura şi tutunul îl îmbolnăveau. Devenise enorm. Nu putea merge mai mult de zece paşi fără ca plămânii lui să protesteze. Pistruii de pe faţa lui se făceau mai mari şi mai întunecaţi, părul lui roşu devenise cenuşiu şi gras. Trupul lui se răzbuna pe el pentru abuzurile de o viaţă, dar mintea îi era la fel de lucidă ca oricând.

— Am auzit că Thailanda e la modă. Pattaya e ţara visurilor.

— Pentru bătrânii păcătoşi ca tine.

— Adevărat. Acum, când voi sunteţi în Orient, pot să încep să fac planuri.

— Stai să ajungem noi mai întâi.

Jimmy a aranjat ca şoferul lui să-i ducă dimineaţa la aeroport. Lăsându-l pe Jimmy în camera de zi, Jonathan a urmat-o pe Anna la bucătărie.

— De ce eşti atât de tăioasă cu el? El a fost bun cu noi. Nu-ţi aminteşti? El ne-a oferit prima vacanţă când mie nu-mi mergea prea bine la bancă… şi maşina.

— El nu o consideră aşa. Avem o înţelegere… ah, poate că ai dreptate. Nu ştiu ce am. Îmi pare rău.

— Nu-mi cere mie scuze. Cere-i lui.

Nu a avut şansa să facă lucrul ăsta, pentru că Hedges adormise pe canapea când s-au întors.

Ea îşi puse rochia verde, se uită la cer şi decise să-şi

ia o umbrelă. Camerista îi zâmbi cu zâmbetul ei jenat, când ieşi din dormitor machiată.

— *Kirei, desu ne.*

Anna spuse *arigato,* pentru că ştia că *kirei* însemna „frumos”.

Afară începuse să plouă pe strada îngustă. Oamenii se adăposteau sub umbrele. Datorită ploii, oraşul căpătase culoarea cenuşie, drumurile mărginite cu copaci unduindu-se ca nişte râuri noroioase. Şi totuşi nu era trist. Era destul de devreme ca să găsească un taxi. Drumul prin ploaie, pe jos, până la strada principală îi va da timp să se gândească.

Mai târziu, la cafeneaua de la hotelul *Imperial,* s-a aşezat în partea dinspre stradă. A venit chelnerul şi ea a comandat o cafea, apoi l-a văzut pe Yoshiro ieşind dintr-un taxi. Avea să ajungă la ea din moment în moment, iar ea se pregăti pentru întâlnire şi aprinse o ţigară.

El o văzu şezând lângă fereastră, de îndată ce a ieşit din taxi. Era devreme. Plecase de la birou ca să aibă timp să se uite prin arcada cu magazine. Englezoaica îi spunea ceva chelnerului.

Era ziua fiicei lui şi el voia să-i cumpere un elefant, deoarece fetiţa era fascinată de acest animal. Cineva îi spusese că putea găsi aşa ceva la arcada de la *Imperial.* Poate că nu-l văzuse încă. Chiar dacă îl văzuse, probabil că nu l-a remarcat. Pentru străini, toţi japonezii arată la fel. Fata aia australiană îi spusese asta, iar un american vorbăreţ îi confirmase că era adevărat. Dar şi el la rândul lui avusese nevoie de practică pentru a învăţa să deosebească un străin de celălalt.

Europenii erau mari şi păroşi, înalţi, cu nasul mare şi arătau mai bătrâni decât vârsta lor. Unii erau mai negri

decât alţii, iar unii aveau păr mai mult. Unii aveau ochi de alte culori. Mai presus de toate, deosebirea consta în caracter. Nu toţi erau prietenoşi şi deschişi şi dornici să fie plăcuţi. Unii erau prost dispuşi şi nu le plăcea să vină în Japonia şi abia aşteptau să plece de acolo. Aceia erau cei nerăbdători, care nu aveau să reuşească niciodată.

Englezoaica nu l-a văzut intrând în hotel. Nu-l deranja să o facă să-l aştepte pentru că ea era dintre cei nerăbdători. Yoshiro ştia că străinii aveau obiceiul să explodeze când erau nervoşi, iar când explodau, spuneau adevărul. S-ar putea ca ea să facă la fel şi el va şti atunci ce voia de la el.

Coborî treptele spre arcadă şi se îndreptă spre magazinul de jucării, dar singurii elefanţi pe care îi găsi acolo erau pe rotiţe şi cu baterii.

— Nu mai e cerere azi pentru jucării de pluş, domnule. Clienţii vor jucării zgomotoase, de care nu te simţi legat. Ce-aţi zice de o bicicletă?

— Fiica mea iubeşte elefanţii. Mari, drăguţi, moi şi calzi ca Tatu-san, spuse el, iar vânzătoarea aprobă din cap.

— Încercaţi la magazinul de mobilă de pe partea cealaltă. Am văzut acolo un scăunel în formă de elefant. Solid. Şi dumneata ai putea sta pe el. Cred că fac doar unicate, aşa că să nu fiţi dezamăgit dacă nu-l mai găsiţi.

— Mulţumesc, zise el şi plecă.

Văzu scăunelul în vitrina magazinului. Era frumos. Era gri şi avea ochi mari, strălucitori, de sticlă, iar covoraşul de pe spatele lui avea dungi de toate culorile. Avea o coroană aurie pe fruntea prietenoasă! Proprietara magazinului îi spuse că îl făcuse un meşter din Sendai, care nu văzuse niciodată un elefant

adevărat, nici măcar la grădina zoologică. Îl făcuse după un film despre un băiat indian, pe nume Kim. Filmul a fost scris de un englez, Rudyard Kipling. Îi plăcuse atât de mult elefantul, încât şi-l dorea pentru ea însăşi.

— Mă gândeam să-l dau nepotului meu, spuse ea, dar el preferă maşini de curse şi avioane de război. Mie mi-e teamă de război, pentru că îmi amintesc de bombe. Dumneata eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti, dar eu da. Am văzut arzând strada mea.

— Fiicei mele o să-i placă să aibă elefantul ăsta, dacă sunteţi de acord. Mâine este ziua ei. Bineînţeles că nu se aşteaptă la un asemenea elefant minunat.

— Sper ca fiica dumitale să fie foarte fericită cu elefantul. O să-i dea probabil un nume. Să vi-l împachetez?

— Aş prefera să-l iau aşa cum este. Vreau să mă uit la el, pe drum.

— Nu vă pot învinui pentru asta. Dar aveţi grijă de ploaie.

— Mulţumesc.

— Îi doresc fiicei dumitale o petrecere minunată.

— Sper să fie aşa.

Fiica lui era o fiinţă aparte pentru el. Firea ei neastâmpărată, independentă, îl făcea să chicotească atunci când îi vedea bileţelele. Le lăsa peste tot. Întotdeauna în locuri unde era sigură că le va descoperi. Mici bucăţele de hârtie colorată, mâzgălite copilăreşte şi înfipte la oglinda de la baie sau la ecranul televizorului. Conţineau cereri, sau salutări, iar uneori un desen care să-l amuze.

În ultimele câteva luni, desenase doar elefanţi, mici, mari, gri, roşii şi chiar albi. Nu se aştepta la un asemenea cadou, se gândi el, şi asta îl făcea fericit.

Când intră în cafenea, oamenii se întorceau şi arătau spre elefantul pe care-l ţinea sub braţ, iar când el se opri la masa Annei, ea se gândi că arăta aproape uman. El zâmbi larg.

— Pot să iau loc?

— Desigur, răspunse ea.

Chelnerul se prezentă.

— Eu vreau o cafea, spuse Yoshiro şi aprinse o ţigară.

Elefantul stătea sub masă şi Anna îşi scoase pantofii şi-şi puse picioarele pe el, să se odihnească. Yoshiro se lăsă pe spătar şi aşteptă ca ea să vorbească. Ea dorise să-l vadă şi sosise devreme. Se gândea că dacă ea îl văzuse când a ieşit din taxi, ştia că era de câtva timp în clădire şi va fi furioasă. Dar doamna asta îşi ascundea furia în spatele fumului. Japonezii ştiu mai bine să-şi ascundă frustrarea, dar ei au practicat asta generaţii la rând. Un japonez nu spune lumii despre durerile sau neplăcerile lui. El ar folosi energia ca să se întărească din interior.

— Ce scăunel drăguţ, Yoshiro. Pot să-ţi spun Yoshiro, nu-i aşa?

— Scăunelul e pentru fiica mea, e ziua ei.

— Atunci, nu trebuie să te ţin departe de casă.

— Nu e decât abia mâine.

— O să aibă o petrecere?

— Da. După-amiază.

— Ce minunat!

— Da, dar eu n-o să fiu acolo. Trebuie să fiu la birou.

— Nu e drept. Sărmanul de tine! Sunt sigură că ai prefera să fii acolo.

— În Japonia, compania e pe primul loc. O să primească elefantul. La vârsta asta, copiilor le pasă doar de ceea ce-şi doresc.

Fiu de căţea cinic!

— Presupun că da. Poate că e la fel şi pentru noi, doar că noi nu recunoaştem, aşa cum faci tu. Banii sunt bani, peste tot.

— Trebuie să jucăm cu toţii jocul. Compania e pe primul loc. Asta-i regula. Compania îmi plăteşte salariul. Trebuie să muncesc mult şi să mă asigur că e destul de puternică ca să continue s-o facă.

— Cafeaua e în contul meu, zise ea. Nu al companiei.

Lui nu-i plăcea asta, dar nu spuse nimic. Ea ascundea ce voia în realitate de la el sub un văl de cinism şi umor crud. Dar el o să scoată de la ea ce vrea. Aşa cum procedezi cu străinii.

— Pentru ce voiai să mă vezi?

Ea nu dădu niciun semn de surprindere. Doar ochii ei, ferestrele sufletului omenesc, străluceau vibrant.

— Vechiul meu patron din Londra mi-a dat numele dumitale. Mi-a zis că eşti un om de afaceri japonez cu idei avansate, care mă poate ajuta să înţeleg mai bine ţara. Eu scriu o carte despre resorturile succesului Japoniei în comerţul mondial. Încerc să aflu de ce nu aveţi aceleaşi probleme pe care le avem noi, greve, conflicte salariale, inflaţie, sindicate, ştii ce vreau să spun.

— Cum pot să te ajut? Poţi să te duci la minister.

— Voi sunteţi foarte închişi în legătură cu voi înşivă. Modul vostru de viaţă este secret de stat. Noi habar n-avem ce anume face să funcţioneze o companie japoneză. Cum puteţi menţine disciplina pe care o aveţi, în mijlocul revoltei sociale? Generaţia tânără din Europa este împotriva a tot ceea ce reprezintă legea şi ordinea. Societatea este în flăcări, în lumea întreagă, în timp ce în Japonia înfloreşte. Aş vrea să ştiu de ce.

Era o întrebare inteligentă. În timp ce ea vorbea, el îi

urmărea faţa şi ochii şi văzu braţele ei expresive mişcându-i uşor sânii. Poate că nu era chiar atât de frumoasă cum i se păruse prima dată. Dar era cu picioarele pe pământ şi era practică. Dar pe lângă mintea ei vioaie şi analitică, era totuşi foarte frumoasă.

— Viaţa a fost prea uşoară pentru tinerii voştri. Ei sunt copii care au fost crescuţi în mod normal, cu indulgenţă, de părinţi care au suferit lipsurile războiului.

— Eu ştiu care este cauza problemelor noastre. Ce vreau să ştiu este cum de voi nu le aveţi? Vorbeşti de copii. În regulă, ce-i cu copiii? Voi nu vă răsfăţaţi copiii? Nu se joacă şi nu fac nebunii, nu sunt obraznici şi turbulenţi?

— Nu ca ai voştri. Copiii străinilor au o viaţă uşoară, de la început. Învăţarea limbii e mai uşoară pentru ei, pentru că scrierea voastră este mai simplă. Un copil japonez munceşte mai greu la şcoală, pentru că trebuie să stăpânească vreo câteva mii de semne chinezeşti. În acelaşi timp, el trebuie să înveţe alfabetul japonez şi asta poate provoca un conflict în mintea lui. Peste toate astea, mai învaţă şi alfabetul latin, mai târziu. Copiii japonezi nu fac nebunii pentru că n-au timp. Ei sunt încurajaţi să fie excelenţi, pentru că suntem mulţi şi competiţia este dură.

— Din nou disciplina… la asta se rezumă totul? Şi germanii sunt disciplinaţi şi totuşi au probleme pe străzi.

El se gândi un moment şi închise ochii în timp ce vorbi.

— S-ar putea ca noi să fim binecuvântaţi cu *shinto.*

— Vrei să spui, religia…

— *Shinto* este calea zeilor. Un sentiment de respect faţă de lucruri, ca de pildă respectul faţă de un munte

sau de o cascadă, sau de un copac care a fost mereu acolo. Este greu de explicat.

— Atunci, ăştia sunt zeii voştri?

— Nu. Sunt *kami.* Poţi gândi despre *kami* ca despre zei, dar de fapt înseamnă lucruri deasupra noastră sau superioare nouă. Lucruri pe care le respectăm şi le venerăm. Vezi, un ţăran poate respecta o stâncă mare de la marginea ogorului, pentru că aceasta a fost acolo în acelaşi loc în vremea tatălui şi a bunicului lui şi a rămas acolo unde era şi i-a inspirat pe toţi să o venereze.

— Atunci tot aşa este şi ataşamentul vostru pentru împărat, angajamentul să muriţi pentru el în război.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse el gânditor.

— Atunci, asta-i. Veneraţia, disciplina pe care aţi avut-o pentru acei *kami* o aveţi acum pentru companie.

— Ai putea să ai foarte mare dreptate, spuse el, şi zâmbi, dar ochii lui erau serioşi. Nu m-am gândit la asta. S-ar putea întâmpla ca această naivă veneraţie faţă de o stâncă în ogorul cuiva să se fi dezvoltat în…

El ezită, apoi continuă:

— Fără greve, într-un mod serios de a face maşini şi aparate foto şi ceasuri.

Ea trebuie să ştie mult mai mult despre Japonia decât lasă să se vadă. Mai e şi altceva în spatele zâmbetului ăstuia deschis. Va trebui să aştepte până când ea îi va spune.

— Tu însuţi nu ai fost răsfăţat? Nici măcar puţin?

— Nu, n-am fost. Când tatăl meu a venit înapoi din război, era un om schimbat. Ani de zile a fost retras şi abia dacă îmi vorbea. Nu, n-am fost răsfăţat. Te referi la generaţia mai tânără, nu la mine. Eu am treizeci şi nouă de ani.

— Nu-i arăţi.

— Pot să te învăţ ceva folositor. Pentru voi, un japonez arată cu cel puţin zece ani mai puţin decât are. Pentru noi, un străin arată cu zece ani mai mult decât are. Dar când ajungem la şaizeci de ani, îmbătrânim mai repede decât voi.

— E rândul meu să spun că probabil ai dreptate.

— Asta este o teorie dovedită. De câte ori te uiţi la un japonez şi crezi că are treizeci de ani poţi fi sigură că are în realitate patruzeci.

— Câţi ani crezi că am eu?

— Sunt şi excepţii. Treizeci şi patru… treizeci şi şase?

— Vrei să spui că arăt cu zece ani mai mult?

— Am spus că sunt excepţii. Străinii sunt mai mari, mai graşi, dar pielea lor e altfel decât a noastră. Îşi pierd părul mai repede decât noi. Asta are legătură cu alimentaţia. Generaţia tânără de aici se schimbă şi ea, odată cu hrana. Mănâncă prea multă carne, cum faceţi şi voi. Ştii ce înseamnă un *nisei?*

— Nu.

— Un *nisei* este un japonez care s-a născut şi a crescut în afara Japoniei. În Brazilia, de exemplu, sunt cinci sute de mii de oameni de sânge japonez. Ei sunt mai înalţi, mai graşi, le cade părul, iar textura pielii lor este diferită. Din cauza hranei.

Ce să facă ea cu acest bărbat? De ce nu putea, pur şi simplu, să-i spună adevărul? Să-i spună ce a făcut tatăl lui. El ştia.

Ba nu. Nu ştia.

Să-i spună că a venit în Japonia să se răzbune? Nu, n-ar trebui s-o facă. Odată ce îi va spune ce a făcut tatăl lui, el se va pedepsi singur. Nu, n-o va face. Era prea modern. Va trebui s-o facă ea singură. Ea nu-i va

spune nimic până nu va şti ce trebuie să facă. Trebuie să pară fericită. Să-l surprindă mereu. Să-l amuze.

— Ce faci în seara asta, Yoshiro?

— Nimic special.

— Asta înseamnă că eşti liber?

Sinceritatea ei era atrăgătoare la fel ca şi chipul ei. Avea o faţă ovală, deschisă şi vie; totuşi, ochii ei strălucitori, care se uitau fără teamă la ai lui, ascundeau ceva.

— Presupun că da.

— Şi eu sunt liberă, spuse ea, şi faţa i se lumină.

Era frumoasă acum şi vocea îi deveni răguşită şi mai puţin sigură de ea.

— Ai vrea să te invit la cină? Putem mânca peşte. N-o să-ţi strici pielea. Totuşi, vorbesc serios. Cred că m-ai putea ajuta în cercetarea mea. Am nevoie să cunosc tot felul de oameni – tineri, bătrâni. Poţi să-mi oferi o privire din interior asupra Japoniei, nu?

El nu era sigur cât era adevărat din ceea ce spunea ea şi o crezu. Putea să zică toate astea mai dinainte. Dar poate fusese nervoasă. Vorbea prea mult. Ca Taisho.

Domnul Sakamoto îl sunase în ziua aceea ca să-i spună că pleca pentru câteva săptămâni. Pleca în Europa, pentru prima oară de la vizita din tinereţe. Va fi o călătorie foarte interesantă, pentru că va vizita Berlinul, Parisul şi Amsterdamul. Se ducea singur, la fel ca atunci când avusese optsprezece ani. Se ducea să viziteze mormântul vărului lui de la Paris, în ziua naşterii lui.

— Îţi aminteşti de el, Katsumata? îl întrebase Taisho. Cel care a fost diplomat la Paris şi a murit înainte de război.

Yoshiro nu-şi amintea, dar nu a spus. Taisho avea să

zboare tot drumul, pentru că liniile navale nu erau atât de frecvente şi de bune cum erau odată. Acum, aproape nimeni nu mai mergea cu vaporul. Taisho i-a spus că mai aveau încă multe de vorbit şi că îi va relata mai multe când se va întoarce.

— Du-te şi la templu, spusese. Fă o rugăciune şi pentru mine.

Femeia vorbea în continuare. El îi vedea faţa, dar vedea şi faţa lui Taisho şi, în sufletul lui, se gândea la tatăl său şi la cât de mult i-ar fi plăcut acestuia să fi fost în locul lui acum. Această conversaţie i-ar fi dat răspunsurile pe care le căuta în cinematografe.

Femeia îi spunea ceva. Nu vorbea doar ca mai înainte, pentru că vorbea altfel. Mai lent, mai blând, şi se aştepta ca el să reacţioneze.

— Iartă-mă, spuse el. Poţi să repeţi, te rog?

— Te întrebam unde ai dori să mergem? Probabil ştii toate locurile unde se poate mânca în oraş. Să nu întârziem prea mult, pentru că trebuie să te întorci acasă.

Iar arăta pierdut; totuşi se simţea energie în spatele ochilor lui, de parcă tot timpul acesta şi-ar fi încărcat bateriile. „Să nu-ţi pară rău pentru el. Nu-mi pare, mamă, nu-mi pare”.

— Noi, japonezii, mâncăm devreme, spuse el.

Chemă chelnerul şi plăti nota. Anna luă elefantul şi i-l dădu. Ea merse înaintea lui şi el se uită la şoldurile ei rotunjite care se mişcau într-un ritm imaginar. Japonezele nu se mişcau aşa. Nu în public. El simţi dorinţa să o atingă, dar greutatea elefantului îi aminti cine era el şi cine era ea şi unde se aflau.

Ea se întoarse, îl văzu că o priveşte şi zâmbi. Avea un zâmbet generos şi buze frumos conturate.

— Ce este? a întrebat ea, iar el a răspuns că nu era

nimic. Îşi dădu capul pe spate şi părul îi zbură pe obraz.

Se bucura să-l conducă. Nehotărârea şi neajutorarea din ochii lui îi seduceau imaginaţia. El mergea în urma ei, bucuros că ea preluase conducerea.

Toţi bărbaţii pe care îi cunoştea ea erau diferiţi. Erau agresivi. Ei trebuiau să facă prima mişcare şi să aibă ultimul cuvânt.

Tatăl ei trebuie să fi fost ca el. Mama ei fusese iniţiatoarea, ea devenise gospodina, administratoarea şi conducătoarea lui Derek. Ce obscen! Yoshiro Katsumata să semene cu tatăl ei! Ea se uită la el în timp ce ochii lui căutau un taxi şi îi venea să-l îmbrăţişeze. Ca o mamă? Da, ca o mamă.

Yoshiro Katsumata nu era deloc un bărbat.

Nu ca Jimmy Hedges.

El stătea acolo, cu elefantul sub braţ în timp ce oamenii ieşeau puhoi din birouri pe străzile reci.

Toate taxiurile erau ocupate.

— Îmi pare rău, zise, arătând ca un copil. Nu era autocompătimire pe faţa lui. Avea o faţă de om bun. Cum se putea asta?

Da, o faţă de om bun.

Vântul rece venea de nu se ştie unde şi sfârcurile ei întărite o dureau. O fulgeră un gând. Trebuia să-l ducă în patul ei şi să-l legene. Greşit! Foarte greşit. Nu putea fi niciodată amantul ei. Dar trebuia să devină, ca să se poată apropia de el.

De ce nu? Ea nu se va bucura niciodată de această cucerire. Şi cucerirea trebuia să fie, pentru că el nu va face niciodată prima mişcare. Ea va trebui să ia iniţiativa în toate privinţele. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Era excitant, dar greşit. De ce? L-ar urî mai mult dacă el ar forţa-o, aşa cum face uneori

Jonathan.

El se întoarse spre ea. Era sigură că el putea vedea ce era în mintea ei.

— Îmi pare rău, spuse el. Va trebui să aşteptăm. De ce n-am merge din nou înăuntru?

Era ceva cald în felul în care voia să-i facă pe plac.

Prostii! Aşa fac toţi. Din cauza asta, aveau atâta succes. Arăta caraghios cu elefantul acela mare sub braţ.

Faptul că ea îi dorea trupul era un păcat de moarte, dar ea era vânătorul şi asta era aţâţător. Totul era o mare greşeală. Plănuia să seducă un bărbat doar ca să-i aducă moartea, dar ea nu se gândea decât la vânătoare. Acel prerogativ masculin pe care şi-l asuma în numele tatălui ei. Mortal. Dezgustător. Frumos.

— N-ar trebui să renunţăm şi să mergem pe jos? strigă ea în bătaia vântului. Altfel o să stăm aici toată noaptea, după cum par lucrurile.

— Să mai aşteptăm puţin. Te rog, zise el. Atunci se porni ploaia. El încercă să bage elefantul sub haină, dar era prea mare. Se muia. Anna deschise umbrela şi se strădui s-o ţină deasupra capului în vânt. Strada Hibiya se întunecase într-o secundă, iar el clătină din cap şi abandonă, faţa lui reflectând eşecul.

Nu este sfârşitul lumii, voia ea să-i spună, dar asta însemna că îi pasă. El luă aerul înfrânt al unei gospodine a cărei friptură de duminică se arsese. Veni lângă ea.

Sexualitatea urgentă făcu loc unui instinct pe care ea nu-l recunoscu. Voia să fie singură cu el, undeva, să-l aşeze pe un pat şi să-l dezbrace. Îl luă de braţ şi îl duse înapoi spre uşile rotative.

— O să mâncăm în stil occidental, Yoshiro, spuse ea.

— Dacă îţi place…

— Îmi place, dar să ne grăbim. La mâncarea occidentală, nu există ceremonie. O mâncăm pur şi simplu.

Poate că foamea fusese de vină tot timpul. Nu mâncase la prânz. Da. Tot ce gândise, simţise şi o uimise era pur şi simplu foamea. Stomacul gol îi făcea întotdeauna figuri. Reacţii stranii, decizii de a acţiona, de a exploda.

Nebunia asta va dispărea după ce va mânca. Să-l posede, da. Asta probabil va trebui s-o facă. Să se bucure de el? Nu.

Oare fusese excitată de neagresivitatea acestui bărbat? Poate, dar mâncarea o să clarifice totul.

Capitolul 21

— La oameni nu există nici bine, nici rău, spuse Yoshiro. Oamenii sunt motivaţi de soartă, nu de puterea voinţei.

— Dar cum e cu caracterul? Faptul că suntem meschini sau decenţi nu este oare o parte din noi, ca şi nasul sau un braţ?

— Trebuie să separi existenţa noastră fizică de cea raţională. A fi crud sau blând nu este o parte permanentă din noi, ca un braţ sau ca naşul, caracterele se schimbă.

— Prostii! Nu crezi că criminalii se nasc răi?

— Nu. Există doar marea roată a condiţiilor. Se rostogoleşte peste oameni şi îi face să acţioneze. Crează situaţii care îi fac să acţioneze. Când soarta decide ca un om să ucidă, el ucide, pentru că vor există condiţiile pentru asta. Nu te poţi lupta cu destinul, nu-l poţi schimba. Poţi să crezi că eşti aici pentru că ai plănuit aşa, dar soarta ne-a adus aici.

Gândeşte-te un moment. Uneori, alegi o anumită rochie pentru că e acolo sau pentru că îţi place, totuşi te îmbraci până la urmă cu altceva, pentru că afară e frig.

Soarta i-a adus aici? Nu mama ei… nu acei ani de planuri îngrijorate… nu… dar ce spunea el oare?

— Vrei să spui că stăm aici, văzându-ne de treburile noastre şi, brusc, roata aia a ta intervine şi ne dictează mişcarea următoare? Aşa, pur şi simplu?

— A, da. Tatăl meu obişnuia să vină la Tokio în vizită, îi zâmbea norocul când şi-a cumpărat biletul. Făcuserăm aranjamente. Abia aştepta să mă vadă; apoi, condiţiile se schimbau. Eram ocupat sau plecam în călătorie.

— Cred că înţeleg. Cere timp. Îmi pare rău.

— Avem timp destul.

— Timpul e singurul lucru din care nu avem de-ajuns.

— Timpul este etern.

Să-i spună oare despre camera pe care o angajase? Cheia parcă o ardea prin geantă. Se întâlneau deja de câteva săptămâni şi azi erau în districtul Takanawa, la mare distanţă de centrul oraşului. Ea îi ceruse să vină la *Prinţul Takanawa,* la o cafea. Era un loc discret şi, cu grădinile japoneze întinse de afară, era liniştit. Suişurile şi coborâşurile agonizante ale minţii ei trecuseră acum.

— Chiar crezi în asta?

— Cred. Ar trebui să cred. Şi totuşi, trebuie să mărturisesc că s-ar putea să nu cred. Tatăl meu a trecut în ceea ce se numeşte regatul etern, iar eu ar trebui să cred că el şi-a găsit liniştea, dar nu mă pot obişnui cu lucrul ăsta. Nu pot crede că n-am să-l mai văd. Nu pot crede că n-am să-l mai văd niciodată, sau n-am să-l aud şi n-am să mă mai enervez văzându-i

nehotărârea. Ar trebui să cred, dar aparţin unei generaţii confuze. Mă trezesc că vreau să-l întreb anumite lucruri. Lucruri mărunte, prosteşti. Îmi lipseşte îndrumarea lui pe care nu mi-a dat-o niciodată, pentru că o respingeam.

— Vrei să spui, bineînţeles, că soarta o respingea.

— Da. Poate că simţea că nu-l respectam, dar nu poţi fi binecuvântat tot timpul cu aceleaşi sentimente. Soarta are grijă de asta. El era un om liniştit. Blând şi moale. El ar fi putut să te ajute şi cu siguranţă ar fi fost ajutat de tine. Ţi-ar fi plăcut.

„Trebuie să fii nebun!”

— Sunt sigură de asta.

— De ce am venit noi aici, Anna?

— Îmi place aici. E cea mai elegantă cafenea de hotel din oraş. Şi e mai retrasă. Presupun că roata sorţii mele vrea să fiu obraznică. Aş vrea să fim undeva singuri. Departe de telefon şi de circulaţie. Nu e nimic rău în asta, nu-i aşa? Vreau să mă uit la verdeaţă, nu la oameni şi la maşini. Eşti nervos?

— Nu, minţi el. Suntem singuri, nu? Nu văd pe nimeni cunoscut.

— Nu mă referem în felul ăsta. Voiam să fim undeva fără oameni în jur. Doar noi doi.

— Pentru asta ar trebui să ne ducem în lună.

Afurisitul! El ştia exact ce voia ea să spună. Toată porcăria aia despre roata norocului, despre a fi bun sau rău.

— Încerci să mă faci să roşesc?

Ce naiba trebuia să mai facă?

— Unde putem să ne ducem, la ora asta?

Ea băgă mâna în geantă şi pescui cheia. O clătină şi se jucă cu ea.

— Am închiriat o cameră pentru noi, spuse ea

urmărindu-i faţa.

Deci, după asta umblase ea tot timpul. Curiozitate.

Auzise că femeile străine erau curioase. Cât de deosebit putea fi. Curva australiană spusese că şi ea fusese curioasă în legătură cu bărbaţii japonezi, până când a descoperit că era acelaşi lucru. Probabil că fusese orb. Se deschisese în faţa ei pentru că el crezuse că era o prietenă. Oare îşi înăbuşise dorinţa pentru ea?

— Nu e nicio grabă, zise ea. Pot să dau cheia înapoi. Te temi de mine, Yoshiro?

El nu se temea de nimeni şi de nimic. Nu-i plăceau surprizele, asta era tot. Avea faţa palidă. Doamne, ea nu intenţionase să-l şocheze. Ce naiba o apucase? Lui îi căzuse faţa şi un aer jenat îi masca privirea.

— Putem uita toată povestea.

Dar el nu reacţionă. Prin hol, o figură din lumea reală apăru în unghiul de vedere al lui Yoshiro. Domnul Sato, preşedintele, mergea prin cafenea spre grădini. Cu el erau alţi doi bărbaţi. Preşedintele trecu pe uşa de sticlă şi spre căderea de apă de dincolo. Nu-l văzuse. Ceilalţi doi au alergat să-i deschidă uşa. Asta însemna că erau mai jos pe scara socială şi totuşi era inutil, pentru că uşile erau automate. Yoshiro zâmbi. El ar fi făcut la fel.

Acum e mai bine, se gândi ea şi brusc el zise:

— Hai să mergem.

Veni chelnerul şi ea semnă nota de plată.

— Sper să vă bucuraţi de şederea la noi, spuse chelnerul în engleză.

Afară, în grădină, strălucea soarele şi domnul Sato se răsuci. Se opri să admire una dintre lămpile *Yoshinory,* apoi porni înapoi spre hotel.

— E camera 328, spuse ea. Mă găseşti acolo.

Ea îl salva de la o confruntare imposibilă. Se întrebă

dacă ea îşi dădea seama de asta.

Ea plecă prima de la masă şi se duse la lift. Uşile se deschiseră de îndată ce ea apăsă pe buton. Zi norocoasă azi, îşi spuse în sinea ei şi o repetă ca să-şi ascundă nervozitatea. Puteau să se ducă sus şi să aştepte, pur şi simplu. Nu era nevoie să se întâmple ceva. Roata aia a sorţii poate gândi şi face totul în locul ei.

Se gândi la el şi la faţa lui atrăgătoare, la felul cum se purtaseră unul cu altul, în ultima vreme. La ce naiba se gândea? „Soarta! Nu e o atracţie. Ţine minte asta”.

Ea era stăpâna lui; puterea pe care o avea asupra lui o ameţea şi totuşi nu trebuia să se gândească la asta, pentru că totul avea un scop. Îl va găsi, într-o bună zi sau poate îl ştiuse, dar îl uitase. Ei, nu mai făcuse asta înainte. De asta era atât de zăpăcită.

În cameră, ea îşi scoase pantofii, se aşeză pe pat şi aprinse o ţigară. Lăsase uşa larg deschisă. El o urmărea pe undeva prin hotelul ăsta mare şi va fi aici curând. Acum nu mai era nervoasă, pentru că el venea incitat de ea. Doar de ea. Fără mama. Fără Jonathan. Da, se simţea curios şi o furnicau degetele.

Cum rămâne cu Jonathan? Asta n-are nicio legătură cu el. Sau cu oricine altcineva. În plus, poate că nu se va întâmpla nimic. Apoi se auzi o bătaie la uşă. Ar putea să-l facă să aştepte acolo şi o săptămână. Sau să se târască în patru labe.

— Intră, Yoshiro, zise ea. E deschis.

El purta pantaloni gri de flanel, o haină bleumarin şi o cravată în genul celor de la şcolile englezeşti. Pantofii erau lustruiţi impecabil. Arăta micuţ şi uşor de manevrat şi mâinile îi atârnau pe lângă corp. Orbii îi conduc pe orbi, se gândi ea.

— Şezi lângă fereastră, Yoshiro. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Te deranjează dacă fumez?

— Bineînţeles că nu.

— Cum merge cartea? L-ai văzut pe omul de la minister, în legătură cu cifrele? Ţi-am fixat o întâlnire cu el.

— Am vorbit la telefon. N-are rost. Nu cred că înţelegi ce fel de carte încerc eu să scriu. N-are nicio legătură cu cifrele şi cu statistica. Nu mă interesează câţi oameni lucrează pentru *Yamaha.* Vreau să înţeleg ceva despre Japonia: ce şi de ce şi cum, iar astea le pot afla doar observându-te şi ajungând să te cunosc.

— Cred că principala diferenţă între noi şi străini este timpul din afara afacerilor. Timpul liber. Cred că străinii sunt mult mai interesaţi în ce fel să se distreze după lucru sau cum să cheltuiască banii pe care îi câştigă, decât să se îngrijească prea mult cum să-i câştige. Noi furnizăm Occidentului instrumente pentru timpul liber. Aparate de fotografiat, sisteme stereo, ştii.

Ea nu-l asculta. Trebuia să pună capăt şaradei ăsteia. Trebuia să ajungă să-l cunoască. Dar cum putea spera să-l cunoască vreodată? Nici mama ei nu o cunoştea. Nici Jonathan. Ei, el îi cunoaşte trupul şi cum arată când doarme.

Ceea ce credea el că-i place sau că urăşte era ceea ce dorea el să iubească sau să urască. La fel ca şi mama ei. Ca oricine care te controlează. Ea nu putea da vina pe nimeni. Ea însăşi a decis să fie ghidată. Se îmbrăca pentru a-i fi pe plac lui Jonathan şi se bucura de lucruri despre care el voia să se bucure. Oricum în cea mai mare parte din timp.

Soarta făcuse din Yoshiro o extensie a voinţei ei. Ea putu pune vorbe în gura lui şi acţiune în membrele lui. Ea era acum rivala sorţii lui.

— Vino şi şezi lângă mine, Yoshiro, spuse ea.

El se ridică, veni spre ea şi se aşează. De ce o asculta oare? El nu îl ascultase niciodată pe tatăl său, nici nu a acceptat sfatul lui. Chiar când era un băieţel, când tatăl lui s-a întors din război şi nu vorbea. O auzise pe mama sa vorbind urât cu tatăl lui şi spunându-i că era slab şi prost şi nefolositor şi alte vorbe pe care el nu le înţelegea. El îi spusese tatălui său unele dintre aceste cuvinte, după ce s-a lovit de un copac în timp ce schia la Yoichi.

— Nu ştii ce vorbeşti, fiule, îi zisese tatăl lui, dar nu l-a bătut, iar lui Yoshiro i-a fost ruşine. Mama lui îi spusese destul de des că nu avea nevoie de un tată pentru că era puternic şi ştia încotro merge şi moştenise caracterul bunicului lui. Ea spunea că războiul îi dăunase tatălui lui şi s-ar putea să nu-şi revină niciodată; s-ar putea ca Yoshiro să trebuiască să-şi facă singur un drum. Şi totuşi, spunea că trebuie să-l respecte pe tatăl lui, ca orice bun japonez.

Cel mai bine îşi amintea de vremea când tatăl lui nu vorbea deloc, pentru că el credea că tatăl lui nu voia să-i vorbească lui. Poate că nu fusese cel mai bun elev din clasă, dar nu cădea niciodată la examene, iar când îi arăta cu mândrie lucrările, tatăl lui nu spunea nimic. Nu. Nu asculta. Şi totuşi, ceva îl obliga s-o asculte pe femeia asta străină.

— Mai fumează o ţigară, zise ea.

Tatăl lui se ducea des la cinema să afle despre străini. Ce i-ar fi spus tatăl lui despre femeia asta? Avea o ţigară în gură şi el i-o aprinse, iar ea îi ţinu mâna. Avea degete puternice şi goale. Ea se uită la el, apoi puse o mână pe ceafa lui şi îl trase mai aproape. Îi sărută buzele strânse şi îl muşcă de bărbie, iar el se încordă. Îi scoase cravata şi o aruncă pe covor.

— Scoate-ţi pantofii şi haina sau trebuie să ţi le scot

eu?

El tot nu zise nimic, iar ea îi suflă fum în faţă şi el tuşi. Tatăl lui îi spusese să încerce să se lase de acest obicei, dar asta l-a făcut să fumeze şi mai mult. Şi bătrânul Taisho îi spusese asta. Ea începu să-i desfacă şireturile de la pantofi. Apoi îi scoase pantofii şi ciorapii, îi frecă picioarele. Era oare trist sau ochii lui oblici îl făceau să arate aşa?

— Scoate-ţi cămaşa, spuse ea, blând, dar el nu se mişcă, aşa că i-o scoase ea. Se părea că el nu poate face nimic singur, iar ea îşi aminti că şi mama ei îi spusese de multe ori acelaşi lucru. Ce trebuie să fi gândit mama ei crezând că este neajutorată?

Ea aprinse lampa de pe noptieră.

— Du-te şi trage draperiile, Yoshiro, spuse ea.

El arăta împietrit, aşa că ea se duse şi înlătură lumina zilei. Veni înapoi şi îl împinse cu blândeţe în jos, întinzându-se lângă el. El nu mişcase niciun muşchi.

— Vrei să-ţi pui braţul în jurul meu? întrebă ea.

Ea ştia că mai auzise propoziţia asta, dar nu se opri ca să se gândească, pentru că deodată se simţi înfierbântată şi era urgent.

Gândul de a dezbrăca trupul musculos de lângă ea era atrăgător. Dorea să-l simtă aproape şi în ea şi îi dorea atingerea, dar el tot nu se mişcase.

Ea îi sărută fruntea, sprâncenele şi gâtul. Îi muşcă umărul, mâinile mişcându-i-se pe pieptul lui în jos, pe abdomen. Îi desfăcu cureaua şi degetele ei coborâră în jos simţindu-i bărbăţia.

— Mă doreşti? îi şopti ea la ureche, dar el nu răspunse. Ştiu că mă doreşti, spuse ea, şi îl strânse uşor acolo şi simţi cum se întăreşte. Nu poţi să mă păcăleşti, Yoshiro. Stai doar liniştit şi lasă-mă pe mine. Eşti obişnuit să fii servit, iar eu am să te servesc acum

cum n-ai mai fost servit niciodată.

El se gândea la următoarea lui vizită la templu. Ce-i va spune tatălui lui când va îngenunchea lângă rămăşiţele lui? Dar trupul lui era departe de mintea lui şi simţi o pasiune stranie târându-se spre locul unde erau mâinile ei.

Fusese obişnuit cu femei liniştite, supuse, care zâmbeau ruşinate. Ele îşi acopereau gura cu palmele, ca să-şi ascundă zâmbetele. Vocile lor erau blânde, la fel şi expresia dorinţei lor şi vorbeau puţin. Uneori nu vorbeau deloc. Ele nu transpirau şi nu ţipau în patul lui. Gemeau şi oftau şi închideau ochii în întuneric şi rareori şopteau. Ele nu-i spuneau ce grozav sau ce rău era şi niciodată nu-şi mărturiseau foştii amanţi. Ştia că englezoaica o va face. Gâtul ei emana un miros blând de transpiraţie parfumată şi buzele ei îl sorbeau flămânde, dar el rămânea nemişcat. Ce căuta el acolo la ora asta din zi? Trebuia să fie înapoi la birou. Urma să fie promovat. Aşteptau ca vărul domnului Sato să se pensioneze. Trebuia să dovedească ataşamentul şi valoarea lui, acum mai mult ca oricând. Dar nu putea să o oprească. El ştia că ea îl dorea, după mişcarea necontrolată a şoldurilor ei care se apropiau tot mai mult.

Aşadar, ea urmărea o experienţă directă; dar de ce, tocmai cu el? Şi de ce în mijlocul zilei? Şi de ce nu s-a dus în locul acela, în spate, la Akasaka, unde se duc toate femeile străine, pentru aşa ceva? Simţea ea oare că el se aştepta la aşa ceva? Nu, nu simţea şi nu se prefăcea acum, când îşi scosese fusta. Respira greu când s-a culcat peste el.

Tot timpul acesta, el se excita tot mai mult şi ea îl atinse, zâmbi şi spuse:

— Ştiu că mă doreşti.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi el se uită la urechile ei mici şi la părul ei roşcat-închis, în timp ce ea trăgea de pantalonii lui şi, cu picioarele, îi dădu jos. Pielea ei se freca de a lui. Camera era încinsă şi întunecată, iar picioarele ei îl înconjurau şi ea şoptea tot felul de lucruri, dar el nu înţelegea.

Ceva se dezlănţuise în ea şi îşi pierdea controlul. Ceva o împingea să apese, să strângă, să tragă de el. Nimeni nu-i spunea ce să facă. Nimeni nu o întreba dacă îi făcea plăcere. Ea nu ştia niciodată cum să răspundă la asta, când i se făceau anumite lucruri. Îşi imagină că era singură în baie şi uşa era încuiată şi se atingea singură, doar că o făcea cu trupul altcuiva. Se apropia de acea uşurare sigură pe care o obţinea doar când era singură. Acum era deasupra trupului unui bărbat şi îl simţea cum se măreşte acolo jos, şi desfăcând picioarele, îl ghidă înăuntrul ei şi iadul se sfărâmă. Se aplecă peste el, îl apucă de spate şi ţipă.

— Mişcă-te, nenorocitule!

Dar el nu-i urma ordinele şi ea se dădu jos de pe el şi îl gustă, se gustă şi tot timpul tensiunea creştea. Dar el stătea nemişcat, de parcă nici n-ar fi fost acolo. Îl atinse peste tot şi se atinse pe ea, apoi se urcă din nou pe el şi mişcă şoldurile. Se înălţă, îşi ridică braţele de parcă ar fi vrut să danseze şi se mişcă tot mai repede. Ţinea ochii închişi şi îşi înfigea unghiile în umerii lui, iar tot timpul partea inferioară a trupului ei se mişca şi se clătina şi el era în ea.

Brusc, foarte brusc, mâinile lui se ridicară, îi atinseră blând şoldurile şi spatele transpirat şi îi ghidă ritmul. Degetele lui ezitară pe sânii ei şi ea deschise ochii şi crezu că vede pe cineva acolo, cu ea. Trebuia să fi fost în apă şi singură, cum era adesea, iar trupul ei se mişca şi mai repede, spre salvare şi simţi cum i se

întăreşte stomacul, şoldurile lui se mişcau în ritm cu ea. Ea se auzea gemând.

— Mai repede, nenorocitule, mai repede, mai dur şi mai mult!

Urlă la el să mai aştepte, iar el ascultă, apoi ea explodă într-un milion de băşicuţe mici şi trupul i se înmuie, şi căzu peste el. Îl simţi mişcându-se repede, fără control, împingându-se tot mai mult în ea şi îmbrăţişând-o. Era cald şi transpiraţia ei curgea pe el, iar el se mişca tot timpul în vreme ce ea stătea nemişcată, apoi apogeul lui îl cutremură şi se lăsă moale. El auzea palpitaţiile ei ca şi pe ale lui.

Ea începu să plângă şi el nu ştia de ce. Ea îi zise:

— Nu pleca, mai stai puţin.

Se dădu jos de pe el şi se întinse alături. Lampa de pe noptieră era aprinsă. Dar acolo unde era ea, era întuneric şi micile spasme încetară, iar ea luă o ţigară de pe noptieră şi-o aprinse. Aprinse una şi pentru el.

— *Domo, arigato gosoimasu,* spuse el. Mulţumesc.

Ea îşi dădea seama că nu era singură, dar nu vorbea. Ce groaznic! Ce minunat! Nu trebuia să se simtă aşa, dar nu se mai simţise aşa niciodată. Simţea o uşurare totală, fără vorbărie enervantă şi vedea lucruri pe pereţi şi culori şi forme. Nu avea temeri în oase, ţigara avea gustul dulce şi îi era foame. Ar fi dorit să o sărute cineva, să o mângâie şi s-o bage sub pături. Dar nu era nimeni altcineva acolo în afară de el şi ştia că nu i se poate adresa lui pentru aşa ceva. O asaltară îndoieli şi se lăsă să alunece din pat pe podea.

— Unde te duci? întrebă el.

Ea nu răspunse. Îi era cald, era udă, iar în cameră mirosea. Trebuia să facă un duş să ia transpiraţia de pe trup.

— Mă întorc repede, spuse ea. Foarte repede. Vrei să

comanzi un ceai pentru mine?

El nu înţelegea de ce devenise rece cu el.

— Vrei să mănânci ceva la ceai?

Ea spuse da şi intră în baie.

El se simţea obosit. Avea ochii grei şi se lupta cu păienjenişul care voia să-l cuprindă. Ar fi vrut să doarmă puţin. Măcar vreo cinci minute.

Primise o carte poştală cu timbru francez de la domnul Sakamoto. Erau nişte semne strânse, drepte, fără adresă. Ce făcea oare domnul Sato, preşedintele, la *Takanawa?* Oare îl zărise şi el? Domnul Sato nu era cunoscut ca având tact. Străinii îl plăceau pentru că luau vorbăria lui drept sinceritate. Ar fi dezvăluit cu siguranţă ceva, dacă l-ar fi întrebat. Acum avea prea mult de pierdut.

Fiica lui îi lăsase un bileţel seara trecută. O poezie şi un desen cu zăpadă şi munţi, cu ploaie şi râuri. Mintea îi reveni şi îşi aminti zâmbetul aproape crud de satisfacţie de pe faţa străinei. Oare ea îl folosea? Devenise el oare curva ei şi era gata să i se dea bani pentru serviciile făcute? Ea nu avea inhibiţii, sau umilinţă, sau ruşine; totuşi el era obiectul dorinţei ei şi asta îl făcea să fie mândru.

Yoshiro sună la serviciul în cameră şi comandă un ceai şi un sandviş. Vorbi englezeşte şi fata de la capătul firului răspunse:

— Bine, domnule.

Se întreba dacă domnul Sato mai era în hotel. Nu trebuia să fie prins niciodată. Domnul Sato făcuse pe peţitorul după ce i-a făcut cunoştinţă cu soţia lui.

Puse jos receptorul şi din nou îşi simţi ochii grei. Nu o auzea pe ea în baie şi nu se gândea la biletul fiicei lui sau la cartea poştală a lui Taisho.

Şi pentru prima oară de multă vreme Yoshiro nu se

mai gândi la tatăl lui.

Capitolul 22

Era o invitaţie pe care nu o putea refuza.

Dar a nimerit în mijlocul unei discuţii pe care le avea cu ramura *Nagoya* a companiei. Se comportase prost cu aceasta, permiţând unui bărbat aflat mai jos pe scara ierarhică a companiei să fie obraznic cu el. Secţia lui vându-se la *Nagoya* două mii de lăzi cu conserve de crab din Taiwan. I se trimisese un raport în care se spunea că marfa era depăşită, iar Yoshiro îl semnase de fapt fără să-l citească. Iar acum exista pericol de otrăvire alimentară, iar doi clienţi aveau nevoie să fie spitalizaţi. Autorităţile sanitare ameninţau că vor da în vileag povestea, în presă, dacă marfa nu se retrage. Când respectivul a ridicat problema, Yoshiro l-a tot pus să repete, iar administratorul sucursalei *Nagoya* s-a făcut livid. El era apropiat de unul dintre nepoţii lui Sato şi putea uşor să atragă atenţia asupra felului în care Yoshiro neglijase un posibil proces împotriva companiei.

El putea găsi oricând ceva bani, din suma alocată secţiei pentru cheltuieli, ca să plătească mici sume de compensaţie, dar asta era o problemă de amploare. Secţia de contabilitate va trebui să aprobe, iar preşedintele va afla. Nimeni nu era în siguranţă până nu ajungea la etajul opt. De acolo, puteai da vina pe cineva de mai jos. Eşecul era domeniul exclusiv al pionilor din biroul general. Dar el nu jucă jocul. I-a permis administratorului sucursalei *Nagoya* să-l înjunghie în piept. Faţă-n faţă.

— Preşedintele vrea să ştie dacă poţi veni cu el la prânz.

— Azi?

Mintea lui era la conservele de crab, dar invitaţia preşedintelui era un ordin.

— La douăsprezece, la *Maxim,* spuse secretara preşedintelui. E un prânz particular. E ziua de naştere a preşedintelui.

Uitase.

— Desigur, răspunse Yoshiro. Voi fi onorat să mă aflu acolo.

Mama lui urma să viziteze Tokio pentru prima dată după moartea tatălui lui. Va afla cât de rar îşi petrecea nopţile acasă. Îi va vedea faţa trasă şi îngrijorarea. Se apropia perioada primelor şi el nu scrisese încă nicio recomandare. Un client american important era la Tokio de peste o săptămână şi el încă nu-şi găsise timp să-l întâlnească.

Nu fusese nici la templu.

Englezoaica îi pătrunsese total în suflet. Erau amanţi deja de câteva săptămâni. Ea fusese deschisă şi vorbise liber despre viaţa sexuală cu soţul ei. I-a spus că ea a considerat că sexul era un lucru pe care femeile îl făceau ca să fie pe placul bărbaţilor. Sinceritatea ei l-a făcut să roşească. Era sigur că tot biroul asculta ce spunea ea.

Oare ascundea ceva faţă de el? Era singuratică? O mâna ceva dureros de folosea vorbe pe care nicio japoneză n-ar îndrăzni să le rostească vreodată? Şi ea era îndrăzneaţă.

— La douăsprezece, la *Maxim,* repetă secretara preşedintelui, iar Yoshiro se înclină peste birou şi spuse din nou că va fi acolo.

Domnul Sakamoto aşteptă la telefon. A spus că era surprins că nu mai dăduse niciun semn de viaţă de atâta vreme. Încercase să-l găsească şi acasă. Luase

precauţia să-l caute şi pe prietenul lui, pe domnul Sato. Îl ţineau oare prea ocupat?

— Ai ştiut că-i ziua preşedintelui azi?

— Da, domnule Sakamoto. Am fost invitat de el, la prânz.

— E o mare onoare să fii invitat la o asemenea festivitate şi e o ocazie rară. Mi s-a cerut în mod indirect să mă alătur vouă, dar cred că ar fi mai înţelept să refuz. Cred că invitaţia a fost făcută doar din politeţe.

Natural, se gândi Yoshiro; parcă se spune ceva direct în societatea noastră?

— Am putea să ne întâlnim la cafea după ce luaţi prânzul, spuse domnul Sakamoto, sau la cină.

Englezoaica avea să-l sune în legătură cu cina. Stabilise mai devreme o întâlnire cu el, dar o anulase iar. Nu ştia ce anume plănuia, dar avea nevoie de ea. Îi simţea părul moale pe faţă şi o putea auzi vorbind. „Nu încă, Yoshiro. Aşteaptă. Încă nu”.

— Domnule Katsumata, spuse Taisho, mai eşti pe fir?

— Da, da. Sigur că sunt. Cineva tocmai mi-a dat un bilet. Îmi pare rău.

— Eu uit mereu cât de ocupat trebuie să fii. Mai avem mult de vorbit.

— Pot să vă sun după ce iau masa?

— Da, te rog. Bucură-te de prânz şi transmite salutări preşedintelui din partea mea. În felul ăsta, n-o să trebuiască să refuz invitaţia. Politeţea socială trebuie păstrată, nu crezi? Altfel, o să ne scufundăm într-o mare de străini.

Atunci ar trebui să învăţăm să înotăm împreună, se gândi Yoshiro. Taisho vorbea mult. Poate că toţi prietenii lui muriseră în război sau de bătrâneţe.

— Nu-ţi neglija îndatoririle faţă de companie,

întâlnindu-te cu mine, spuse Taisho. În ţara asta, dacă nu ai legături de familie, poţi ajunge la vârf doar prin muncă susţinută. Cei bine născuţi conduc caii de povară. Aceştia nu au încotro pentru că s-au legat în faţa strămoşilor lor că vor conduce în continuare. Muncitorii trebuie să-i urmeze, pentru că şi ei trebuie să mănânce. În felul ăsta, facem împreună măreţia ţării.

— Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, zise Yoshiro.

— Aştept să mă suni, spuse Taisho şi închise telefonul.

El nu era omul care să se amestece în viaţa particulară a altora, a spus preşedintele, dar uneori eşti obligat să intervii când un membru important al personalului este gata să facă o greşeală.

— Mulţumesc, domnule, spuse Yoshiro.

— Cine este femeia aia străină, Yoshiro? De ce te tot întâlneşti cu ea la ore atât de curioase şi de ce la un hotel? Dacă e pentru afaceri, poate desigur să vină la birou. Eu n-am văzut-o, dar am auzit că e foarte atrăgătoare. Noi avem un prânz particular şi poţi să taci dacă doreşti. Nu mă aştept să fii un sfânt, dar mă aştept să fii discret. Unui bărbat trebuie să i se permită să se distreze, dar jocul nu trebuie niciodată să se amestece cu viaţa lui. Nu te-ai dus acasă nopţile, în ultima vreme. Ai lipsit de la biroul tău. Nu mă aştept la un comentariu din partea ta, Yoshiro; tot ce aştept este să asculţi şi să reflectezi. Anul viitor împlineşti patruzeci de ani. Tu eşti acum capul familiei Katsumata şi vei fi membru al consiliului de conducere la *Sato Kaisha.* Nu se ştie unde te poate duce o mică indiscreţie. Acum, hai să ne bucurăm de ziua mea de

naştere. Directorul îmi spune că îşi cumpără de la noi peştele şi legumele.

Reţeaua de bârfe a companiei acţiona în ambele sensuri. Povestea s-a filtrat în sus. Ocupă o parte importantă a gândurilor preşedintelui. Altfel nu ar fi menţionat-o.

Ultimul om important care avusese neplăceri era fostul director financiar. Intimitatea lui cu o fostă dactilografă s-a terminat cu o tragedie. Fata a dispărut, iar directorul a plecat şi s-a alăturat unei firme străine. A rezistat doi ani, până a fost prins furând. A trimis scrisori tuturor, în care îşi cerea scuze şi apoi s-a sinucis într-un mic hotel din Atami. Asta era ceea ce înţelegea preşedintele când spusese cât de departe te poate duce o indiscreţie. Se ştia că fuseseră foarte apropiaţi. Domnul Sato, care nu lipsea nicio zi de la lucru, şi-a luat liber o săptămână după ce a fost găsit cadavrul directorului.

— Ce-i rău în felul în care îi tratăm noi pe străini? întrebă preşedintele.

— E simplu, răspunse Yoshiro. Trebuie să ne gândim la restul lumii ca la un partener egal. Noi locuim pe insulele astea de mii de ani. Am purtat războaie. Avem un sistem de clanuri care au fost stabilite prin bătălii câştigate de mult timp. Am avut greutăţi să învăţăm să trăim cu noi înşine. Pentru noi nu există nimeni altcineva. Comerţul înseamnă mai mult decât schimbul mărfurilor pe bani. Este un schimb de cultură, de istorie şi de gândire. Dar noi ne protejăm propriile noastre interese.

— Nu face toată lumea asta?

— Poate, dar noi suntem speriaţi. Asta-i tot. Noi, japonezii, ne simţim bine numai printre noi. Noi nu-i descriem pe străini ca fiind italieni sau germani, sau

americani, nu-i aşa? Ei sunt *gaijin.* Oameni străini. Barbari. O denumire comună pentru a descrie pe cineva care nu ne aparţine nouă şi trebuie veşnic suspectat, ţinut în afară. Ca un lepros.

— N-aş spune asta.

— Uitaţi-vă la legile noastre privind naţionalitatea. Un japonez născut în Statele Unite sau în Anglia, sau în orice altă parte, va primi în mod automat paşaportul ţării respective în care s-a născut. Ruşii, evreii, chinezii, indienii, toţi oamenii ai căror părinţi au venit să locuiască aici înainte de război şi s-au născut aici nu pot deveni niciodată cetăţeni japonezi, nu-i aşa? Spune-le cum vrei, dar nu considera că nu merită. În spatele faimosului nostru complex de inferioritate se ascunde cea mai mare îngâmfare din lume. Nu suntem prea iubiţi. Nu ne iubim nici măcar noi între noi. Ne tolerăm unii pe alţii pentru că suntem cu toţii japonezi, fii ai împăratului şi mai buni decât alţii.

— Dar cum rămâne cu tradiţia? Nu le datorăm ceva şi strămoşilor noştri? Moştenirii noastre?

— Ar trebui să fim mândri de moştenirea noastră, nu să o venerăm doar pentru că aşa ni se spune. Cum poate cineva să fie mândru de moştenirea lui fără să înveţe despre cea a altora? Suntem acuzaţi că furăm inovaţiile, formele şi ideile altora. Le luăm şi le realizăm aici, mai ieftin. Aşa suntem văzuţi, pentru că suntem un mister. Nimeni nu ne ştie cu adevărat cum suntem. De ce ni se cere să privim în inimile altor oameni fără să le permitem altora să arunce o privire în sufletele noastre?

Eu nu spun că trebuie să rupem cu trecutul. Sistemul de clasă şi disciplină a rezolvat pentru noi problema forţei de muncă. Ele dau companiilor noastre loialitatea membrilor lor. Aceştia ne-au scos din dezastru. Ei fac

ca închisorile noastre să fie relativ goale şi străzile noastre să fie sigure.

Avem de oferit mai mult decât maşini şi ceasuri şi aparate de fotografiat. Câţi străini ştiu despre grădinile noastre şi despre ceramică? Câte un profesor obscur vorbeşte la televiziunea americană despre cultura noastră, în timp ce toată lumea se uită la baseball, pe alt canal. Suntem văzuţi doar ca exportatori, iar într-o bună zi chinezii şi coreenii o vor face mai ieftin.

Sunt puţine maşini străine pe străzile noastre şi încă şi mai puţini studenţi străini în şcolile noastre. Dacă nu ne schimbăm radical sistemul, lumea va fi obligată să declare într-o bună zi un război comercial împotriva noastră. Vor fi bariere ca acelea pe care le-am impus noi lor. Nu e nevoie decât de o recesiune mare în Occident şi de şomaj, iar lucrul ăsta se va întâmpla. Singura noastră salvare este să devenim o parte a lumii, dar să o facem prin fapte şi acţiuni, nu doar în vorbe. Să avem fabrici în afara Japoniei, cu sprijinul capitalului japonez.

— Cum rămâne cu milioanele de guri pe care trebuie să le hrănim aici?

— Planificarea familiei, domnule Sato, şi emigrarea. Atât America de Nord cât şi cea de Sud au fost edificate prin imigrare. În Brazilia sunt o jumătate de milion de japonezi.

— Nimeni nu-i vrea pe oamenii noştri.

— Dacă am crea uzine peste mări, dacă am da slujbe oamenilor de acolo, nimeni nu ne-ar opri să venim.

— Vrei să secătuieşti ţara asta de populaţie? Să pierdem acea moştenire de care spui că eşti atât de mândru?

— Iertaţi-mă, domnule Sato. Italienii-americani nu şi-au pierdut moştenirea, iar în ziua Sfântului Patrick vezi

mii de americani amintindu-şi de bunicii lor care au venit din Irlanda. Latura pozitivă a moştenirii noastre este indestructibilă.

— Eşti un radical.

— Nu sunt. Vreau să supravieţuiesc. Vreau să supravieţuiască neapărat compania şi altele ca ea. În Europa există o piaţă comună. Vechi duşmani ca Germania şi Anglia lucrează împreună pentru o prosperitate comună.

— Noi am încercat asta, înainte de război.

— Nu era acelaşi lucru. Ideea era grozavă, dar a eşuat pentru că nu era egalitate. Nu poţi avea un parteneriat bazat pe dominaţie de rasă. E nevoie de egalitate. Asta lipsea atunci şi vai, din păcate, lipseşte şi azi.

Faţa preşedintelui era înspăimântată. Bărbatul ăsta nu ştie despre ce vorbeşte. Mergea pe un teren periculos. Domnul Sato căscă în batistă, iar el zâmbi. Yoshiro ridică paharul.

— Pot să vă urez o aniversare fericită? Am servit compania şi pe dumneavoastră mulţi ani şi sper să continui s-o fac şi în viitor. *Kampai!*

— Mulţumesc. Apropo, domnul Sakamoto mi-a spus că se întâlneşte azi cu dumneata. El are o părere foarte bună despre dumneata, Yoshiro. Presupun că el nu ştie ce sentimente ai despre viitorul Japoniei. În locul dumitale, n-aş discuta asta cu el. E un om de modă veche.

— Nu vorbesc aşa cu oricine, domnule. Ştiu că dumneavoastră aveţi o minte deschisă. M-aţi putea corecta dacă greşesc, pentru că vă respect ideile şi talentele. La mulţi ani, domnule!

Şi-au băut vinul; lui Yoshiro îi era greaţă.

— Am trecut printr-o perioadă grea în ultima vreme

şi uneori unui bărbat trebuie să i se permită să spună ce are în gând, fie că e drept sau greşit. În absenţa unui tată, am apelat la bunăvoinţa dumneavoastră.

A folosit fără ruşine moartea tatălui său, ca să obţină favoarea acestui bărbat cu mintea simplă. Era mult prea devreme. Acesta era încă domeniul unui om bătrân.

— Îmi dau seama prin ce treci, dar ai grijă cu femeia aia străină. Oraşul ăsta mare este doar un sat.

— Mulţumesc, spuse Yoshiro, în timp ce preşedintele, ca gazdă, se ridică primul să plece. El se înclină.

— Transmite salutări doamnei Sakamoto.

— Mulţumesc, domnule.

S-au despărţit şi Yoshiro s-a dus să-l sune pe Taisho, comandantul tatălui său.

Capitolul 23

— Arăţi tulburat, zise domnul Sakamoto. Prânzul a fost un eşec? N-ar trebui să ne punem inima în palmă. Unele dintre sentimentele noastre trebuie ţinute în frâu. Nu e întotdeauna uşor. Mai ales când eşti tânăr, dar nu m-aş îngrijora în locul dumitale. Viitorul îţi aparţine.

Pe dracu'! Bătrânii conduc. Şi au idei obosite.

— Cum v-a plăcut Europa? Trebuie să se fi schimbat de când aţi fost acolo ultima oară.

— Da. Toată lumea s-a schimbat. A devenit acum mai puţin diferită. Oamenii poartă aceleaşi haine, conduc aceleaşi maşini şi mănâncă aceeaşi mâncare gata preparată. Aceleaşi filme se prezintă în toate capitalele şi aceleaşi nume de produse sunt expuse peste tot. Pe vremuri, ştiai când ieşeai dintr-o ţară şi

intrai în alta. Nimic nu mai este străin acum. Emoţia călătoriei a trecut. Doar limbile şi monedele mai sunt diferite. Oamenii arată toţi la fel. Clădirile par să fi fost desenate de acelaşi arhitect. Toată lumea urmează aceeaşi tendinţă. Totul este previzibil. Îmi pare rău că m-am dus. Ar fi fost mai frumos să-mi fi amintit de Europa aşa cum era în mintea mea. Am să încerc să uit ce-am văzut.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Aşa e!

— Aveţi copii, domnule Sakamoto?

Bătrânul se întristă. Era o întrebare nepotrivită.

— Am avut o fiică, Yoshiro, ar fi avut vârsta ta, acum. Ca mulţi din generaţia mea, nu am prea văzut-o când era copil. Se pare că am fost soldat tot timpul. Când s-a născut, eu eram în Manchukho. Prima oară am văzut-o când avea doi ani. Apoi a venit Birmania şi Singapore. Probabil am văzut-o în total vreo trei luni, în cursul vieţii ei. Aveam o căsuţă în Yokohama, lângă golf. Greu de crezut acum, dar pe atunci se putea înota acolo, înainte să apară fabricile şi tancurile petroliere. Petreceam veri lungi acolo, când eram copil. Acolo am învăţat să pescuiesc. Da, erau peşti în golful Yokohama, cândva. E prea deprimant. Familia mai deţine încă proprietatea aceea, dar acum am închiriat-o unei familii de chinezi. Am un restaurant mare în China Town. Soţia şi fiica mea s-au înecat într-o după-amiază în golful Yokohama. Mica barcă în care erau a fost găsită pe nisip, câteva zile mai târziu. Trupurile lor nu au fost niciodată aduse la mal. Asta s-a întâmplat cu o lună înainte de sfârşitul războiului. În 1952, m-am căsătorit cu sora mai mică a soţiei mele, dar nu avem copii.

— Îmi pare rău, domnule Sakamoto.

— Mulţumesc. Asta a fost de mult. Când a sosit telegrama, noi eram la Singapore, în procesul de capitulare. Nu ştiam despre devastarea de la Hiroshima şi Nagasaki şi de bomba care l-a făcut pe împărat să capituleze. Ne simţeam trădaţi şi umiliţi. Eu nu mai aveam pentru ce să mă întorc. Soldaţii din Singapore nu sufereau de oboseala luptei. Erau gata să se bată şi la fel eram şi eu. Reacţia naturală a oricărui bărbat ar fi fost să se întoarcă imediat, dar eu eram prizonier de război. Nu mă puteam îmbăta sau să mă pierd în braţele unei curve. Trebuia să fac faţă singur morţii soţiei şi fiicei mele. Nu puteam vorbi cu nimeni despre asta. Iar în celulă am învăţat să privesc în perspectivă. Tragedia mea era una minoră în mijlocul unui dezastru monumental. Presupun că n-am fost un tată bun. Uitasem cum arăta fetiţa mea. Fotografiile pe care le aveam cu mine fuseseră distruse. Durerea mea se amesteca cu durerea de a fi pierdut un război. Nu mi s-a dat o altă şansă şi nu ştiu ce fel de tată aş fi devenit. Probabil la fel. Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar dumneata m-ai întrebat.

— Îmi pare foarte rău, domnule Sakamoto.

Taisho nu comentă. Mai luă o ultimă sorbitură din ceaiul lui verde care se răcise. Faţa îi devenise dură.

— O să vorbim despre alte lucruri. Mi-am dat cuvântul tatălui dumitale că am să-ţi povestesc despre perioada lui în Thailanda. Cred că am ajuns la petrecerea pe care am dat-o tatălui dumitale în casa acelui negustor chinez în noaptea dinaintea plecării. El primea comenzi de import de la noi în schimbul unor mici favoruri. Noi le numeam bârfă locală. Bărcile veneau în mici golfuleţe necunoscute, mărfurile erau aduse prin contrabandă pe insulă, se vedeau chipuri noi pe stradă, lucruri din astea. El făcea bani şi noi

controlam neoficial situaţia. Era important să avem sprijinitori locali, pentru că majoritatea ne urau. Negustorul chinez devenise un om foarte bogat, spre sfârşitul războiului. A fost găsit mort în biroul lui cu două săptămâni înainte de capitularea noastră. Avea gâtul tăiat, dar nu i se luase niciun ban din casa de bani deschisă. Îşi făcuse duşmani, cum ne facem toţi. Da, aici ajunseserăm ultima dată, când ne-am întâlnit.

Tatăl tău nu venea prea des la Tokio, nu-i aşa? Presupun că încerca să realizeze ceva cu timpul lui. E greu pentru un bărbat fără ocupaţie să-şi petreacă timpul în oraşul ăsta. Sunt milioane de oameni şi de clădiri, de magazine şi maşini. Tatăl tău şi cu mine am cunoscut oraşul ăsta înainte de a se fi desfiinţat străzile înguste şi copacii ca să se facă autostrăzi cu platâ şi zgârie-nori. Când lucrezi, îţi trebuie două ore ca să te duci la birou şi două ore ca să te întorci acasă şi nu sunt niciodată destule ore pe zi ca să faci ce ai de făcut. Sunt muzee şi baruri şi mâncăruri străine care trebuie încercate, dar nu ai timp. Dar când te-ai pensionat şi ai timp, nu mai vrei să intri în magazine. Cauţi contacte umane. Poate că tatăl tău asta căuta în cinematografele pe care le iubea. Nimeni nu are timp pentru un pensionar, iar tatăl tău nu suporta mila. Oamenii nu se schimbă. Ei doar îmbătrânesc şi mor. Un tânăr încăpăţânat devine un bătrân încăpăţânat. Tatăl tău a devenit un străin în oraşul ăsta. Decât să-şi facă noi prieteni el a preferat să studieze feţele străinilor pe ecran şi să asculte conversaţia lor. Îmi amintesc că, atunci când a venit să mă întâlnească la Bangkok, primise o lovitură. Ceva îl supărase şi simţea nevoia să-şi împărtăşească cuiva starea proastă de spirit, dar a rămas mut. El mi-a spus, desigur, ce era obligat să-mi spună. Nu i-a scăpat, după cum vei vedea, niciun

amănunt. Totuşi, n-a spus niciodată ce îl deprimase la întoarcere. Unde am rămas?

Yoshiro nu răspunse. Îl lasă pe bătrân să găsească singur şirul. Era după-amiază şi spera să se întâlnească cu Anna Bellingham la hotelul *Prinţul Takanawa.* Ea încă îşi ţinea ascunse gândurile, sentimentele şi planurile în spatele unui zid senzual de sex. Ultimele câteva săptămâni îl zăpăciseră. Cu povestea tatălui lui în desfăşurare şi cu propriile lui emoţii în derută, el nu mai punea în secţie atâta efort ca înainte. Păreau că se descurcă bine şi fără el. Priorităţile lui trecuseră de la birou la braţele şi patul străinei.

— Lasă-mă să-ţi mai povestesc, spuse Taisho.

Capitolul 24

— În acea după-amiază, tatăl tău, cei doi ofiţeri britanici şi sergentul au plecat spre graniţă cu maşina *Austin.* Birmanezii şi cei doi soldaţi s-au urcat în maşina cealaltă. Ofiţerul medic britanic conducea maşina.

Am să-ţi dezvălui acum ceva ce foarte puţini ştiau în momentul acela. Motivul real care se ascundea în spatele misiunii. Ofiţerul de rang înalt pe care voiam să-l aducem înapoi era un trădător. Căuta căi de a pune capăt războiului. Se predase inamicului pentru a-i arăta cum să slăbească influenţa armatei asupra politicii Japoniei. Armata era atunci în apogeul succesului. Încă de la Mukden, politica externă a Japoniei era dictată de generali. Atâta timp cât lucrurile au mers bine, miniştrii şi opinia publică erau bucuroşi. În perioada misiunii tatălui tău, eram martorii insuccesele aliaţilor noştri germani în Africa de Nord. Aliaţii îşi concentrau eforturile în Europa, iar asta ne-a

dat oarecare timp să ne consolidăm poziţiile în Asia. Am fi continuat apoi de pe o poziţie de forţă.

Înaltul ofiţer era membru al unui grup de ofiţeri care erau bănuiţi că plănuiau sau complotau să aibă convorbiri cu englezii şi cu americanii. Nimeni nu ştia ce avea de gând. Poate fiindcă petrecuse câtva timp la Moscova înainte de război, acţiona cumva în favoarea ruşilor. Pacea cu Japonia ar fi permis deplasarea mai multor trupe aliate în Europa ca să uşureze situaţia ruşilor.

El se predase într-un mod foarte sofisticat, vizitând o parte din Birmania unde nu avea ce căuta şi unde erau numeroase grupuri de comando britanice şi gherile birmaneze. El nu le-a spus celor care l-au prins cine este. Aştepta instrucţiuni de la colegii lui din Tokio. Şi noi aşteptam, pentru că aveam nevoie de identitatea lor ca să ne ocupăm de ei. Omul care fusese capturat odată cu el ne era loial nouă, dar a murit curând după ce au fost prinşi.

Planul pe care îl avea era complicat. Acesta includea înlăturarea lui Tojo şi a altor trei miniştri şi arestarea tuturor comandanţilor şefi din teritoriile ocupate. Bănuiam că înlocuitorii lor erau deja în personalul generalilor, aşteptând ordinul ca să se mişte. Era imperativ pentru noi să aflăm cine erau aceştia. Într-un post de comandă cum era cel din Singapore putea fi oricine.

Înaltul ofiţer era cheia pentru că el fusese cel care alesese să-şi ofere serviciile inamicului. El era singurul care îi cunoştea pe fiecare dintre complotişti. Ştiam că memorase lista şi nu o încredinţase hârtiei şi de aceea trebuia să fie adus înapoi şi interogat. Avea să fie executat după ce ne socoteam cu toţi ceilalţi. Nici existenţa lui şi nici complotul nu trebuiau dezvăluite.

Toţi cei care participau la misiune trebuiau lichidaţi, inclusiv tatăl tău. Căpitanul Kato trebuia să aibă grijă de asta. Am încercat să schimb părerea superiorilor mei în legătură cu tatăl tău, dar am eşuat. Nu puteam pleda prea mult fără să devin eu însumi suspect. În vremea aceea, doar un pumn de oameni erau consideraţi siguri.

Căpitanul Kato era altceva pentru că el lucrase mulţi ani pentru contrainformaţii militare. El fusese agentul lui Mitsui înainte de război ca să-i ofere acoperire şi era membru al tuturor cluburilor de societate din Bangkok. El raporta despre putere şi despre părerile politice în regiune. Aminteşte-ţi că noi plănuiam să formăm o regiune de co-proprietate în sud-estul Asiei şi succesul nostru în a înfrânge cu forţa armelor invincibilul străin ne ajuta mult să ne sporim rolul de conducători. Căpitanul Kato era un om important. El a fost în cele din urmă ucis de comunişti, cu câteva luni înainte de terminarea războiului.

Să nu mă judeci după standardele de azi. Poţi să spui că l-am folosit pe tatăl tău, dar şi eu eram folosit. Indiferent ce poziţie înaltă atingeai, în timp de război, eram cu toţii dispensabili. Eu nu dorisem acest război, iar războaiele nu vor dispărea după moartea mea.

Şi astfel au plecat din Bangkok.

Maşina avea bordul din lemn de nuc, capitonat cu piele şi mergea ca o rachetă.

— Tu stai în faţă cu străinul cu părul roşu, i-a spus locotenentul Katsumata sergentului. El ştia că medicul plănuia să fugă. El nu înţelegea de ce Hedges voia să rişte o evadare când era aproape liber. El s-a instalat în spate cu locotenentul Pritchard. Se uitau amândoi la şosea şi urmăreau munţii din depărtare. Treceau pe

lângă cocotieri, plantaţii de banane şi trestie de zahăr. În vale vedeau câmpuri de orez clătinându-se în vânt ca un lac verde pastel.

— Creşte un orez bun aici în Thailanda, a spus locotenentul Katsumata. Are gust mai bun decât al nostru. Solul este bogat şi fertil şi totul creşte din abundenţă. În Japonia trebuie să săpăm stâncile ca să găsim pământul şi apoi să-l îngrijim şi să-l hrănim ca să crească neapărat ceva pe el. Câmpurile noastre sunt mici, ordonate şi simetrice…

— Fermierii sunt la fel în toată lumea, a zis Pritchard. Au o viaţă grea şi sunt oameni simpli. De îndată ce un băiat bun de la ţară pleacă la oraş îl loveşte păcatul invidiei şi mintea lui fertilă devine ţinta influenţelor din afară. De obicei rele.

— Maşina asta a fost construită pentru şosele mai bune, a mormăit Jimmy.

— Ai ştiut că sistemul de clasă s-a născut la ţară? a întrebat Pritchard.

— Satul este pentru păsări, a replicat Jimmy.

— Sistemul de clasă este blestemul Angliei şi al Japoniei şi al lumii. Până când masele nu vor fi educate, democraţia n-are nicio şansă. Noi am încercat să schimbăm toate astea, dar soarta a fost prea mult împotriva noastră.

— Vrei să spui că aţi abandonat? a întrebat Katsumata.

— Acum am să mă străduiesc să asigur mai bine traiul soţiei şi fiicei mele. Lumea o să trebuiască să fie un loc mai bun după război, pentru că războiul va fi pierdut şi perdanţii se străduiesc mai mult.

Peste tot era liniştit şi verde. Scena pastorală îi încânta pe cei doi ofiţeri de pe locurile din spate. Tancurile şi tunurile îi făcuseră pe amândoi să uite de

câmpuri, de copaci şi de ţărănoi care puneau flori la picioarele lui Budha de-a lungul râurilor.

— Eu n-am văzut încă războiul, a zis locotenentul Katsumata.

— Eu l-am văzut. Distruge şi arde şi crapă pământul ca oamenii să moară de foame. Mor pomii fructiferi şi câmpurile nu dau roade. Cai morţi şi maşini arse zac acolo unde copaci bătrâni făceau umbră şi curăţau aerul. Izvoarele şi râurile sunt pline de rămăşiţele luptelor, iar animalele de fermă sunt ucise de şrapnele. E urât, locotenente Katsumata, şi eşti un om norocos că nu l-ai văzut.

— Prostii, a zis Hedges. Trebuie să fi văzut ocuparea Singaporelui şi a Malaeziei.

— N-am văzut, a răspuns Katsumata. Am sosit aici doar cu o zi sau două înainte de a mă întâlni cu voi.

— Şi bănuiesc că ai trăit pe lună înainte să te trimită la Singapore. Presupun că n-ai văzut ce a făcut viteaza voastră armată în China, în Filipine şi în Indonezia.

— Presupui corect, locotenente Hedges. Pistolul ăsta nu a tras niciodată.

— Nimic important nu s-a întâmplat, spuse domnul Sakamoto, până când grupul a ajuns la trecerea frontierei. S-au reunit cu soldaţii şi cu birmanezii şi au fost găzduiţi în casa liberă a unui negustor japonez absent. Li s-au dat înapoi uniformele britanice, iar cele germane au fost împachetate. Au mâncat peşte şi fructe şi orez rece. Li s-a spus că vor trece frontiera în Birmania foarte devreme dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui.

Era un orăşel liniştit şi nu avea felinare pe stradă sau autobuze şi avea doar una sau două maşini. Aerul era curat şi era răcoare. Casa era mobilată în stil japonez

şi locotenentul Katsumata le-a arătat cum să-şi aranjeze patul pentru noapte pe *tatami.* El spera că nu va trebui să-i omoare pe englezi acum, când începuse să ştie ce gândesc. S-au dus devreme la culcare. Pritchard stătea lângă fereastră şi ofta plin de admiraţie.

— Uită-te la cerul ăsta rozaliu, deasupra munţilor mov, Jimmy.

— La naiba cu munţii. Mi-e foame.

— Aşteaptă. Curând vor apărea stelele. Vor răspândi pe cerul întunecat o strălucire aurie. Aşa arăta cerul în Spania, într-o noapte în ’37, când m-am căsătorit.

Nu l-au observat pe Katsumata când a intrat. El asculta ce spunea Pritchard.

— Când am întâlnit-o pe soţia mea, n-a fost atâta romantism. Am fost împreună de mici copii şi pentru noi nu a fost nicio surpriză. Eu speram să emigrez în Brazilia şi să încep acolo cu ea o viaţă nouă. Să fiu liber de tradiţiile în care m-am născut şi care ne ţineau în sclavie. Bogat sau sărac, în Japonia îţi urmezi familia. Bogat sau sărac, ai mâinile legate pentru că viaţa şi poziţia îţi sunt guvernate de originea ta.

— Ăsta-i afurisitul de sistem de clasă, a spus Pritchard. Dar bătrânul continent e pus pe fugă şi se agaţă de scumpa lui viaţă într-o lume nouă. Poate să se menţină doar pentru că e bogat şi experimentat şi refuză să moară.

— Se pare că, în ciuda distanţei, structurile noastre sociale sunt foarte asemănătoare, a zis Katsumata.

— Aici mai există sistemul feudal, dar când se va termina războiul ăsta, oamenii, după ce au plătit cu sânge pentru ţara lor, vor cere să participe la destinul ei.

— Sper să fie aşa, a zis Katsumata. Apoi a părăsit

camera şi s-a înclinat din uşă.

— Rahat idealist! a spus Hedges.

Capitolul 25

— Ne-am trezit la ora păcătoasă de trei dimineaţa, îi spuse Jimmy Hedges lui Trudi.

N-am mâncat şi n-am băut nimic şi nenorocitul se aştepta să umblăm pe străzile întunecoase ale acelui rahat de oraş cu stomacul gol. Eram prizonieri şi ne gândeam că astea sunt ultimele noastre ore umilitoare, fiind mânaţi de un grup de niponi cruzi. Aveau să ne ofere pe noi în schimbul unuia important, care era ţinut undeva în munţi. Nu cred că locotenentul Katsumata ştia unde se află.

Micile orăşele de la graniţa thailandeză nu au suburbii. Acolo unde se termină strada, începe jungla. Aerul era răcoros, dar eu transpiram ca un porc. De fiecare dată când încercam să deschid gura, eram împins de unul dintre soldaţii aceia micuţi. Derek Pritchard făcea pe eroul. El nu se plângea şi mergea imediat în spatele lui Katsumata, ca un elev care îşi urmează profesorul.

Pentru un bărbat care nu a făcut niciun sport, era tare ca un taur. El mergea pe bolovani şi prin iarba înaltă, udă, şi peste crengi şi tufe care înţeapă. Eu mă tot gândeam la şerpi şi la tigri, şi la alte pericole, dar Derek mergea în urma dragului Katsumata de parcă erau într-o plimbare în parc undeva. A trebuit să-i admir puterea. Am umblat patru ore în şir, apoi ne-am oprit.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Trudi obosită. Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

— Nu eram ruina pe care o vezi astăzi. În vremea

aceea, eram numai muşchi, deşi fusesem prizonier trei luni. Puteam să întrec pe oricine, la orice. Derek era la fel de înalt ca şi mine, era obosit, dar avea puterea voinţei. Parcă avea o rachetă în fund.

Ne-am oprit pe o mică pajişte în vârful unui deal, la jumătatea munţilor. Sub noi, soarele dimineţii dezvăluia în vale câteva colibe – nu departe, cel mult la doi kilometri distanţă. Era şapte dimineaţa şi eram epuizaţi, dar Derek, în picioare, admira peisajul. Vorbea despre nuanţe de verde şi despre aer parfumat, despre ceaţa care se ridica, amintindu-i de un balet pe care îl văzuse la Londra, la aniversarea căsătoriei. Aveau pe scenă acelaşi fel de ceaţă.

Cei doi birmanezi stăteau înghesuiţi unul în celălalt, într-o parte. Japonezii nu fuseseră prea amabili cu ei înainte, dar acum le-au oferit ţigări. Bănuiesc că deoarece eram în ţara lor. Nu erau tineri şi nu ştiu cum au reuşit să facă drumul. Cred că erau civili, un fel de oficialităţi guvernamentale. Oricum, locotenentul Katsumata vorbea cu sergentul arătând spre colibe. Cei care locuiau acolo mai dormeau încă pe cât se părea. Pritchard vorbea ca un turist.

— Aş dori să am un aparat de fotografiat, a zis el.

Rahat! Voiam ca el să nu mai admire priveliştea şi să nu mai fie atât de prietenos cu locotenentul. Katsumata a ordonat sergentului să se ducă jos la una dintre colibe. A luat cu el un soldat cu baioneta pregătită, iar noi ceilalţi am rămas pe loc. Sergentul s-a dus la prima colibă şi a bătut la uşă cu pistolul. Soldatul stătea în spate, la o distanţă de siguranţă. Sergentul a bătut de mai multe ori, înainte ca uşa să se deschidă şi a apărut silueta măruntă a unei femei. Nu puteam auzi ce se întâmplă. Katsumata îi spusese lui Derek că oamenii lui coborâseră să cumpere ceva de

mâncare. Locul unde era ţinut marele personaj nu era departe de locul acela, i-a spus Katsumata lui Derek, iar el mi-a spus mie. Nu mi se părea că acele mici colibe erau fermecătoare? Nu, nu mi se părea. El se întreba din ce trăiesc oamenii de acolo. Nu se vedeau câmpuri nicăieri. Poate cultivau ceai sau tutun.

— De ce nu-l întrebi pe prietenul tău Katsumata? am replicat eu. Iar el, neavând simţul umorului, a făcut exact lucrul ăsta.

Katsumata nu ştia. L-am aşteptat cu toţii pe sergent să se întoarcă. Acesta nu se grăbea, ci tot vorbea cu femeia aia micuţă care nu se mişca din uşă şi nu-l invita înăuntru.

Am aşteptat mai mult de o jumătate de oră, până când femeia a intrat din nou înăuntru. Sergentul şi soldatul s-au lăsat pe vine, exact acolo unde stătuseră. Eu nu înţelegeam de ce. Katsumata se străduia atâta să fie politicos. Eu aş fi trimis oamenii să intre şi să ia ce găseau. Derek a spus că japonezii încearcă să creeze o impresie favorabilă asupra birmanezilor. Mai ales asupra celor care erau de partea noastră. În plus, a spus Derek, Katsumata nu e genul acela de om. Nu e hoţ. Nu, i-am zis eu, e un criminal, fiu de căţea.

Femeia s-a întors. Ţinea în mână trei pachete mari şi japonezii au sărit în picioare să le ia. Soldatul s-a uitat spre noi şi şi-a ridicat puşca de trei ori, ca un semnal. Katsumata s-a sculat şi a spus: *Vamos.* Am înţeles şi eu că asta însemna „să mergem” în spaniolă. Am coborât cu toţii, birmanezii şi soldatul, cu Derek după Katsumata. Birmanezii mergeau mai repede şi ne-au depăşit.

— Uită-te la feţele lor, a zis Derek, sunt atât de bucuroşi. Se vede că îşi simt pământul lor sub picioare. Sper ca lucrurile să iasă bine pentru ei. Poţi să-ţi

imaginezi, Jimmy, ce-ar fi dacă acele colibe de jos ar fi portul Dover?

I-am spus că eu nu cred în magie, mai ales când o baionetă japoneză mă împunge în coastă. El le-a urat birmanezilor noroc, dar ei n-au dat niciun semn că au auzit.

Valea era mult mai mică decât credeam că trebuie să fie. Erau cinci sau şase drumuri de pământ, care porneau din centru şi fiecare ducea spre altă direcţie. Erau poate zece clădiri în total, din lemn, cu acoperişuri ascuţite din frunze de cocotier. În centrul văii era un fel de baltă cu noroi şi mirosul de balegă arăta că era folosită pentru adăparea animalelor. Unele colibe erau mai mari decât celelalte şi arătau ca depozite în miniatură. Ici-colo se vedeau urme de focuri. Lângă fiecare spaţiu ars, erau grămezi de lemn tăiat şi m-am gândit că locul era poate un fel de staţie de semnalizare pentru ceva anume.

Lângă colibă, ne aştepta o masă adevărată. Sergentul chiar îi plătise femeii cu bani birmanezi, pe care îi purta în sacul lui de piele. Erau acolo orez fiert şi pui cu curry, legume şi fructe şi crab fiert, rece. Era o băutură rece, asemănătoare cu berea şi, Doamne, cu setea pe care o aveam, parcă era şampanie. Katsumata şi Derek umblau împrejur ca nişte gâşte în timp ce ceilalţi mâncau. Nu cred că mai rămăsese mare lucru pentru Derek după ce noi am terminat. Oamenii locotenentului Katsumata i-au pus acestuia deoparte din toate, iar el s-a oferit să le împartă cu Derek, care a acceptat. Aşa aş fi făcut şi eu. Nenorocitului i se păstraseră cele mai bune bucăţi. Ofiţerii ăştia japonezi trăiau ca nişte regi. Şedeau acolo, cu sabia lui Katsumata ridicată în faţa lui ca un falus. Era un bărbat înalt pentru un japonez, cu o faţă

mare ca o lună şi cu păr tuns scurt. Nu transpira. A mâncat mâncarea şi a luat câteva înghiţituri din băutură. Avea cana lui proprie, aşa cum se cuvine unui ofiţer. Derek n-a mâncat mult. A ciugulit doar, dar aşa făcea întotdeauna. Nu ştiu cum reuşea. Se purta ca un copil răsfăţat, dar dacă ai gusta mâncarea soţiei lui, ai înţelege. E superbă. Eu mă duc uneori acolo la prânzul de duminică. E spaniolă, ştii. A adus-o aici după războiul civil.

Oricum, am rămas acolo toată ziua. Se făcuse foarte cald. O căldură uscată, limpede. Pe vale veneau tot felul de oameni, unii călare, alţii pe jos. Majoritatea aveau pachete de iută şi toţi intrau în coliba femeii şi rămâneau acolo câtva timp, înainte de a pleca mai departe. Derek spunea că suntem la un depozit de livrare. Traficanţi, asta erau oamenii din valea aceea. Rubine, ţigări, băutură şi marijuana. Poate chiar şi opium. A reieşit că satul era un loc de întâlnire al traficanţilor. Locotenentul Katsumata i-a spus asta lui Derek şi asta îl amuză. Katsumata afirma că uneori acolo erau mai mulţi bani decât în Banca din Tokio.

Aşteptam să sosească un domn birmanez. Un fel de rege al traficanţilor, cu care urma să facem afacerea. Cei doi birmanezi erau foarte interesaţi de ce se întâmplă acolo. Presupun că ei puteau înţelege mai bine, fiind limba lor. Derek a spus că poţi afla preţul aurului şi al cafelei şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. A zis că ei ştiau mai bine decât combatanţii cum merge războiul.

— Ăsta-i un război straniu, a zis Derek. Suntem departe de ghiulele şi nu putem simţi mirosul morţilor, dar totuşi e război şi noi ne aflăm în el. În Spania, războiul era aproape. Rezultatele erau imediate şi le puteai vedea. Ori mureai tu, ori murea inamicul, iar cel

viu era învingătorul zilei. Comandanţii erau chiar acolo, cu noi, şi îl urai cu adevărat pe inamic, deşi mi-e ruşine să o spun.

Eu nu înţelegeam despre ce vorbea, sau de ce, dar Katsumata îi sorbea fiecare cuvânt de parcă ar fi fost nectar. Derek mi-a spus mai târziu că acest Katsumata nu era făcut să fie soldat. Era bine crescut şi blând. Ei, după cum s-au terminat lucrurile, Katsumata n-a fost deloc un molâu.

În timpul acela, noi şedeam chiar în centrul acestui stup al traficanţilor. În jurul nostru se discuta despre preţuri şi mărfuri şi, pe măsură ce trecea ziua, cei doi birmanezi erau tot mai relaxaţi. Unul dintre ei a venit la locul unde stăteam noi. Vorbea engleza la fel de bine ca şi mine. A fost la *Oxford,* a studiat dreptul la *Colegiul Caius,* acolo. A fost chiar avocat în Anglia, în anii ’30, înainte să se întoarcă la Rangoon unde a intrat într-o firmă de avocatură englezească. Avea fler la afaceri şi în 1938 a început să lucreze pe cont propriu. Compania lui sfătuia oamenii de afaceri birmanezi în domeniul investiţiilor. Era un adevărat oportunist şi reuşise să-şi facă o sumă bunicică înainte de izbucnirea războiului. În acelaşi timp, birmanezul nostru se băgase şi în politică. Nu putea să-ţi meargă rău la Rangoon dacă aveai studii la *Oxford,* mai ales dacă voiai să-i scoţi pe britanici din ţară.

Presupun că micul bastard se simţea liber să vorbească aşa cu noi, pentru că eram în Birmania şi în mâinile japonezilor. Ce neobrăzat! Vine în Anglia, obţine o diplomă cu complimentele noastre, apoi se întoarce cu un accent englezesc, ca să facă avere şi să ne dea pe noi afară. Oricine putea simţi că era foarte antibritanic. Ne ura până în străfundul inimii.

— Îţi admir onestitatea, i-a spus Derek. Fiecare vrea

ca ţara lui să fie liberă. Noi, englezii, v-am învăţat totul despre libertate. Trebuie să-l fi citit pe John Stewart Mill. Ne cunoşti istoria. Nicio dictatură nu va prinde în Anglia. Aţi învăţat bine lecţia.

Birmanezul şi-a lăsat ochii în jos când a vorbit Derek. Ar fi vrut să răspundă, dar Derek avea chef să ţină lecţii şi mult timp nu i-a permis să zică nimic.

— Pot să nu fiu de acord cu dumneata, i-a zis Derek, dar voi apăra până la ultima picătură de sânge dreptul dumitale de a greşi. Aşa suntem noi, englezii, sau ar trebui să fim. Bineînţeles că vă veţi căpăta independenţa, dar, după ce termini şcoala, asta nu-ţi dă dreptul să-i dai profesorului un picior în fund, nu-i aşa?

Derek avea mare forţă când îl lua spiritul pe dinainte. L-am mai văzut ieşind cu dinamită de câteva ori înainte, dar obosea repede şi, cu acest ultim baraj, a zâmbit şi l-a întrebat pe birmanez cum de a ajuns la Singapore.

S-a dovedit că deşteptul nostru avocat birmanez nu era prea inteligent în alegerea clienţilor şi a prietenilor. Era mare în mişcarea anticolonială din Birmania, dar asta era o chestiune clandestină. Unul dintre clienţii lui, dând lovitura în construcţii, nu era prea dornic să schimbe starea de lucruri din Birmania. El prefera stabilitatea pe care prezenţa britanicilor o dădea ţării. Pentru un om care nu ieşise din Birmania, era un sprijinitor al Coroanei. Bogătaşul constructor era deştept. De îndată ce japonezii au sosit în Birmania el l-a acuzat pe avocatul nostru că ar fi spion britanic, aducând ca argumente educaţia lui englezească şi clienţii englezi. S-a adăugat la neplăcerile lui faptul că avocatul nostru birmanez avea o soţie englezoaică, iar aceasta se afla la Londra când au invadat japonezii.

Corespondenţa lui cu ea şi ceilalţi factori au înclinat balanţa. A fost arestat ca spion şi trimis la Singapore.

Asta i-a spus avocatul birmanez lui Derek, o adevărată comedie a erorilor. Iată, el, mare naţionalist şi sprijinitor al planului japonez pentru regiune, să împartă celulele cu ofiţeri ai armatei britanice. Era să fie împuşcat de câteva ori, până când cineva din Rangoon a intervenit în favoarea lui. Li s-a spus japonezilor că nu era spion britanic. Că, de fapt, el era desemnat să joace un rol important în Birmania independentă pe care încercau să o instaureze după înfrângerea britanicilor. Colegii lui din Rangoon îl voiau înapoi ca să-i ajute la administraţia locală post-japoneză. Aşa că a fost salvat şi adus înapoi, cu noi, în această misiune. El era o persoană importantă şi dacă omul pe care-l căuta Katsumata era deţinut de birmanezi, cu siguranţă că-l vor da în schimbul libertăţii lui.

În noua Birmanie, ne-a zis omul, el avea să fie ministru. Era educat şi ataşat şi putea ajunge chiar şi prim-ministru. Japonezii aveau dreptate, ne-a zis el; englezi şi olandezii şi francezii nu aveau ce căuta în Orient. Asia pentru asiatici. A adăugat că Derek şi cu mine eram tipi simpatici, dar că nu aveam motive să încercăm să eliberăm ţara lui de japonezi. Vom fi cu toţii daţi afară dintr-o Birmanie independentă, după război. Mai bine ar trebui să ne concentrăm ca să ne apărăm mica noastră insulă rece împotriva germanilor.

Presupun că voia să-l impresioneze pe Katsumata cu vorbăria aia projaponeză, dar ofiţerul japonez n-a înţeles nici jumătate din ce spusese el. Nici nu asculta prea atent, pentru că mereu aţipea. Derek a spus că a băut puţin prea mult din băutura locală şi nu era obişnuit cu alcoolul. Sergentul şi soldaţii au construit

un mic cort deasupra capului lui, ca să-l ferească de soare.

— Ce te face să crezi că poporul vostru e pregătit pentru independenţă? l-am întrebat pe birmanez.

— Eşti ignorant, mi-a răspuns el. Suntem o naţiune veche, mândră, care a avut independenţa înainte ca poporul nostru să ştie să scrie şi să citească. Am să folosesc ce am învăţat de la voi, pentru că voi ne-aţi folosit. Ne-aţi supt bogăţia.

— Crezi că japonezii vor fi altfel? l-am întrebat. A răspuns că erau altfel.

— Aţi fi surprinşi dacă aţi şti cât de mulţi birmanezi sunt de acord cu ceea ce încearcă să facă Japonia, a mai spus el.

— Pentru asta mor soldaţii britanici în junglele astea? i-am replicat eu.

Birmanezul nu s-a obosit să-mi răspundă. S-a ridicat şi s-a alăturat unui grup de traficanţi birmanezi, la câţiva metri mai departe. Locotenentul Katsumata s-a trezit şi i-a zâmbit lui Derek cu zâmbetul lui deosebit.

— Odihneşte-te, a zis el. Traficantul pe care-l aşteptăm o să vină curând şi o să trebuiască să plecăm. Nu e prea departe, dar n-o să fie uşor. S-ar putea să se şi tragă în noi.

Locotenentul Katsumata a zâmbit din nou, apoi a căscat şi s-a culcat, de parcă am fi fost pe o plajă, undeva.

Trudi se uita la el cu ochi alerţi şi strălucitori. Împărţea patul cu un războinic adevărat.

— Dă-mi ceva tare de băut. Şi ia-ţi şi ţie. Apoi, poţi să-mi faci o frecţie să adorm.

Trudi zâmbi în sinea ei. Era tăios şi brutal, şi uneori neplăcut, dar aşa era el. Toţi bărbaţii sunt de fapt copii.

Capitolul 26

— Lucrul cel mai izbitor la tatăl tău era curajul, îi spuse Taisho lui Yoshiro. Nu mă refer la curajul lui fizic. Niciun ofiţer din Armata imperială nu era un laş. Mă refer la curajul mental. La dorinţa lui de a-şi recunoaşte în faţa mea părerile sale neconvenţionale într-un moment în care asemenea revelaţii puteau uşor să însemne execuţia. Viaţa lui era în mâinile mele şi totuşi el şi-a spus părerile într-un fel care m-a făcut să-l invidiez.

Era un bărbat al contrastelor. Am încercat atunci să-l înţeleg aşa cum încerc şi acum. Nu-i plăcea armata, de asta sunt sigur. Totuşi, niciodată nu refuza o sarcină. Era mare şi puternic şi putea fi luat drept străin dacă îl vedeai din spate, dar avea o voce liniştită şi era un ofiţer drept. În timpul misiunii lui a şi ucis; totuşi, era un pacifist. Ar fi putut să stea deoparte când am capitulat, cum au făcut alţii ca să aibă un început curat cu americanii, după război. Ei pretindeau că s-au opus regimului, dar tatăl tău n-a făcut asta. El nu acceptase noua Japonie de la sfârşitul anilor ’30, dar nici nu a încercat să dezerteze.

Eram în munţi, cu tatăl tău, cu străinii şi cu ceilalţi. Aşteptam un important traficant birmanez să vină să se întâlnească neapărat cu noi. În schimbul libertăţii de mişcare, traficantul ne dădea informaţii vitale. El era una dintre cele mai bune surse ale căpitanului Kato. El putea pune mâna pe orice aveam noi nevoie. Piese de schimb pentru vehicule, muniţie de diverse calibre şi whisky scoţian. Şi ştia unde era deţinut înaltul nostru ofiţer. Căpitanul Kato nu se putea mişca fără el; de aceea i se permitea să-şi facă afacerile peste graniţele

acelea. Nu-i clăteam niciun ban. Nu era un sprijinitor al ideologiei noastre, dar niciun duşman al ei. Era un om folositor dacă-l aveai de partea ta, pentru că întotdeauna îşi ţinea promisiunea. Trebuia să se întâlnească necondiţionat cu grupul tatălui tău în satul acela şi să-i ducă acolo unde se afla ofiţerul.

Când a sosit în sfârşit traficantul birmanez, era ora patru după-amiază. Cei doi englezi dormeau la soare, iar birmanezii care băuseră destul alcool nu se puteau mişca. Traficantul a văzut starea grupului lui Katsumata şi a sugerat să plece la miezul nopţii. Locul spre care se îndreptau era la doar patru-cinci ore de mers şi aveau să ajungă acolo când încă mai era întuneric. Gherilele sunt atente şi trag în tot ce se mişcă şi era un soldat englez cu ei, care ar putea complica negocierile.

Locotenentul Katsumata a aranjat să i se dea o colibă goală pentru oamenii lui, în care să stea restul timpului, apoi se lăsă pe vine cu traficantul birmanez şi cu o sticlă de whisky între ei şi au discutat. Traficantul vorbea în engleză şi Keichi i-a cerut să vorbească rar, ca să poată înţelege fiecare cuvânt. El voia să ştie despre oamenii pe care avea să-i întâlnească şi cum erau.

— Lucrurile trebuie să fie cât de clare posibil, a zis el.

Traficantul a râs.

— În genul meu de afaceri trebuie să cânţi după ureche.

— Oricum, eşti un om de succes. Mărfurile dumitale ajung la destinaţie la timp şi eşti plătit. Asta se poate realiza doar prin planificare bună şi un înalt grad de disciplină. Exact ca în armată.

— Corect, a răspuns traficantul. Nu folosesc mulţi

oameni. De lucrurile importante mă ocup eu însumi, la o picătură din asta.

— Nu suport băuturile tari. Putem să ne îmbătăm amândoi mâine, pe vremea asta, când ne vom termina misiunea.

— Dumneata eşti şeful. Pentru mine whisky-ul este medicament. Sufăr de durere de spate. Nimic nu e mai bun decât asta, la orice durere. În afacerile mele, n-ai timp să te duci prea des la doctor.

— Avem un doctor cu noi. Un doctor englez. Ai vrea să te vadă?

— Nu, mulţumesc. O să-mi spună doar să stau o lună în pat şi asta nu se poate. Tot umblu prin locurile astea de douăzeci de ani, uneori cu greutăţi mari în spinare. Trag ponoasele acum pentru tot ce am făcut.

Băutura îi dezlega omului limba. A povestit că s-a născut într-un sătuc de lângă Rangoon şi şi-a început viaţa ca păstor. La şaisprezece ani a fugit de-acasă şi a intrat în armata britanică, unde a stat douăzeci de ani ca ghid. De asta cunoaşte atât de bine locurile şi a învăţat să vorbească engleza. Cu banii primiţi la eliberare a cumpărat câteva lăzi de whisky şi ţigări pe care le-a vândut peste graniţă în Siam, ducând singur totul peste graniţă, în cantităţi mici.

Cu trecerea anilor, şi-a dat seama că traficul devenise ca un drog. A început să trăiască de dragul încordării şi emoţiei şi nu se putea opri. Avea un apartament mare la Rango On şi o fermă de găini în satul său natal. Avea un stoc mare de mărfuri, monede de aur şi bani şi nu mai avea nevoie să lucreze.

A încercat să se oprească şi a făcut călătorii la Hong Kong şi Yokohama, a stat la hotel, dar cărările de munte l-au chemat curând înapoi. Totul în lumea din afară era previzibil. Luai cina şi erai sigur că va veni

chelnerul după bani. În lumea lui era încordare. Vor sosi mărfurile? Poliţistul se va uita oare în altă parte?

— Eu am de-a face cu aviditatea şi slăbiciunile omeneşti. Sunt mărfuri care au forme şi mărimi diferite, dar le au. Fiecare om are preţul lui şi dacă nu e de vânzare are punctul lui slab. Apoi, mai este moda. Mărfuri de sezon. Profitabile, dar riscante. Whisky şi ţigări; asta se cumpără întotdeauna.

În urmă cu câţiva ani, a fost o furie a pieilor de crocodil. Toată lumea le aducea din Siam. Baloturi şi baloturi de piei de crocodil. Erau sortate chiar aici, de un specialist italian. Pieile îşi găseau drum prin India şi Canalul de Suez spre Europa, fără să plătească un cent vamă pe undeva. Specialistul italian venea aici sus, la fiecare câteva luni. Îţi puteai pune ceasul şi calendarul după vizitele lui.

Era frumos şi sigur se câştigau şi bani uşor, dar moda s-a schimbat peste noapte şi afacerea cu pieile de crocodil a murit. Uneori, vinzi oameni, alteori vinzi aur, sau informaţii, dar mai presus de toate te vinzi pe tine însuţi.

— Fascinant, a zis Katsumata.

— Asta este o industrie mare cu oameni de toate naţionalităţile. Începi să te întrebi pentru ce sunt plătiţi toţi poliţiştii. Abia în urmă cu doi ani, am avut aici sus un rus. Să nu mă întrebi cum a ajuns atât de departe, având în vedere că e un război teribil, sau de unde a ştiut să dea de mine. Vindea smaralde şi diamante ruseşti şi venea să cumpere monede de aur englezeşti. Te-ai gândi că trebuie să se ducă în Anglia după aşa ceva. Era un om haios şi ne-a părut rău tuturor când a plecat. El ştia că am o groază de bani de aur în India şi în timp ce aşteptam ca aceştia să sosească, am băut împreună o ladă întreagă de whisky. Mi-a spus chiar să

vin să-l vizitez într-o bună zi. Dar când a plecat, era treaz şi tăios, un om de afaceri şi a obţinut tot ce a dorit şi pentru ce venise. Doar zeul lui local ştie pentru ce voia monede de aur englezeşti.

Cum pot eu să mă retrag pe o terasă sau într-o cafenea şi să ascult cum oamenii bătrâni vorbesc despre durerile lor, despre copii şi despre vreme când pot să fiu aici, cu dumneata, azi? Tot ce facem este să luăm nişte bani de-ai guvernului. O să le rămână destul să cheltuiască pe palate sau pe războaie. Noi nu suntem hoţi sau criminali. Dacă eu mor înainte de a plăti o notă de plată sau înainte de a face o livrare, fiul meu, o va face în locul meu. Poţi să spui acelaşi lucru despre guverne? De îndată ce se schimbă, omul nou din palat zice că el n-a făcut nicio promisiune. Noi asigurăm un serviciu. Nu facem rău nimănui. Doar guvernelor, iar de astea nu-mi pasă deloc, le urăsc.

— Dar acum lucrezi cu un guvern. Cu guvernul japonez, nu-i aşa?

— Nu, tinere. Eu lucrez cu căpitanul Kato, care e un om de cuvânt. În al doilea rând, guvernul căpitanului Kato este cel care lucrează pentru mine. El îmi economiseşte banii cu care ar trebui să corup poliţia de graniţă. Cu guvernul vostru în spatele meu, pot face multe lucruri. Dar asta n-o să ţină la nesfârşit. Într-o bună zi căpitanul Kato şi armata lui vor pleca şi eu va trebui să găsesc pe altcineva. Până atunci, mă ţin de aranjamentul ăsta.

— Cum e cu bărbatul după care am venit? L-ai văzut personal?

— Voi, ofiţerii japonezi, sunteţi toţi la fel. Numai muncă, fără distracţie. Trebuie să mai şi bei din când în când. Ar fi trebuit să-i vezi pe ofiţerii britanici seara, la popota lor. La ora zece, erau beţi. Se bazau pe cei care

erau de serviciu şi rămâneau treji; erau prietenoşi, asta pot să afirm.

— Poate că erau prea relaxaţi. Pierd războiul în felul ăsta.

— Încă nu l-au pierdut. Potrivit propriilor lor cuvinte, au suferit câteva eşecuri. Mă refer la altă perioadă. Când eram eu în armata britanică, nu era război.

— Crezi că ei vor câştiga războiul?

— Nu sunt ghicitor.

— Nu ocoli întrebarea. N-am să raportez. E o conversaţie particulară.

— Eu nu sunt politician, tinere, dar nu trebuie să fii un geniu ca să ghiceşti că nu vă puteţi lupta cu englezii şi cu americanii şi cu toţi ceilalţi, voi singuri.

— Dar uite unde suntem. Imperiul britanic aproape a dispărut. Steagul Soarelui Răsare flutură peste tot.

— Nu în Africa, locotenente Katsumata, nu în Europa, nu în America.

— Japonia e preocupată doar de Asia.

— Nu am dispoziţie pentru o discuţie politică. Hai să spunem doar că, până acum, aţi reuşit foarte bine. Britanicii şi americanii se duc să-i bată mai întâi pe nemţi. Italienii au fost puşi pe fugă şi ruşii, până la urmă, au să intre în război contra voastră. Te rog, locotenente Katsumata, să punem capăt discuţiei. Orice se poate întâmpla. Sunt mulţi oameni în ţara mea care vă doresc binele.

— Dar dumneata?

— M-ai întrebat de prizonier. L-am văzut alaltăieri. Nu ştiu pentru ce îl vreţi înapoi. E un bărbat liniştit care stă mereu supărat. I-am plătit pe cei care l-au capturat ca să-l hrănească bine şi să-şi păstreze forţele, dar asta nu ajută stării lui de spirit. El tot cere să vorbească unui ofiţer britanic, iar ei au acolo un

sergent major, un militar obişnuit, care e în armată de douăzeci şi cinci de ani. E bun să organizeze alimentarea şi muniţiile, dar nu e un negociator. M-am gândit să-l îmbrac colonel, dar omul vostru şi-ar da seama în două minute. Omul insistă să vadă cel puţin un colonel britanic. Sincer să fiu, în toţi anii cât am fost cu britanicii nu l-am văzut pe colonel mai mult de o dată pe lună. Oricum, i-au promis că au să-i caute un colonel curând aşa că deocamdată s-a mai liniştit. Să aşteptăm până ajungeţi acolo.

— Crezi că vor accepta să facă schimbul?

— Greu de spus.

— Ce fel de oameni sunt aceia?

— Pretind că sunt gherile antijaponeze, dar şeful lor nu e un luptător pentru libertate.

— Ce vrei să spui?

— Ăla e un stricat. Jefuia bănci, înainte de război. Bănci mici în oraşe mici. Nu era prea bun la treaba asta, până şi-a găsit nişte parteneri. Crezi sau nu, erau două femei. Plănuiau operaţiunea de la A la Z şi o reuşeau grozav. Au spart câteva bănci mai mari şi au făcut o grămadă de bani. Cred că se culca cu amândouă. Oricum la o săptămână după sosirea voastră, cele două femei au fost prinse într-o ambuscadă şi împuşcate chiar în faţa casierului. Acesta a fost şi el împuşcat. Cu asta, s-a terminat cariera tipului şi era foarte supărat. El a zis că englezii nu l-au prins niciodată, pentru că erau cumsecade. Japonezii sunt prea serioşi şi eficienţi, pentru asta s-a alăturat gherilelor. Ca luptător pentru libertate i se va ierta trecutul, dacă englezii câştigă. Da, s-ar putea să ajungi la o înţelegere cu el.

Locotenentul Katsumata era amuzat.

— Bani?

— Desigur.

— Trebuie să fie un caracter foarte colorat. Ca şi dumneata. Nu vreau să te ofensez. N-am mai întâlnit până acum o persoană ca dumneata.

— Omul acesta nu e deloc colorat. Ascuns, da. Rău, da. Fiu de cătea cu două feţe, da, dar nu e colorat. E un criminal. E necinstit.

— Îmi pare rău. Am vrut să spun că sunteţi amândoi neobişnuiţi.

— Ce e neobişnuit la un jefuitor de bănci? În Japonia nu aveţi aşa ceva?

— Ce fel de înţelegere putem să-i oferim?

— La asta nu pot să răspund, locotenente Katsumata. Tot ce trebuie să fac este să vă duc acolo în siguranţă şi să te pun în legătură cu ei. O să mă asigur că vei fi tratat ca prieten în cadrul unui armistiţiu de cinci ore. După asta, dacă nu ajungeţi la o înţelegere, trebuie să luptaţi sau să fugiţi.

Traficantul birmanez n-a vrut să mai discute mai mult. Era obosit. I-a cerut locotenentului Katsumata să fie trezit cu cincisprezece minute înainte de miezul nopţii, ca să aibă timp să se pregătească de drum. Nu va fi un drum uşor. Locul era sus în munţi şi era imposibil să ajungi acolo fără să fii văzut, auzit şi mirosit.

S-a ridicat în picioare şi a plecat greoi.

— Tatăl tău s-a bucurat de acea seară, i-a spus Taisho lui Yoshiro. Nu se putea opri din râs când îmi povestea despre traficant. Căpitanul Kato mi-a confirmat că omul era chiar aşa. Ţinea la el, dar căpitanul Kato a fost ucis şi n-a mai văzut sfârşitul războiului. Eu am aflat ce s-a întâmplat cu traficantul. I-am povestit şi tatălui tău într-una dintre întâlnirile

noastre aici, în această cafenea. A râs până n-a mai putut când a auzit.

— Ce s-a mai întâmplat cu traficantul?

— Chiar că semeni cu tatăl tău. Şi el era la fel de curios ca şi tine. Avea o faţă mai mare şi era mai înalt decât tine, dar tu ai ceva din el. Acea ocazie pe care ţi-am descris-o a fost ultimul moment plăcut de care s-a bucurat tatăl tău în acea misiune. Amintirea acestuia îi aducea o uşurare a profundei nefericiri în legătură cu locotenentul Pritchard şi cu condiţiile morţii lui. Mă tem însă că nu destulă pentru că amintirea lui Pritchard l-a bântuit pe tatăl tău tot restul vieţii. Ar fi dorit să se întâlnească cu el după război şi să-l cunoască pe el şi familia lui. Poţi respinge asta ca fiind sentimentalism. Dar eu am făcut lucrul ăsta. I-am zis că armata nu e o bancă sau o companie de asigurare, unde plănuieşti întâlniri şi cultivi relaţii care îţi plac. Războiul e un lucru trist pentru cei ce pierd.

Tatăl tău era un supravieţuitor fără voie. A scăpat de moarte, atât înainte cât şi după misiune şi totuşi am simţit că, de fapt, nu voise să scape. El punea sub semnul întrebării dreptul divin ce i se oferise, de a te vedea pe tine şi pe nepoţii lui crescând în timp ce Pritchard n-a avut parte de aşa ceva. Se considera răspunzător de moartea englezului, dar nu era adevărat. Eu i-am dat ordine explicite că, dacă nu se face schimbul de prizonieri, ei nu trebuie să supravieţuiască. Tatăl tău a supravieţuit doar pentru că acel căpitan Kato a reuşit să schimbe părerea celor de la Tokio.

— Tatăl meu l-a ucis pe locotenentul Pritchard, domnule Sakamoto?

— Eu nu cunosc amănuntele. Asta s-a întâmplat după misiune. După ce ne-am întâlnit la Bangkok. Nu

am luat împreună ambarcaţiunea, aşa cum fusese plănuit. El şi-a luat câteva zile libere şi s-a dus într-un mic loc la sud-vest de Pattaya. Un loc care se numeşte Bang Saray. El nu mai era sub comanda mea şi nu trebuia să-mi raporteze mie. L-am văzut doar puţin după ce a venit de la Bang Saray şi-a zis că Pritchard a fost omorât. Nu mi-a dat niciun fel de amănunte.

În urmă cu câteva luni, când stăteam aici, tatăl tău mi-a cerut o favoare. Mi-a spus că eu sunt bancher şi am legături peste mare şi birouri peste tot. Mi-a cerut să aflu tot ce pot despre familia locotenentului Pritchard. Avea adresa lui din Anglia şi voia să-i scrie văduvei lui. Ea e în viaţă, la fel şi fiica lui. Dar tatăl tău nu ştia lucrul ăsta.

— Tata l-a ucis pe locotenentul Pritchard?

— Să ucizi în timp de război nu e o crimă. Ultima dată când ne-am întâlnit mi-a cerut să iau legătura cu familia lui Pritchard prin banca noastră din Londra. Asta am făcut şi am toate informaţiile, dar acum nu-i mai folosesc tatălui tău. Nu ştiu ce a avut de gând. Poate voia să ceară scuze familiei sau să ceară iertare sau ceva în genul ăsta. M-am gândit să-i las la templu un bilet cu cele constatate. Nu e prea mult. Doar fapte.

Un sentiment de nenorocire iminentă îi cuprinse mintea lui Yoshiro. Era atent şi ascultase fiecare cuvânt. Frazele erau proaspete, iar mintea lui era lucidă, cum nu mai fusese de zile-n şir. Stătea, asculta şi aştepta ca bătrânul să vorbească, dar era de parcă ar fi ştiut ce avea să vină.

— N-am avut şansa să-i spun tatălui tău despre asta, continuă domnul Sakamoto. Închipuieşte-ţi că, dacă trăia, putea să se întâlnească cu fiica locotenentului Pritchard chiar aici, la Tokio. Am toate amănuntele. Nu ştiu ce voia să facă. Voia să se ducă la ea şi să-i spună:

Eu sunt omul care am provocat moartea tatălui tău, cu ani în urmă. Eu nu cred în readucerea fantomelor. Ar fi vrut oare ca ea să-l omoare? Obiceiul de *Kataki ochi* nu se aplică în timp de război. Orice străin pe care-l întâlnesc pe stradă ar putea fi fiul cuiva pe care l-am ucis.

Nu poate să fie. Nu trebuie să fie. Nu voia să audă mai mult. Poate că bătrânul va uita. Va ţine numele pentru sine. Mintea lui alerga, spera.

— E o poveste fără de sfârşit.

— Presupun că vrei să ştii ce s-a întâmplat cu traficantul birmanez şi cum s-a încheiat misiunea. Asta va cere încă o întâlnire. Sunt prea obosit ca să continui acum. Este privilegiul unui om bătrân. Dar am să-ţi spun despre traficant. A murit de o moarte demnă de invidiat. A fost împuşcat în urmă cu cinci ani la Rangoon de un soţ gelos. Avea optzeci şi trei de ani. Îţi dai seama de ce a râs atât de mult tatăl tău când a auzit asta. Nostim, nu crezi?

Yoshiro nu gândea deloc în timp ce îşi formula următoarea întrebare:

— Sunteţi sigur că fiica lui Pritchard e în Tokio?

— Eu sunt bancher, domnule Katsumata. Ne ocupăm cu fapte.

— N-are importanţă.

Poate că era mai bine să nu ştie.

— Doi dintre oamenii noştri din Londra au verificat informaţia cu mare atenţie. Aveau adresa locotenentului Pritchard şi numărul lui din armată şi au folosit o agenţie locală ca să verifice constatările lor. Trebuie să ţii minte că făceau un serviciu unui prieten. Bineînţeles că sunt sigur că e în Tokio. Numele ei este doamna Bellingham, soţia lui Jonathan Bellingham. O cheamă Anna, numele ei de fată a fost Pritchard. Îşi

schimbă numele la căsătorie, la fel ca şi la noi.

Capitolul 27

Când ajunse la uşă aproape că fugea. Îi spusese un „la revedere” rapid domnului Sakamoto, iar în drum se lovi de unul dintre chelneri, dându-i jos tava. Nu se opri. Trebuia să iasă la aer.

Se ducea s-o vadă chiar în după-amiaza aceea. Nu se întâlniseră de o săptămână, pentru că ea plecase cu soţul ei la Hong Kong. Era un mic bar pe partea cealaltă a străzii. Acolo se serveau băuturi.

Puţin whisky era tot ce-i trebuia. Apoi putea s-o sune pe englezoaică şi să anuleze întâlnirea, sau aşa ceva. Dar va avea oare puterea s-o facă, de îndată ce-i va auzi vocea?

Se opri şi se uită peste drum. Toate cele opt etaje ale clădirii *Sato* îl priveau, fiecare dintre ferestre încruntându-se furioasă. Steagul companiei se clătina dezaprobator de pe acoperiş, făcându-i semn să se întoarcă la biroul lui. Îţi iroseşti viaţa, îi spuneau literele mari, roşii.

Nu putea gândi. Îi veneau în minte imagini, care dispăreau şi apoi veneau din nou. Mirosul dulce-amărui al transpiraţiei Annei, amestecat cu vocea tatălui lui. Sau era a lui Taisho? Tot ce-i trebuia era o băutură mică. Ea îl aştepta la hotelul *Prinţul Takanawa.*

Alergă pe trepte în jos spre bar şi comandă băutura, în timp ce se aşeza. Barmanul îl urmărea. Tânărul, care, de obicei, se mândrea de ţinuta lui era ursuz. Mai văzuse până atunci oameni roşi de ceva şi care adesea beau şi îi vorbeau, dar bărbatul ăsta nu vorbea. O să dureze mult până o să-şi revină. Aşa se întâmplă cu cei tăcuţi.

Bulevardul Ginza era luminat şi pustiu, iar aerul era răcoros. Clădirile înalte de sticlă reflectau soarele care apunea şi maşinile ce treceau. Se puseseră mărfuri noi în vitrine. Un şir de elevi cu părul tuns scurt trecură urmându-şi profesorul.

Urcă la biroul lui să-şi semneze scrisorile. Intră în toaleta bărbaţilor ca să-şi schimbe cămaşa şi să se bărbierească. Rămase în birou destul de mult ca să se asigure că a fost văzut. Apoi se uită prin cameră şi coborî pe scară, ca să se ducă la femeie.

Seara cobora asupra districtului Takanawa. Era abia ora cinci, dar iarna întunericul se lăsa devreme. De la fereastra ei, Anna văzu aprinzându-se luminile. Aştepta încă de la ora prânzului. Rămăşiţele sandvişului ei american mai erau încă pe farfurie, colţuri muşcate de friptură rece pe o mare de salată udă.

N-au venit să strângă pentru că ea pusese tăbliţa cu *Nu deranjaţi!* pe uşa pe care o lăsase larg deschisă. Yoshiro trebuia să vină din minut în minut. O sunase să-i spună că va fi aici la cinci. Venea întotdeauna la timp.

Avusese timp toată după-amiaza aceea liberă să se gândească la ce se întâmplă între ei şi ce avea să vină.

Cu cât se gândea mai mult la roata sorţii, despre care îi vorbise Yoshiro, cu atât mai mult înţelegea. Condiţiile care o aduseseră în Japonia au avut loc în urmă cu treizeci de ani, între doi bărbaţi care acum erau morţi. Totuşi, întâlnirea lor i-a afectat viaţa. Se gândise doar la un act de răzbunare. Iar azi era mai departe de asta ca oricând.

Misiunea lui Jonathan era pe sfârşite. Îi spusese asta când erau la Hong Kong. Curând se vor întoarce la Londra şi se întrezărea o avansare.

— Ţie nu-ţi prea place aici, spunea el adesea. Trebuie să fie o mare plictiseală.

Ea folosise vânătoarea după Yoshiro pentru plăcerea ei proprie. Asta era un păcat. El devenise soluţia unei probleme pe care o crease excitaţia ei. El ar fi trebuit să fie o ţintă şi, de fiecare dată când se întâlneau, trebuia să-l lovească. Dar el venea în cameră şi stătea într-un colţ sau se aşeza departe de ea, pe fotoliu. Mai întâi ea se identifica cu el, apoi se târa pe el ca o pisică şi se freca de pielea lui şi îl atingea, iar el rămânea tot pasiv şi asta o ameţea şi ea uita pentru ce se afla acolo.

Departe de el, îl putea urî şi plănui distrugerea lui, pentru că, departe de el, nu-l putea simţi. Timpul ce-i rămăsese era scurt acum şi, cu toate cunoştinţele pe care le obţinuse despre obiceiuri şi coduri morale, ea ştia că va fi uşor să-l facă să se autoînvinovăţească. El nu era flexibil. Era un mecanism, iar un mecanism putea fi distrus.

El fusese aproape uman atunci când cumpărase elefantul, dar chiar şi câinii au sentimente pentru puii lor.

Vorbise foarte puţin despre el însuşi şi era deosebit faţă de bărbaţii pe care îi cunoscuse. Azi, îl va obliga să facă un lucru care va declanşa furia ei chiar aici, cu el de faţă, nu de la distanţă.

El bătu la uşă şi sună la sonerie. Întotdeauna făcea aşa, deşi ştia că uşa era deschisă. Ştia că ea era acolo şi că îl aştepta, dar acesta era ritualul lor. Nu intră imediat. Auzi apoi vocea ei care îl invita.

Azi nu intră imediat ce auzi cuvintele ei, pentru că azi era altă situaţie. Azi fusese informat de roata sorţii că familia Katsumata avea o datorie de onoare faţă de femeia din cameră. Azi, aflase că tatăl lui decedat îl

ucisese pe tatăl femeii, demult, când ea era o fetiţă. Nu ştia de ce şi cum, dar ştia că tatăl său era responsabil de asta.

— Uşa e deschisă. Uşa e deschisă, zise ea.

Azi ar fi putut să se bucure de dragostea care îi lipsea atât, dar roata condiţiilor intervenise.

În drum spre ascensor, Yoshiro îl văzuse pe domnul Sato, preşedintele. Era în holul principal, cu directorul financiar. Yoshiro se gândi că îl mai văzuse pe preşedinte în hotel şi altă dată. Nu mai era sigur de nimic.

Domnul Sato îl strigase.

— Ce faci aici? Presupun că te întâlneşti cu un vizitator de peste mări? E un loc frumos de întâlnire şi grădinile sunt încântătoare. Au aici mâncăruri japoneze şi chinezeşti, iar restaurantul franţuzesc e cel mai bun din oraş.

Directorul financiar aprobase servil din cap.

El se făcuse că asculta ce spunea domnul Sato, dar nu reacţionase. Continuase să meargă spre lift, fără nicio vorbă de despărţire. Ştia că făcea un lucru rău, dar acum era comandat de tatăl său, iar morţii au prioritate.

— Domnule Katsumata, îl strigase preşedintele.

— Domnule Katsumata, preşedintele îţi vorbeşte, strigase după el şi directorul financiar, dar Yoshiro nu se oprise.

— Uşa e deschisă, a spus ea din nou. Intră!

El intră în cameră şi închise încet uşa în urma lui. Rămase acolo nemişcat.

— Intră şi aşază-te, spuse ea aşa cum făcuse de multe ori până acum. Ce-ai vrea să bei?

El se aşeză pe fotoliul cel mare, îşi descheie haina şi întrebă dacă poate să fumeze. Arăta mai palid decât

înainte. Arăta mai slab şi îi lipsea elasticitatea mişcărilor. Pielea lui părea uscată şi ochii mici. Arăta cenuşiu şi obosit. Mâinile i se sprijineau de coapse când se lăsă în faţa lui.

— Arăţi ca moartea, spuse ea uitând ce-şi promisese.

În loc de ură, simţea compasiune. El se uită la ea şi ea văzu oceanul de nefericire din ochii lui.

— Ce s-a întâmplat?

El nu putea vorbi. Ce putea să-i spună? Uite, ea încerca să-l aline şi, în acest timp, spiritul tatălui lui îi comanda să-i mângâie părul şi să plângă cu ea şi să-i spună că el era vinovat.

Oare roata destinului i-a împins în pat pe fiul locotenentului Katsumata şi pe fiica locotenentului Pritchard? Să se roage pentru taţii lor intrând unul în trupul celuilalt mai aproape decât pot doi bărbaţi?

Compasiunea ei s-a transformat în milă, apoi veni frustrarea şi o urmă de ură.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? strigă ea.

El părea că nici nu o observă.

— Am stat aici singură, toată după-amiaza, aşteptându-te pe tine. Cine crezi că eşti?

El nu scoase nicio vorbă. Îşi înălţă capul şi se uită afară pe fereastră.

— Arogant, fiu de căţea! urlă ea.

Apoi se uită la faţa lui şi îi văzu agonia şi îi păru rău. Se ridică, se duse la el, îl luă de braţ şi îl duse la pat. Stinse luminile. Doar televizorul era deschis. Un concurs summo. Doi uriaşi având formă de bebeluşi, cu pielea strălucind de transpiraţie, cu părul lung, uleios, legat în vârful capului, se aruncau unul asupra altuia, încercând să rămână în interiorul unui cerc de nisip. Era grotesc. Era nostim, dar pe feţele lor era teamă şi ură. Ea îşi mută privirea de la ecran.

Yoshiro era întins pe spate şi ea se întoarse spre el şi îi scoase pantofii, pantalonii şi şortul. Îl atinse, dar el rămase moale. Ea era din nou înfierbântată. Se excitase toată ziua fără măcar să-şi dea seama. Toată săptămâna, de când îl văzuse ultima oară, dorea să-şi obţină din trupul lui acea pace a ei. Dar acum el nu era în stare de aşa ceva.

— Spune-mi ceva.

El o privi. Faţa ei era deasupra lui. O picătură de transpiraţie de pe fruntea ei picură pe bărbia lui. Buzele ei se mişcau şi mâna ei o atinse pe a lui, dar el nu o putea auzi. Ar fi trebuit să asculte cu mai multă atenţie povestea lui Taisho, dar nu era nimic de spus. Taisho nu ştia ce s-a întâmplat.

— Vorbeşte-mi, nenorocitule!

Preşedintele considera probabil comportarea lui foarte stranie. Să fii ignorat de un funcţionar în faţa altui director era ruşinos. Preşedintele vorbise aşa, într-o doară. Nu voia de fapt să ştie ce făcea el în hotel. Ba da, voia. Iar Yoshiro fusese brutal şi ofensator. Dar acesta nu fusese de fapt el cel adevărat. Fusese doar trupul lui manipulat de tatăl său.

— Vorbeşte-mi, spuse femeia.

Apoi deveni animalică şi începu să-l sărute pe piept, pe picioare, pe mâini, îl atingea, dar el nu se excită. Ea se urcă pe el, se frecă de el, gemea şi striga obscenităţi.

— Haide, spuse ea mişcându-se ca vântul, trupul ei frecându-se de al lui.

Ce făcea ea cu trupul lui? Îl folosea ca să-şi facă plăcere? Nu era momentul.

— Du-mă la apogeu, gemu ea. Dar Yoshiro nu era prezent. Se gândea la povestea lui Taisho şi la instrucţiunile tatălui lui. Domnul Sato era în hol. Asta

însemna sfârşitul lui.

Poate că nu e adevărat. Poate că mintea lui prea solicitată îl făcea să vadă anumite lucruri. Unghiile ei pătrunseseră carnea lui şi durerea era reală, dar poate că era durerea altcuiva. Altundeva.

Trebuia să mediteze serios ca să afle ce anume era real. Tatăl femeii era mort şi Taisho a spus că tatăl lui i-a provocat moartea. Limba japoneză poate fi vagă. Cuvintele înseamnă multe lucruri. Poate că tatăl lui nu i-a vorbit despre război pentru că nu voia să-l încarce cu povara lui.

— Concentrează-te, spuse femeia. Trupul ei îl zgâlţâia. Se grăbea acum. Voia ca el să se excite şi se mişca precum un piston, dar fără satisfacţie. Trupul ei nu-şi găsea pacea.

Nenorocit! Ucigaş! Pe ecran erau alţi doi luptători Summo şi mulţimea se agita când unul ieşi din ring. Vocea celui care anunţa suna ca ţiuitul unui coş de vapor. Magia dispăruse. Ea se ridică şi se înfurie. Pe ecran apărură litere chinezeşti, acoperind imaginea ca o zăpadă albă, netedă.

Yoshiro stătea întins acolo unde îl lăsase ea. Furia ei nu avea margini. Arăta prosteşte, aşa culcat gol pe pat. Avea ciorapii în picioare şi îi erau găuriţi. Nu avea mândrie. Era mic şi neajutorat şi ridicol şi totuşi probabil că el râdea de ea. Nici măcar nu o mai dorea.

— Haide, spuse ea cu o voce puternică, hotărâtă. Ridică-te şi pleacă de-aici. Nu vreau să-ţi mai văd faţa arogantă. Ridică-te, ridică-te!

Yoshiro ascultă. Se rostogoli de pe pat, îşi adună hainele şi se îmbrăcă. Trebuia să-i spună acum.

— Anna, rosti el.

— Nu te osteni. Pleacă pur şi simplu.

El nu ştia ce îi provocase furia, Trebuia să-i spună;

dar cum? Când ajunse la uşă, ea îl chemă înapoi. Trebuia să-i spună, acum ori niciodată. Ea scoase din geantă o fotografie ştearsă şi i-o arătă.

— Tatăl meu, zise ea.

— Locotenentul Derek Pritchard, spuse el. Ştiu.

Lui i se păru că vocea lui sunase ca a tatălui său. Poate că tatăl său era acolo cu el. Era o acceptare liniştită în vocea lui. Trebuia să-i spună, acum.

— Tatăl meu l-a ucis pe tatăl tău, spuse el. Familia mea are o obligaţie.

Furia ei nu cunoscu margini. Năvălea asupra ei din toate părţile şi din toate direcţiile. Deci, el ştiuse tot timpul. Şi totuşi a lăsat-o să-l curteze, să alerge după el, să-l sărute, să facă dragoste cu el, deşi ştia.

— Eşti un rahat! urlă ea şi veni la el şi îl lovi peste faţă. Fiu de căţea depravat! Nenorocit criminal!

— Ai dreptate! spuse el hotărât.

— Du-te şi te sinucide, spuse ea. N-ai fost bun la nimic, niciodată. Culcă-te cu micuţa sclavă de nevastă-ta şi pe urmă împuşcă-te. Acum pleacă. Ieşi. Afară din camera asta!

Voia să se uite din nou la faţa englezoaicei, dar era nervoasă foc. Putea să-şi facă vreun rău, se gândi el când părăsi camera. O auzi făcând scandal în urma lui, apoi veni la uşă, o deschise şi ţipă la el pe coridor. Azvârli cu pantofii şi cu o farfurie după el.

O pereche mai în vârstă aştepta la lift şi se uită la ei. Femeia întoarse capul în altă parte. Bărbatul se uită jenat la Yoshiro. Trebuiau să împartă liftul şi să împartă ruşinea lui şi să se gândească ce-i spunea femeia aia străină acestui bărbat şi de ce. Drumul în jos a durat o veşnicie, iar când au ajuns, Yoshiro a rămas înăuntru. Bărbatul i-a făcut semn că erau la parter. El ieşi cu pantofii în mână şi se înclină, mulţumindu-i bărbatului

bătrân.

Ieşi prin hol şi nu-l văzu pe domnul Sato stând acolo. Trecu drept pe lângă el, ieşind în stradă. Putea să umble pe străzi în noaptea asta, apoi în zori să se ducă la templu să-şi ia rămas-bun de la tatăl lui.

Datoria trecuse acum asupra lui. Ăsta fusese scopul povestirii lui Taisho. Trebuia să o întâlnească pe fiica locotenentului Pritchard, să mărturisească şi să primească iertarea. Acum, dacă ea nu i-a dat-o, drumul lui spre moarte era clar.

Va retrăi momentele petrecute cu ea. Orele. Zilele. Lucrurile pe care i le-a făcut şi ce i-a spus. Ruşinea. Să simtă ruşinea şi să o lase să-i intre în suflet, să-l umilească şi să-l doară. Azi se va duce la hotelul *Dai Ichi* sau la Ginza.

Sau trebuia să se ducă acasă? Era încă devreme, dar un bărbat dezonorat nu are casă. La fel ca şi tatăl lui mai înainte. Nu va mai putea să se ducă la birou şi să-l facă pe preşedinte să se simtă prost când îşi va arăta faţa. Va putea să se gândească la toate astea mai târziu, singur în patul lui de la hotelul *Dai Ichi,* după ce va bea câteva pahare ca să-şi limpezească mintea. Nu acum.

Nici Taisho nu-l mai putea ajuta acum. Era o chestiune de familie. O chestiune de onoare. Nu putea – şi nu trebuia – să împovăreze pe nimeni cu asta. Era ceva între el, tatăl lui şi fiica locotenentului Pritchard.

Totul făcea parte din ritualul pedepsei.

Capitolul 28

Nimic nu se aseamănă cu Ginza noaptea. Sunt lumini şi milioane de oameni. Sunt mii de localuri unde se bea, unde un bărbat se poate pierde.

Poţi să şezi, să asculţi muzică tare, să mănânci sandvişuri şi să auzi cum suferinţa umană devine bârfă obişnuită.

Sunt fete micuţe în kimonouri, dame în aşa-zise case de gheişe, fete înalte în fuste mini cu picioare lungi şi ochi de străine. Poţi vorbi despre necazurile tale şi poţi pretinde că fata te ascultă, când de fapt ea are grijă ca paharul tău să nu rămână gol.

În barurile de pe Ginza sunt oameni fericiţi şi sunt oameni trişti, oameni de la ţară şi oameni din birouri. Sunt cu toţii acolo şi de pe drum se văd luminile dansând în susul şi în josul clădirilor înalte.

Este muzică de french can-can şi rock şi canţonete italieneşti şi cântece de dragoste japoneze şi muzică pop. Poţi asculta discuri sau casete sau poţi căpăta un microfon ca să cânţi tu însuţi.

Domnul Akashi îi făcuse cunoştinţă cu Ginza. El cunoştea toate barurile şi toate mărcile de băuturi. Cunoştea fiecare *mama-san* şi se culcase cu multe dintre ele, când certurile de la etajul superior deveniseră acute. Obişnuia să se ducă acolo după-amiaza devreme, când biroul era ca un stup de albine. Yoshiro îl acoperea, îi termina lucrările şi îl scuza la telefon.

Domnul Akashi îl suna din baruri şi îi spunea:

— Nu mai munci ca un sclav pentru domnul Sato şi vino aici, cu mine.

Yoshiro se ducea pentru că Akashi fusese ca un tată pentru el şi îl învăţase tot ce ştia el. Se ducea pe Ginza să-l întâlnească şi îl ducea acasă cu un taxi pentru că era prea beat ca să meargă cu metroul. Obişnuia să asculte plângerile înecate în whisky ale domnului Akashi împotriva domnului Sato şi a sistemului. Întotdeauna era un domn Sato preşedinte, la etajul

opt. Aşa va fi întotdeauna. Ăsta era obiceiul. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Acum, domnul Akashi nu mai conducea secţia. O conducea Yoshiro Katsumata. Era zăpăcit şi înfuriat la fel cum fusese domnul Akashi. Dar domnul Akashi fusese înfrânt de sistem. Yoshiro Katsumata nu. El fusese prins doar de roata circumstanţelor tatălui lui şi cum tatăl lui nu mai era pe pământ, îi revenea lui să-şi îndeplinească datoria de onoare în locul lui. Simplu, dacă credeai cu adevărat. El credea, dar totuşi nu înţelegea totul. El primise ordine de la un om în viaţă. De la Taisho. De ce? Era oare Taisho *kami?*

N-avea importanţă.

Acceptase el însuşi pedeapsa tatălui său. Aşa era obiceiul. O chestiune de onoare. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Opri un taxi.

— *Ginza dori,* îi spuse Yoshiro şoferului. Îşi aminti că mai ţinea pantofii în mână; îi încălţă şi se instală în spate să facă drumul cu maşina.

Cartea a patra

Drumul spre Bank Saray

Capitolul 29

Bangkok, decembrie 1975

Îi era cald şi se simţea lipicioasă. Drumul de la aeroport la hotel a durat peste două ore. Şeful de la recepţia hotelului *Siam Intercontinental* îşi ceru scuze. Drumurile erau proaste în Bangkok şi circulaţia haotică. Se construiau autostrăzi care aveau să scurteze drumul, dar spera că şederea ei la hotel va

recompensa oboseala.

— Toată lumea revine la noi, i-a spus el. Avem piscină şi grădini tropicale şi o mică grădină zoologică. Cea mai bună bucătărie de pescărie este aici, la restaurantul nostru *Talley Thong,* şi vrem să consideraţi hotelul ca pe o casă a dumneavoastră de departe.

Şeful de la recepţie avea un zâmbet care te urmărea. Se potrivea cu holul aerisit, în formă de pagodă. Avea un accent american. Vocea lui era adâncă şi liniştitoare.

— Doctorul Hedges a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, doamnă Bellingham, spuse el. Vă doresc o zi bună.

Ea ar fi plecat direct la Londra, dacă nu era Jimmy Hedges. El îi scrisese că vizita lui în Orient era iminentă. Dorea să se întâlnească acolo cu ea şi cu Jonathan, la întoarcerea lor. Să petreacă împreună câteva zile în Thailanda. Să meargă poate pe coastă. Anna i-a răspuns că Jonathan era aşteptat imediat la Londra, dar ei îi va face plăcere să-l întâmpine.

Cât de mult dorea să-l revadă! Era o părticică din atmosfera de acasă.

M-am dus în oraş şi alerg după câteva amintiri, scria în bilet Jimmy Hedges. *Te-aş fi aşteptat dar vei dori probabil să înoţi şi să te odihneşti. Oricum, acolo unde mă duc eu nu e potrivit pentru fetiţe cuminţi. Am rezervat o masă de două persoane la restaurantul Takey Thong pentru ora nouă. Unul dintre locuri este pentru tine. Cu drag, Jimmy.*

Un băiat de serviciu, cu turban auriu şi jachetă albă, îi căra valiza pe aleea cu dale spre camera ei dinspre piscină. Pe drum, plantele îşi imprimau umbră. O briză răcoritoare mişca palmierii, iar trunchiurile lor se

frecau leneşe de florile de hibiscus de pe jos. Se va duce să vadă grădinile imediat după ce se va odihni puţin. Mai târziu, seara, o să o sune pe mama ei. A treia oară în săptămâna asta. Îi va spune din nou că aproape îşi făcuse treaba. Yoshiro era pe ultima sută de metri. Ea ştia asta, pentru că vorbise cu el, nu o dată, după ziua aceea. El o rugase pentru prima dată să se întâlnească.

— N-am mai fost acasă de săptămâni, aproape că nu mă mai duc la serviciu acum. Ştii că nu mă lasă să-mi iau documentele de acolo?

— Nici nu-mi pasă, îi spusese ea.

— Am să iau asupra mea consecinţele faptelor tatălui meu.

Suna patetic, iar vocea lui îi părea străină, mică şi nesemnificativă.

— Îţi poţi imagina, Anna, ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu eram cine suntem? Nu fiica şi fiul a doi locotenenţi. Puteam fi oricine. Puteam fi alţi oameni. N-ar fi durat, dar a fost magic cât a ţinut. Nu dau vina pe nimeni pentru ce s-a întâmplat. A fost roata aceea a sorţii?

— Cui îi pasă? îi spusese ea şi i-a închis telefonul.

Băiatul de serviciu ajunse la uşă.

— Pot să vă deschid uşa? întrebă el. Sunteţi pentru prima oară la Bangkok? Frumos, nu? Mâncarea e bună şi oamenii sunt fericiţi.

— Mulţumesc, zise Anna când el puse valiza pe scaun. Îi dădu douăzeci de baht şi el îşi lipi palmele şi se înclină.

— Aveţi flori şi fructe tropicale pe masă. Din partea hotelului. *Sawadee kap,* doamnă. Şedere plăcută. Sunteţi o doamnă drăguţă, spuse băiatul şi dispăru.

Camera era răcoroasă şi draperiile erau trase. Îşi

scoase rochia, îşi aruncă sandalele pe jos şi se culcă pe pat. Pe perete era imaginea plată, pe ceramică crem, a doi elefanţi. Unul arăta ca scăunelul pe care Yoshiro îl cumpărase fiicei lui, acum parcă o sută de ani. Ura efectul pe care-l aveau rugăminţile lui Yoshiro. Ar fi preferat ca el să-şi păstreze demnitatea şi mândria. Dacă avea de gând să-şi ia viaţa, trebuia să se ducă undeva şi să moară liniştit. Fără adio. La primul apel telefonic vorbise doar el şi sunetul vocii lui era umilitor. Unde era emoţia pe care trebuia să i-o dea decăderea lui? El nu cerea îndurare. Tot ce voia era compania ei.

— Am devenit alcoolic, spusese el.

— Zău?

— Mă uit la alţi alcoolici. Ei stau şi beau, şi nu vorbesc. Nici măcar cu ei înşişi, aşa ca mine.

— Mă plictiseşti.

Cineva a închis telefonul. Ea nu-şi amintea cine.

Mama ei îi spusese să nu-i pară rău pentru el. El a sunat-o din nou după aceea, dar ea nu voia să se gândească la ce spusese el. Acum ea avea să-şi construiască o viaţă a ei proprie. Imediat după vizita la Bangkok şi după ce va auzi ce s-a întâmplat acolo. Sufletul tatălui ei se va odihni astfel în pace, aşa cum a spus mama ei.

Şi Yoshiro spusese ceva asemănător ultima dată când au vorbit, chiar în dimineaţa aceea, înainte ca ea să plece spre aeroport.

Nu a fost nicio introducere sau politeţe.

— Pe lumea cealaltă, o să ni se permită să uităm trecutul, a spus Yoshiro de îndată ce ea a ridicat receptorul. Tatăl tău şi Bang Saray l-au chinuit pe tatăl meu peste treizeci de ani. Am să aduc pacea tuturor, cu propriile mele mâini. Am să te ocrotesc şi am să mă rog pentru fericirea ta şi am să-mi imaginez cum ar fi

putut evolua lucrurile dacă ni s-ar fi permis să fim alte două persoane.

Ea era furioasă pentru că îşi pierdea controlul. Taxiul o aştepta afară.

— Chiar crezi asta? Crezi că am fi putut vreodată să fim alte persoane. Yoshiro? De aceea…

El a întrerupt-o.

— Ştiu de ce spui asta… pentru că te simţi vinovată pentru tot. N-ai comis nicio crimă. L-ai înşelat pe soţul tău şi eu mi-am înşelat soţia, dar ei nu vor şti asta niciodată. Priveşte lumina după-amiezilor noastre. Nu fi tăioasă şi insultătoare. Aminteşte-ţi cât de bine a fost uneori şi cum ar fi putut să fie. Aruncă vina pe mine, sau pe soartă, sau pe cartea pe care n-ai scris-o. Dar nu pe tine.

De ce era el oare atât de grijuliu? Nu avea nevoie de ajutorul lui. Nu se simţea vinovată.

— Ai terminat? Trebuie să prind un avion.

Probabil că el a fost cel ce a pus jos receptorul şi asta a fost tot ce a auzit ea.

Sună telefonul şi ea îl ridică, aşteptându-se să fie tot Yoshiro pe fir. Dar era vocea răguşită a lui Jimmy Hedges.

— *Sawader,* spuse el. Asta înseamnă „bine ai venit” în thailandeză. Ai avut o călătorie plăcută? Ai primit biletul meu?

— Da, desigur, da, răspunse ea şi el râse cu râsul lui lasciv.

— Faci economie de cuvinte? Să nu-mi spui că ai deja pe cineva în cameră. Nu eşti aici de suficientă vreme. Mi-au spus că ai sosit acum o jumătate de oră.

— Tocmai mă odihneam. Căldura e obositoare.

— Îmi pare rău. Ne vedem în hol, la nouă.

— Abia aştept.

Ea se uită în tavan şi simţi un vid în sinea ei. Oare era dezamăgită că la telefon nu fusese Yoshiro?

În odaia lui, Jimmy puse jos telefonul. Câteva ore cu ochii închişi îi vor prinde bine. Era a cincea zi la Bangkok şi petrecuse fiecare dintre cele cinci după-amiezi în aceeaşi baie turcească. Zborul fusese lung, dar confortabil, întrucât erau doar alţi trei călători la clasa întâi. Doi au coborât la Bahrein, iar al treilea la Bombay. Jimmy a dormit cea mai mare parte a drumului. Trudi i-a luat un pat în partea superioară a avionului societăţii *Singapore Airlines* 747. Se dăduse jos din pat doar pentru mese şi consumase destul coniac ca să-l facă să adoarmă imediat după terminarea festinelor. Au aterizat la Bangkok dimineaţa devreme şi o limuzină cu aer condiţionat l-a dus imediat la hotel.

Bucurându-se de servicii de clasa întâi de la plecarea de pe aeroportul *Heathrow,* Jimmy Hedges a ajuns din nou la Bangkok, la treizeci şi trei de ani după ce îl părăsise.

Drumul de la graniţă până la locul de ascunzătoare din munţii Birmaniei fusese lung şi greu, dar trecerea timpului dăduse o aureolă romantică acestei experienţe.

Actuala lui vizită era confortabilă, dar cealaltă, cu Derek şi cu locotenentul Katsumata, fusese palpitantă. El nu intrase în amănunte cu nimeni până acum în legătură cu restul misiunii.

El nu i-a spus lui Trudi ce s-a întâmplat după ce au părăsit colibele împreună cu traficantul birmanez. Nu i-a spus mai mult decât relatase după eliberarea lui, când l-au interogat cei de la contrainformaţiile armatei. Era umilitor, îi spusese el lui Trudi, să fii interogat de ai

tăi ca un spion. Trei zile şi trei nopţi de întrebări cu hărţi şi cereri de a fi precis şi iar întrebări.

El le-a spus doar fapte simple, necomplicate. Dar totul. Iar acum faptele îi reveneau în minte. Nicio putere de pe pământ nu le putea opri.

Cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, se aflau toţi în faţa colibei. Locotenentul Katsumata a bătut la uşă şi un câine a lătrat din interior, apoi uşa s-a deschis şi traficantul birmanez a apărut în cadrul ei. Era proaspăt bărbierit şi părul lui uleios era pieptănat spre spate, după moda anilor ’30 cu o cărare la mijloc.

— Eşti punctual, i-a spus birmanezul lui Katsumata în engleză. Să pornim.

Katsumata i-a cerut să conducă grupul şi i-a făcut semn lui Jimmy să-l urmeze. După el, veneau cei doi soldaţi cu birmanezii, iar Derek şi sergentul în urmă. Au traversat luminişul şi au pătruns în junglă, în şir indian.

Cărarea pe care şi-au început drumul era destul de vizibilă. Trebuia să fi fost folosită zilnic, pentru că nu creştea iarbă sau tufe pe ea. În lumina lunii, căpăta o culoare albicioasă, de cretă şi şerpuia printre copaci ca o lumină fluorescentă. Li se dăduseră ghete cu talpă de cauciuc şi sergentul nu-şi putea ascunde satisfacţia că ghetele se potriveau fiecărui membru al grupului.

Liniştea deplină în care picioarele lor atingeau pământul era ireală. Arătau ca nouă stafii care păşeau pe calea misterului, a spus Derek mai târziu.

După două ore de mers, traficantul birmanez părăsi cărarea şi îi conduse prin jungla cu frunzişul des. Terenul se schimba repede. Uneori era stâncos, apoi moale şi adesea mergeau prin apă până la glezne. Faţa şi gâtul lui Jimmy erau acoperite de înţepături de

ţânţari. Jungla era pretutindeni şi ramurile îi loveau în braţe şi îi zgâriau pe faţă când traficantul grăbi pasul; începură să urce.

Ne duce spre o capcană, cu mine în frunte, se gândi Jimmy. Auzea în spatele lui bărbaţii, respirând greu în timp ce urcau. Îşi simţi transpiraţia alunecându-l pe spate, pe picioare şi pe ochi. După trei ore de mers, traficantul birmanez s-a oprit. Jimmy Hedges, care se uita în jos, s-a lovit de el. Locotenentul Katsumata a venit în fugă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai avem două ore de mers, a spus traficantul. E un mic izvor aici. Ne-ar fi de folos nişte apă proaspătă.

Apa era rece şi dulce. Le-a intrat în trupuri şi le-a mângâiat feţele şi le-a limpezit capetele, devenind conştienţi. Zăceau cu toţii pe burtă, lângă apă, duşmani şi prieteni laolaltă.

După ce toată lumea a băut şi s-au umplut sticlele cu apă, traficantul a sărit în picioare cu elasticitatea unui tânăr.

— E bine s-o pornim, a zis el.

Şirul se unduia ca un şarpe în urma lui, în jungla infestată de ţânţari.

În dormitorul lui elegant din Bangkok nu erau ţânţari. iar picioarele îi erau uscate. Avea destulă băutură în barul lui şi serviciul în cameră era doar la distanţă de un apel telefonic. Totuşi, cum stătea culcat în pat uitându-se pe fereastră la copacii de afară, Jimmy Hedges ar fi vrut să fie din nou acolo, în urma traficantului birmanez şi să aibă cu treizeci şi trei de ani mai puţin.

„Doamne, cât eram de voinic”, îşi spuse în sinea lui cu un oftat. O femeie ca Trudi ar fi ştiut să aprecieze

lucrul ăsta. În zilele acelea, se părea că putea merge şi merge, fără să se odihnească niciodată. Sună telefonul. Era şoferul pe care îl angajase pe durata şederii lui acolo.

— Mai doriţi un masaj, domnule?

— Drept cine mă iei? Un superman?

— La ce oră veniţi, domnule?

— Azi nu mă mai duc la salonul de masaj. Acum pleacă şi revino la zece diseară.

— În regulă. Vin la zece diseară. Acum dormi.

— Mulţumesc.

— Sigur nu vreţi un masaj rapid?

— Foarte sigur. Eventual diseară. Ne vedem la zece.

Poate că Anna o să vrea să vadă Patpong, partea şocantă a oraşului, după cină.

În cameră era răcoare. Era ora şase. O sună pe recepţioneră şi îi spuse să-l trezească la nouă fără un sfert. Nu mai era atât de tânăr cum fusese, iar după-amiaza la salonul de masaj fusese obositoare. Poate ar trebui să-şi ia o zi liberă. Încercă să adoarmă, dar mintea îi era răvăşită şi îl trase înapoi în Birmania.

În munţi, au ajuns acolo unde trebuiau să se ducă. Traficantul i-a anunţat lucrul ăsta când s-au oprit a doua oară. Era ora cinci dimineaţa. Puteau să se odihnească până la opt. Erau aşteptaţi la acea oră şi o apariţie mai devreme ar fi o surpriză. Gherilele ar putea deschide focul.

Birmanezii s-au apropiat de conaţionalul lor, dar el nu părea interesat. El s-a ghemuit sub un copac şi, după ce l-a rugat pe Katsumata să-l trezească la opt fără un sfert, tăcu. Câteva minute mai târziu, i-au auzit toţi sforăitul prin aerul umed.

Katsumata şi Derek s-au aşezat lângă Jimmy.

Vorbeau din nou în spaniolă şi Derek traducea. Jimmy încerca să asculte, dar probabil că adormise şi s-a trezit doar când soarele l-a luminat direct pe faţă. Ceilalţi se pregăteau deja. Traficantul birmanez se uita la teren cu binoclul. Se ridica ceaţa.

— Cum rămâne cu mâncatul? a întrebat Jimmy.

— Dacă doar la asta te gândeşti când te trezeşti, o să devii un om gras.

— Dacă am să trăiesc atâta.

— Ai să trăieşti. Arăţi ca un supravieţuitor. Să mergem acum. Suntem aşteptaţi.

Imediat au pornit din nou la drum. De data asta, Katsumata mergea cu ghidul lor, iar unul dintre soldaţi mergea în urma lui Derek şi a lui. Birmanezii mergeau la mică distanţă în spatele lor, păziţi de sergent şi de celălalt soldat. Armele pe care le aveau japonezii erau agăţate pe umăr.

— Ei pot vedea fiecare mişcare pe care o facem, a zis traficantul.

— Grozav. O să fim împuşcaţi chiar de aliaţii noştri. O să avem de ce râde.

— Nu, doctore Hedges, am făcut o înţelegere. Nimeni nu va trage.

— Aş vrea să fiu tot atât de convins ca dumneata.

Stânca spre care se îndreptau se făcea tot mai mare, pe măsură ce se apropiau. Un bărbat care arăta ameninţător stătea în vârful ei cu o armă automată, a cărei ţeavă era îndreptată direct spre grupul de jos. El ţinea un steag alb în mână şi îl flutura cu entuziasm. Katsumata făcu şi el semne cu batista.

Au ajuns într-un luminiş, la oarecare distanţă de stâncă, şi s-au oprit. Traficantul a schimbat cu bărbatul care era sus câteva vorbe strigate, însoţite de zâmbete şi gesticulări.

— Arată a fi un tip prietenos, a zis Derek.

— Toţi zâmbesc prin partea asta a lumii, a replicat Jimmy.

— Afacerile au prioritate înaintea micului dejun, a spus traficantul. Mi-e teamă că şeful local vrea să se asigure mai întâi că te ţii de învoială.

— Încă nu am ajuns la nicio învoială, a spus Katsumata.

— Se referă la învoială în general. Nu vrea să vii aici cu o grămadă de soldaţi. Vrea să dovedeşti că eşti sincer. Vrea să poată avea încredere. Înainte de a negocia.

— Cum pot face asta? a întrebat locotenentul Katsumata.

— Vrea să împuşti unul dintre soldaţi, în semn de bunăvoinţă. Sugerez să accepţi. Vorbeşte serios.

Soarele se ridicase şi îi bătea în ceafă. În spatele lor, jungla pe care o părăsiseră scotea aburi. Urmă o tăcere mortală, în timp ce locotenentul Katsumata cântărea opţiunile.

— De ce ezită? a întrebat Jimmy.

Ochii lui Derek erau ucigători.

— Probabil că trece prin focurile iadului. Fă-i onoarea să-ţi ţii gura.

Katsumata se apropie de traficant.

— Eşti sigur că asta se aşteaptă să fac?

— Întreabă-l personal, dacă vrei. Vorbeşte engleza.

Locotenentul Katsumata a făcut doi paşi înainte.

Arma automată a fost aplecată, dar Katsumata n-a tresărit. Traficantul a strigat ceva spre stâncă şi bărbatul a dat din cap şi a zâmbit.

— Ce doreşti, locotenente? a strigat el de sus.

— Două întrebări. Una, am vrea să-l vedem pe omul pentru care am venit. A doua, de ce vreţi să-l ucid pe

unul dintre oamenii mei?

Bărbatul s-a ridicat în picioare cu zâmbetul îngheţat pe faţă. Avea soarele în ochi şi şi-a ferit privirea în timp ce vorbea.

— Omul nostru e aici. Nu vreau să-l vedeţi înainte să vorbim. El zice că nu vrea să fie luat înapoi. Vrea mai întâi să vadă un colonel englez. Dacă vă vede pe voi, s-ar putea omorî, cum a făcut celălalt prizonier.

— Cu siguranţă că i-aţi luat sabia. Cum poate să comită *seppuku* fără ea?

— Poate să-şi dea cu o piatră în cap. Poate să găsească un şarpe care să-l muşte. Poate ţine noaptea capul sub apă. Voi sunteţi specialişti în a vă sinucide. Am văzut acum două luni un soldat japonez care s-a aruncat în cap chiar de pe stânca asta. În locul ăsta, e mai greu să rămâi în viaţă decât să mori, locotenente. Acum, împuşcă-ţi soldatul ca să trecem la afaceri. Şeful vrea să fie sigur că poate avea încredere în tine.

Urmă din nou tăcere. Locotenentul Katsumata s-a răsucit.

I-a spus câteva cuvinte tăioase soldatului care îi păzea pe englezi. Soldatul a avansat.

Arăta încordat, dar nu speriat. Ordinul care i se dăduse i se părea straniu, dar s-a dus spre locotenentul Katsumata şi i-a dat puşca lui. Locotenentul Katsumata i-a spus ceva şi micul soldat s-a înclinat. S-a dus la piciorul stâncii şi s-a oprit. S-a întors şi a zâmbit ca şi când ar fi pozat pentru o fotografie.

— Sărmanul, o face pentru noi, a spus Derek.

Soldatul japonez şi-a ferit ochii de soare şi a rămas nemişcat, cu faţa încordată. S-a cutremurat puţin când Katsumata a ridicat puşca, a ţintit şi l-a împuşcat pe micul soldat în cap.

— Gata, i-a spus Katsumata traficantului. Acum poţi să-i zici că sunt un ucigaş demn de încredere.

Se simţea amărăciune în vocea lui. Traficantul ridică din umeri.

Katsumata o porni înainte cu pas rapid, hotărât. S-a oprit în faţa trupului prăbuşit şi s-a înclinat. A salutat, apoi s-a răsucit şi s-a întors sfidător să se alăture celorlalţi.

— Uite, a zis Derek, el a ucis acum un om pentru prima oară în viaţa lui.

— Ai fi preferat să împuşte pe unul dintre noi?

— Aş fi preferat să nu împuşte pe nimeni. Aş prefera să nu existe puşti, nici bombe sau submarine.

Unul a căzut, mai sunt trei, şi-a spus Hedges în sinea lui.

— Acum, a strigat locotenentul Katsumata către bărbatul din dosul stâncii, adu-l pe şeful tău să stea de vorbă cu noi. Mi-a risipit destul din timpul meu.

— Eu sunt şeful, a spus bărbatul. Bină aţi venit la baza mea. Înainte de a începe să discutăm o să mâncăm.

— Ăsta-i un om după inima mea, a zis Jimmy.

Şeful luptătorilor de gherilă s-a ridicat şi a făcut semn grupului să se apropie, i-a spus traficantului să-i conducă în jurul stâncii. Când au trecut pe lângă soldatul mort, Jimmy i-a remarcat faţa. Ochii lui se uitau la eternitate cu o expresie clară de surprindere.

— N-a ştiut ce se întâmplă, a zis Derek. A murit cu încredere în inimă. Mi-ar plăcea şi mie să mor aşa.

— Eu aş prefera să rămân în viaţă, mulţumesc, a sărit Hedges.

Locotenentul Katsumata n-a comentat.

Era o stâncă mare, mai curând ca un mic munte. Le-au trebuit douăzeci de minute ca să o înconjoare pe la

bază.

Mergeau aproape de granit. Stânca era fierbinte, puternică şi veche. Din cavităţile ei netede ca muşchii nu răsăreau ramuri verzi. Într-o parte era lăsată o scară de frânghie şi grupul a început să urce, unul câte unul, urmându-l pe traficant.

În timp ce îşi aştepta rândul, Jimmy Hedges îşi imagina că stânca ar fi un vapor. Imaginea oamenilor care urcau îi amintea de un film pe care îl văzuse cândva despre nişte naufragiaţi adunaţi de piraţi.

Când a ajuns în vârful scării, sergentul japonez i-a oferit o mână, dar Jimmy l-a refuzat. Sus, lângă margine, luptătorii pregătiseră un mic festin pentru ei. El s-a întrebat cum ajunseseră aici sus puii aceia fripţi, conservele de legume şi carnea de vită. Alături de mâncare erau căni cu ceai fierbinte şi câteva vase învelite în iută cu un lichid pe care l-a recunoscut ca fiind băutura locală. Cei şase luptători luară un drepţi prefăcut în spatele aşa-zisei mese. Lângă ei, stătea un sergent major englez în salopetă. El i-a salutat pe Jimmy şi pe Derek înainte să se aşeze cu toţii.

— Cum merge războiul? a întrebat Jimmy.

— Habar n-am. N-a fost nicio acţiune, de când am sosit eu. Sunt alimente şi băutură şi altele, a şoptit sergentul. Să n-aveţi încredere în ăştia. Nu sunt de partea nimănui. Îi interesează doar banii.

— Atunci ce cauţi aici?

— Îi folosesc, asta-i tot. E un loc sigur şi lor le place să mă aibă cu ei. Le plac oamenii din ambele părţi, în orice caz, până vor fi siguri cine o să câştige afurisitul ăsta de război. Puteţi face orice cu ei, dacă miros banii.

Sergentul s-a uitat în jur. Nimeni nu-l auzise.

— Până aici am putut eu să merg, i-a spus traficantul lui Katsumata. De aici încolo, eu mă retrag. Dumneata

duci discuţia. Eu am fost plătit doar ca să vă aduc aici şi asta am făcut.

— Ai fi putut să-i opreşti să mă oblige să-mi împuşc omul.

— Am fost plătit să vă aduc aici şi să vă fac legătura cu oamenii ăştia. Întreabă-l pe căpitanul Kato despre asta, dacă vrei. Oricum, ai făcut ce trebuia.

— N-am avut de ales.

— De aceea ai făcut ce trebuia. Acum au încredere în dumneata.

Traficantul a scos o sticluţă de whisky din buzunar şi a toastat singur. Ceilalţi s-au aşezat să mănânce.

Atunci, după cum avea să-i spună Hedges lui Toni mai târziu, a simţit el pentru prima dată că ar exista o şansă pentru ei. Era ceva liniştitor în accentul nordic cu care îi salutase sergentul major.

Telefonul îl readuse pe Jimmy din nou la realitate.

— Este nouă fără un sfert, doctore Hedges, spuse recepţionera. Sper că v-aţi odihnit bine.

— Mulţumesc, da. Vrei să o suni pe doamna Bellingham şi să-i aminteşti că ne întâlnim în hol peste cincisprezece minute?

— Cu plăcere, răspunse recepţionera. Vă doresc o seară plăcută.

Afară apăruseră stelele, atârnând de un cer negru. Reflecţia lunii se oglindea pe luciul piscinei, alături de imaginea palmierilor. Acolo afară era cald şi aerul era nemişcat. Lumini colorate înconjurau grădinile.

Somnul îi făcuse foame. I-ar fi poftă de o langustă, îşi spuse în sinea lui în timp ce făcea duş. Langustă cu sos mult şi poate nişte creveţi prăjiţi la început.

Capitolul 30

Whisky-ul i se evaporase din trup. În minte îşi făcură loc imaginile zilei. Încet, una câte una, veniră să înlocuiască vidul. Yoshiro tuşi şi scuipă pe pavaj. Acum se putea duce la templu, se gândi el, dar apoi cineva îl lovi cu piciorul şi se scuză, iar el se trezi. Îşi dădu seama că nu umblase deloc şi că era culcat pe o parte, ţinându-şi servieta goală. Nu era sigur de cât timp zăcea acolo, sau din care bar îl dăduseră afară. Erau oameni în jur care mergeau, vorbeau şi râdeau. Erau maşini. Luminile de neon se aprindeau şi se stingeau, evocând cuvintele „Cumpără, cumpără, cumpără”. În jurul lui, Ginza se pregătea, cu un ultim asalt, asupra vieţii de noapte. Curând vor apărea maşinile la trotuar şi îi vor duce acasă. Curând, măturătorii de stradă vor ieşi din metrou ca să cureţe hârtiile şi mucurile de ţigară, cutiile goale de bere şi sticlele sparte.

La *Shangri-la,* la *Câinele fumător* şi la *Chanson d’amour* se vor servi ultimele băuturi. *Mama-san* va cere scuze şi fetele vor chema taxiuri sau vor fi luate de prietenii lor sau de peşti pentru călătoria spre ziuă. Nu mai era beat şi vorbele pe care le auzise de la Taisho, la cină, erau proaspete în mintea lui, ca şi hotărârea pe care o luase.

Se ridică de pe jos şi îşi scutură pantalonii şi haina, îşi luă servieta şi se alătură şirurilor de oameni de pe pavajul care fusese patul lui. Toţi se duceau undeva. Curând, maşinile galbene ale oraşului vor veni să stropească praful de pe străzi şi să le mături, făcându-le să lucească. Îşi pipăi faţa. Era netedă. Se făcuse prezentabil pentru comandantul tatălui lui. Era ultima lor cină şi voise să arate cât mai bine. O chestiune de onoare de familie.

Se va duce în sus, spre staţie. Era o cafenea

deschisă toată noaptea, unde serveau amestecuri de cafea tare Columbiană şi rulouri cu unt. Şi apă cu gheaţă. Whisky-ul îi făcuse sete, dar îşi atinsese pe deplin scopul. Ştersese amintirile întunecate din mintea lui. Avea destul timp pentru templu. Mai erau două ore până la răsăritul soarelui. Putea să reia în minte ultima poveste a lui Taisho. Îşi putea scrie bileţelele. Putea spune o rugăciune pentru sufletul tatălui lui, locotenentul Keichi Katsumata.

Nu mai avea nevoie de somn. Trebuia să fi dormit câteva ore bune acolo, pe stradă. Se simţea împrospătat şi alert şi observa amănuntele din jurul lui. Vedea femeile uşoare conducându-şi clienţii la maşini. Alţii îşi luau rămas-bun. Se încuiau uşile şi se puneau pungi de plastic la marginea trotuarului.

Mai limpede ca lumina zilei, misiunea tatălui lui în Birmania reveni la viaţă şi el îşi aminti tot ceea ce îi spusese Taisho. Vechiul lui pas rapid de pisică îl duse la staţie. Se simţea agil şi vioi şi îi zâmbi chelneriţei când îi ceru o cafea şi două rulouri.

Ea îi urmări cu coada ochiului faţa atrăgătoare, în timp ce zăbovea la masa lui, prefăcându-se că notează comanda. Clienţii ei din tura de noapte erau de obicei muncitori în drum spre uzinele din afara oraşului sau funcţionari beţi care se întorceau după o noapte pe Ginza.

— Doriţi lapte la cafea, domnule?

El clătină negativ din cap şi ea îi văzu zâmbetul cald, plăcut.

— Neagră, spuse el. Eşti foarte amabilă.

Ochii lui erau distanţi. L-ar fi întrebat ce s-a întâmplat, dacă l-ar fi cunoscut, dar nu-l cunoştea, iar un alt client bătea nerăbdător din palme, ca să-i atragă atenţia.

— Vin imediat, i-a spus ea.

La ultima lor întâlnire, Taisho fusese foarte blând cu el. L-a întrebat de sănătatea mamei lui şi despre soţie şi copii. A întrebat de companie şi de domnul Sato şi i-a spus lui Yoshiro că arăta cam palid.

— Mai e doar puţin de povestit, a zis Taisho, apoi promisiunea făcută tatălui tău va fi împlinită. Vei şti totul despre misiune.

De data asta, n-a trebuit să-i amintească domnului Sakamoto până unde ajunsese cu povestitul.

Grupul era pe stânca aceea mare, luând micul dejun cu luptătorii de gherilă. Keichi se gândea că se bucurau cu toţii de masă. Era o diferenţă marcantă în atitudinea celor doi ofiţeri englezi. Locotenentul medic Hedges se simţea mai bine în noua ambianţă. Mânca şi vorbea cu sergentul major şi glumea cu comandantul luptătorilor. Părea mai încrezător şi în Keichi şi, de câteva ori în timpul mesei, l-a lăudat pentru felul cum îşi îndeplinea misiunea.

Celălalt ofiţer, Pritchard, devenise melancolic. Şedea cu ceilalţi şi, după obiceiul lui, ciugulea din mâncare. Keichi voia să-l liniştească, să-l consoleze, să afle ce anume îl tulbură, dar avea alte lucruri de făcut mai întâi.

Judecând după prima cerere a şefului gherilelor, nimic nu va fi direct. Comandantul a refuzat să discute despre schimb, atâta timp cât mâncau, iar masa părea că nu se mai sfârşeşte. Traficantul nu-i oferea niciun ajutor. Mânca mult şi bea şi mai mult. Avea faţa roşie, vorbea peltic şi râdea prea mult, iar de două ori a căzut pe o parte. Îi spusese lui Keichi că el nu mai era implicat; îi va conduce înapoi în satul unde i-a întâlnit, după ce vor termina aici. Până atunci intenţiona să doarmă. Îi sugeră lui Keichi să nu se grăbească. Nu era

mare acţiune în sectorul acesta şi vizita asta era o distracţie pe care vor dori fără îndoială să o prelungească. Dacă îi va face fericiţi, asta va ajuta cauzei lui, i-a spus traficantul lui Katsumata, dar nu avea să-i mai dea alte sfaturi. Şi aşa îşi depăşise atribuţiile.

Masa s-a sfârşit când soarele era la jumătatea drumului spre amiază. Nu prea era umbră în vârful stâncii şi aerul era uscat.

— Aici la munte, oamenii trăiesc până la o vârstă înaintată, a spus şeful. Dacă nu sunt împuşcaţi înainte.

— Începem să discutăm afacerea? a întrebat Keichi; primind o privire dezaprobatoare din partea traficantului.

— Trebuie să fiţi foarte obosiţi, a zis şeful. Ar fi bine pentru noi toţi să tragem un pui de somn şi să lăsăm trupurile noastre să digere alimentele. Unii dintre oameni par să doarmă în picioare.

— Ei nu iau parte la discuţie.

— Noi aici facem totul în colectiv. Luptăm împreună şi discutăm împreună.

— Eu cred că asta ne priveşte numai pe noi doi. Pe dumneata şi pe mine.

— Nu. Oamenii mei au un cuvânt de spus în asta şi ar considera nefiresc dacă oamenii dumitale ar fi ţinuţi în afară. Ai putea, desigur, pune la vot, să ceri grupului să-ţi dea împuternicirea să vorbeşti în numele lor. Dar societatea voastră nu e democratică aşa cum e a noastră. Un vot ar părea o prostie pentru sergentul şi soldatul care ţi-a mai rămas.

Atunci şeful i-a spus lui Keichi că a apreciat mult faptul că l-a împuşcat pe soldatul lui. Asta arăta că era un bărbat sincer şi a crescut în ochii luptătorilor de gherilă.

Keichi avea să se lamenteze lui Taisho, mai târziu, din cauza asta, iar Taisho avea să-i amintească faptul că niciunul dintre soldaţi nu trebuia să supravieţuiască. Trebuiau toţi să plece pe frontul din Pacific, dar asta nici nu-l satisfăcea, nici nu-l consola.

— Tatăl tău şi-a încasat toate soldele ce i s-au datorat după misiune şi a trimis banii familiei soldatului, i-a spus domnul Sakamoto lui Yoshiro. Mi-a zis că va întreţine, după război, familia micului soldat. Dar ei erau din Hiroshima şi au pierit cu toţii acolo, în 1945. Tatăl tău era un om generos şi avea un suflet nobil.

Bineînţeles că era, se gândi Yoshiro, era ghidat de onoare şi se aşteaptă ca şi eu să fac ceea ce se cuvine.

— Hai să revenim la stâncă, a zis domnul Sakamoto. Negocierile au început mult mai târziu. Trebuie să fi fost un sector foarte liniştit, pentru că Keichi n-a văzut nicio pază pe stâncă, după masă. Toţi s-au dus să se culce, în afară de prizonierul birmanez care era avocat şi projaponez. El găsise o hârtie şi un creion pe undeva şi scria ceva. Nimeni nu l-a întrebat ce anume. Nimeni nu dădea atenţie la nimic. Gândindu-mă acum, sunt sigur că luptătorii de gherilă nu făceau politică. Poate că nici nu făceau parte din gherilă.

A venit după-amiaza. Unii dormeau, iar alţii jucau cărţi. Apoi, când înserarea a adus o uşoară briză de răcoare, a apărut şeful. El a ordonat ca toţi oamenii lui şi ai lui Katsumata să vină să se aşeze în cerc, acolo unde mâncaseră. S-a băut ceaiul cu seninătate.

— Acum o să discutăm, i-a spus şeful lui Keichi. O să-l aduc pe ofiţerul japonez când o să terminăm.

— Bine, a zis Keichi.

— Ce anume vrei de la noi, mai exact?

— Am venit să cerem să ne lăsaţi să-l luăm înapoi cu noi pe ofiţerul japonez.

— Pentru ce îl vreţi?

— Spune-i o minciună, a bolborosit în japoneză traficantul. Scuzaţi, a spus în engleză. Zi-i adevărul despre ofiţer. Spune-i de ce oamenii noştri îl vor înapoi ca să fie judecat.

Faţa şefului s-a luminat.

— Judecat? Ce-a făcut? A jefuit o bancă?

— Este acuzat că a furat bani de la armată, a răspuns Keichi cu o faţă nemişcată. Era însărcinat cu plata compensaţiilor pentru regiunea Singapore şi Malaezia. Trebuiau să se plătească sume mari de bani pentru proprietăţile distruse ale aliaţilor noştri. E o situaţie jenantă pentru armata imperială şi vă cer cuvântul de gentleman că aceste amănunte vor rămâne secrete. Eu am fost adus special din Japonia pentru această misiune. Nimeni din Singapore sau Thailanda nu ştie de ce îl aducem înapoi pe omul ăsta. Vrem să aflăm ce a făcut cu banii. Asta nu are nicio legătură cu războiul.

— Ai crede aşa ceva? a spus şeful râzând. Ce vreţi să daţi în schimbul omului?

— I-aş putea elibera pe cei doi domni birmanezi aici de faţă şi pe ofiţerii britanici. Dacă vreţi să-l ţineţi pe ofiţerul japonez, puteţi s-o faceţi, dacă mă lăsaţi să-l interoghez. El e nefolositor pentru noi după ce ştim unde sunt banii şi care au fost metodele lui de a schimba destinaţia fondurilor.

Pe faţa traficantului era numai admiraţie.

Derek Pritchard a exclamat: *Caramba, que cabeza.* E un vechi cântec spaniol, a explicat el.

— Cât vreţi să plătiţi pentru ofiţer?

Surprinderea lui Katsumata era totală. Păli.

— Bani? Cereţi bani?

— Da. De ce n-aş face-o? Îl vreţi doar pentru că a furat bani, nu-i aşa? Câţi bani oferiţi pentru ofiţerul vostru?

Katsumata a arătat spre traficant.

— O să trebuiască să-l întrebaţi pe el, a spus.

— El n-are nicio treabă cu asta, a răspuns şeful.

— Ba da, are. Pentru noi e ceva nou. N-am ştiut că e vorba despre bani. Desigur că putem aranja plata, dar numai în monedă japoneză. N-aţi accepta, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Noi avem nevoie de bani adevăraţi.

— Aici intervine prietenul nostru. Vom rezolva cu el mai târziu. Cât?

— O mie de lire sterline englezeşti, a spus traficantul.

— Rule Britania, a mormăit Hedges.

— Am prefera aur. Dă-ne banii în aur, a spus şeful.

Oamenii lui erau perfect de acord. Unii au aplaudat.

— În aur este mai complicat, a spus traficantul, dar nimic nu e imposibil. Desigur, suma va trebui să fie redusă…

— Cu cât? a întrebat şeful.

— Cel puţin cu jumătate.

Jocul nu mai era în mâinile lui Keichi. Urmă o discuţie înfierbântată între traficant şi şef, în timp ce toţi ceilalţi ascultau.

În cele din urmă, au căzut de acord la şase sute de lire în monede de aur englezeşti.

— Mă aşteaptă în Thailanda o livrare de monede de aur englezeşti, a spus traficantul. E într-un mic sat de pescari numit Bang Saray, la vreo douăzeci de kilometri distanţă de portul Pattaya. În regulă. Ne daţi

ofiţerul şi eu mă duc să iau aurul pentru voi.

— Când te întorci?

— Cât pot mai repede. Depinde de condiţiile de drum.

— Trebuie că te gândeşti că noi aici suntem toţi ţărani. Dacă grupul vostru pleacă acum, n-o să vă mai vedem niciodată.

— Poţi să trimiţi pe unul dintre ciracii tăi cu noi, dacă vrei. Credeam că avem încredere unii în alţii.

— E vorba despre aur. Am să trimit doi.

— Ce o să se întâmple cu britanicii cât suntem plecaţi? a întrebat traficantul.

— Îi ţinem aici până soseşte aurul.

— Cine garantează siguranţa lor?

— Doar sunt aliaţii noştri.

— În cazul ăsta, n-ar trebui să cereţi bani. Ar trebui să-i duceţi acum la graniţa cu India. Aici nu sunt în siguranţă. Japonezii controlează în continuare ţara.

— Sunt mai în siguranţă cu voi?

Katsumata a sărit în picioare.

— Da, sunt. Sunt mai în siguranţă cu noi, a spus Keichi.

Şeful s-a uitat în jur.

— Luaţi-i cu voi, dacă vreţi. Nu-mi pasă. Sunt prizonierii voştri. Să fie răspunderea voastră. E mai bine aşa. Mai puţine guri de hrănit. Mai puţine trupuri de apărat.

— E-n regulă. Prefer să-i iau cu mine.

— Da, a spus cu entuziasm Derek.

— Sunteţi cu toţii nebuni de legat, a mormăit Jimmy.

— Să nu-ţi faci idei, locotenente Katsumata, a zis şeful. Am să trimit cu voi pe doi dintre cei mai buni oameni ai mei. Avem prieteni şi în Thailanda, ştii. În orice caz, locotenente, vei garanta trecerea oamenilor

mei în siguranţă, cât sunt în Thailanda. De îndată ce aurul e în mâinile lor, îi vor aduce înapoi aici pe ofiţerii britanici şi noi îi vom duce în India. Dacă nu vin banii, oamenii mei au să-i ucidă.

— Aurul o să ţi se dea când vor trece graniţa.

— E-n regulă.

Faţa şefului s-a relaxat. A zâmbit.

— S-a făcut, deci. Hai să bem ceva. Acum suntem cu toţii prieteni şi aliaţi. Banii sunt bani oriunde.

Faţa locotenentului Katsumata era plină de dezgust. A deschis gura să spună ceva, dar traficantul l-a atins pe umăr.

— Bărbatul are dreptate, a zis el. Hai să bem un pahar.

— Tatăl tău nu avea încredere în şef, îi spuse Taisho lui Yoshiro. El n-a vrut să-i lase acolo pe britanici. Poate nu se hotăra să se despartă de Pritchard, despre care vorbea cu multă tandreţe. Oricum, asta nu era decât un amănunt, pentru că îşi îndeplinise misiunea. Soarta străinilor nu avea nicio importanţă pentru misiune. Doar pentru tatăl tău, se pare. Ar fi putut discuta cu şeful, dar a ales să-i ia cu el. Adevărul îl putem ghici doar. Poate că aşa a gândit tot timpul, dar nu sunt sigur. Ştii, Yoshiro, tatăl tău ar fi putut avea necazuri serioase. Avea să folosească banii japonezi pentru eliberarea unor ofiţeri britanici. Dacă asta s-ar fi întâmplat în orice alt timp, ar fi fost deferit Curţii Marţiale şi, cu siguranţă, împuşcat. Dar important era că îl avea pe omul nostru şi că a acţionat cu onoare. Oricum, aşa a ajuns tatăl tău să se întoarcă în Thailanda cu străinii lui. Era prima oară când apărea numele de Bang Saray. Ce s-a întâmplat acolo avea să joace un rol important, mai târziu, în viaţa tatălui tău.

Cei doi prizonieri birmanezi au fost eliberaţi şi predaţi oficial şefului, ca semn de încredere. Au urmat strângeri de mână şi toasturi, apoi a fost adus înaltul ofiţer japonez.

Era un bărbat mărunt, palid. Era bărbierit şi avea o atitudine precisă, militară. Arăta confuz când a văzut uniformele japoneze, pe locotenentul Keichi şi pe oamenii lui. Cu o expresie de mare preocupare, a venit mai aproape să examineze însemnele lui Keichi. Avea o faţă inteligentă care nu zâmbea.

— Am venit să te luăm acasă, a spus Katsumata. E târziu şi îmi pare rău că trebuie să te ţin aici încă o noapte. În zori, o să mergem prin junglă până la graniţă, unde au să ne aştepte maşini. Am ordin să te aduc la Bangkok. Mă bucur să văd că eşti bine, domnule.

Înaltul ofiţer avea o voce gravă, puternică şi răsuna din faţa lui mică de parcă trăgea cu tunul.

— Cine ţi-a spus că sunt bine? Din autoritatea cui eşti aici?

— Mă tem că nu pot discuta asta. Am trecut prin multe ca să ajungem aici şi cred că vei fi încântat să te întorci cu noi.

— Nu sunt un om sănătos. Nu cred că pot face drumul până la graniţă pe jos. Ai un ordin scris să mi-l arăţi? Cum te numeşti, locotenente?

— Katsumata Keichi, a răspuns locotenentul, ignorând celelalte întrebări.

Înaltul ofiţer s-a aşezat jos. Acum mai era doar o urmă de lumină pe cer. Orizontul auriu se transformă în roz, apoi deveni mov.

— Omul tău nu pare prea bucuros că te vede, locotenente Katsumata, a comentat şeful. Presupun că

încă mai doreşte să-l vadă pe colonelul britanic asupra căruia insistă. De ce nu-l avansezi pe unul dintre prizonierii tăi?

Au fost aduse şi aprinse şase lămpi cu parafină în timp ce el vorbea. Keichi s-a întors spre înaltul ofiţer.

— Avem un ofiţer britanic pentru dumneata, colonelul Derek Pritchard.

A repetat aceeaşi frază în engleză şi Derek a salutat şi s-a prezentat prizonierului.

— Cum pot să te ajut?

— Lucrurile nu sunt ceea ce par aici, a spus înaltul ofiţer. Trebuie să vă vorbesc singur. Oamenii ăştia…

— Asta nu e posibil. Sunt şi eu prizonier de război şi nu pot sta de vorbă cu dumneata singur, decât dacă locotenentul Katsumata este de acord.

— Ordinele mele sunt să te aduc la Bangkok, a zis Keichi. Până când dumneata eşti adus în siguranţă la ambasada japoneză de acolo, ofiţerii străini rămân prizonieri de război. Fără îndoială că vei putea vorbi pe drum cu colonelul Pritchard.

Înaltul ofiţer părea să-şi accepte soarta. Umerii îi căzură şi stătea uitându-se în spaţiu. A refuzat o înghiţitură de whisky şi n-a vorbit tot restul serii. Locotenentul Katsumata nu s-a mai clintit de lângă el.

Asta era povestea pe care Taisho i-o spusese lui Yoshiro la ultima lor cină, în urmă cu câteva ore. Apăsarea pe umerii tineri ai tatălui lui trebuie să fi fost uriaşă. Yoshiro consumă cafeaua şi rulourile fierbinţi; îi plăti chelneriţei şi îi mulţumi pentru amabilitate. Ieşi pe stradă. Era o uşoară burniţă în aer.

Cel mai bine ar fi să facă să arate ca un accident. Soţia şi copiii lui nu vor trebui să trăiască în umbra ruşinii şi a datoriei lui, tot restul vieţii lor. Tatăl lui va

înţelege. Îi va spune adevărul, de îndată ce va ajunge la templu. Era doar peste drum.

La ora cinci dimineaţă, Yoshiro stătea la fereastră în camera lui de hotel. O deschise. Afară era încă întuneric, dar nu pentru mult timp. Se iveau zorile. Fusese la templu şi îşi spusese rugăciunile. Cu ochii minţii, îl văzu pe tatăl lui. Arăta ca atunci când Yoshiro era un băieţel.

Fusese deosebit de bine dispus cu portarul de noapte, când şi-a luat cheia. Omul a spus mai târziu că domnul Katsumata era foarte fericit. Poate băuse prea mult, dar arăta fericit.

Nimeni nu l-a văzut urcând rama de aluminiu. Strada, la paisprezece etaje mai jos, era încă adormită. Sus, unde stătea el, picăturile de ploaie păreau mai mari când îl loveau în faţă. Deschise fereastra. Aerul era curat. Curând vor veni maşinile cu gazele lor. Stătu pe marginea ferestrei şi se uită. Fumă o ţigară, dar nu tuşi. Uite, îi spuse tatălui lui, nu tuşesc. Să mai văd o dată zorile. Mai trase din ţigară şi fumul îi zgârie măruntaiele, iar el se lăsă pe vine şi sări în gol.

N-au importanţă zorile, se gândi Yoshiro în timp ce zbura prin aer ca o pană. Avea să fie o zi cenuşie. Zbura şi se gândea că tatăl lui era acolo cu el. Erau urmăriţi de toţi ceilalţi, de micul soldat şi de străin, de locotenentul Pritchard. Se simţea în siguranţă, nu se temea şi nu ţipa. Nu se gândea la tinereţe sau la trecutele lui ambiţii şi la ce voia să realizeze. Mintea lui era lucidă şi era încă acoperită de o uşoară ceaţă care îl ferea de durere şi speranţă şi amintiri.

Dar, pe undeva, ştia ce face. Nu se mai putea opri acum. Nici nu simţea regrete. Un moment, a vrut să se gândească la femeia străină, dar nu avu timp să-şi amintească. Nu erau nici feţe, nici sunete, nici timp.

Doar imaginea de o fracţiune de secundă a unei mulţimi de oameni din trecutul tatălui său.

Pavajul şi strada veneau repede spre el şi vidul îl întâmpină înainte ca trupul lui să lovească pământul.

Prea multă încordare, au spus unii mai târziu. Raportul poliţiei arăta că Yoshiro Katsumata avusese o sticlă de whisky în buzunarul de la spate. Iar alţii se gândeau la şansa pe care o oferea biroul lui gol.

El nu bea niciodată alcool, spuneau oamenii care îl cunoşteau. Putea să fie primul om din afară în consiliul de conducere. Marginea ferestrei era prea joasă. El era prea înalt. Poate a vrut aer proaspăt. Sau voia să vadă dimineaţa.

Singurul moment când este aer proaspăt în oraş este în zori, chiar înainte de răsăritul soarelui şi când poluarea e scăzută.

— Ghinion, i-a spus domnul Sato prietenului său, domnul Sakamoto. Era inteligent şi mergea bine până acum câteva săptămâni. Voiam să-l promovăm. E greu azi să găseşti oameni tineri talentaţi. Lucra până târziu la birou, spuse cu mândrie domnul Sato. Noi, la *Sato Kaisha,* cerem loialitate şi o obţinem. De aceea rămânea în oraş atât de des. Ăsta a fost ghinionul lui, a adăugat el şi i-a întins lista de bucate domnului Sakamoto.

Bătrânului bancher nu-i era foame, dar, oricum, comandă ceva. Au mers amândoi la aceeaşi şcoală şi domnul Sato care îl invitase la prânz ar fi fost jignit dacă n-ar fi mâncat.

Capitolul 31

Era o clădire nouă în stil occidental. Putea fi un depozit sau un super-magazin pentru că era mare şi

colorată şi nu avea ferestre. Şoferul deschise portiera maşinii şi Jimmy Hedges ieşi în căldură, urcă scara şi deschise uşa de sticlă. Când intră în lift, aerul răcoros îi mângâie faţa. Apăsă pe butonul etajului trei.

Peste tot erau lămpi electrice luminoase. Becuri colorate şi plante de interior şi picturi cu Budha cu buzele pictate gros. Şoferul îi spusese că ăsta e cel mai bun salon de masaj din Bangkok. Avusese dreptate. Jimmy îl vizitase în fiecare zi de la sosire. Era cea de-a şasea zi a lui aici. Anna voia să facă un tur al templelor. El i-a zis că era prea obosit pentru asta, dar că puteau lua din nou cina seara.

Liftul se opri. Alte lumini, alte plante şi alţi chelneri îmbrăcaţi în roşu îi urară bun venit la etajul trei. Dincolo de lift, un uriaş perete de sticlă despărţea holul. În spatele sticlei, sub lumina reflectoarelor, în şiruri, şedeau o mulţime de fete îmbrăcate sumar. Aveau numere pe umeri.

Unele aveau numere verzi, ceea ce arăta că mergeau până la capăt. Celelalte doar masau, spălau şi mângâiau. Fetele se uitau la peretele de sticlă, dar nu puteau vedea dincolo, vorbeau şi chicoteau unele cu altele. Un acvariu al frumuseţii, se gândi el şi se aşeză.

— Aceeaşi fată ca şi ieri? Numărul douăzeci şi şapte?

— Poate că da, poate că nu.

Poate că ar trebui s-o ia din nou pe douăzeci şi şapte. Era cu număr verde şi îl ştia acum şi îi făcea plăcerile. Fusese deja cu ea de cinci ori. Şedea unde stătuse şi cu o zi înainte. Era mică, faţa ei rotundă fiind încadrată de păr negru ca de cărbune. Avea o rochie albă şi un cordon de plastic auriu. Numărul douăzeci şi şapte se uită la ceas şi zâmbi spre sticlă de parcă ar fi ştiut că el era colo.

— Eşti bărbat bun, îi spusese ea. Dai bacşiş bun, da?

El ar fi preferat să nu menţioneze banii, dar asta era o întreprindere. Avea sandale romane, aurii, şi chiloţei negri cu flori roşii brodate pe ei. Arăta proaspătă şi roşea.

— Spune-i numărului douăzeci şi şapte să vină, îi zise el chelnerului. Dă-mi o cameră bună, ca şi înainte.

Chelnerul luă microfonul în mână, spuse ceva în thailandeză şi fata roşi. Luă poşeta aurie. Îşi netezi părul şi se ridică. Trecu pe lângă statuia unei zeiţe aurii şi dispăru.

Curând se afla lângă el şi zâmbea.

— Venit devreme la mine. *Sawader kap.* Eu fată fericită azi.

Chelnerul îi conduse la o cameră. Fata intră prima. Jimmy plăti chelnerului o mie de baht. Asta includea încă un coniac, o Coca Cola pentru fată şi un bacşiş.

— Numărul douăzeci şi şapte e cea mai bună, spuse chelnerul. Mai vrei băutură mai târziu?

Se întoarse şi închise uşa în urma lui, lăsându-l pe Jimmy întins pe pat, plin de anticipare. În colţ era o baie destul de mare pentru două persoane. Era o cameră plăcută, cu fotografii de americance frumoase pe pereţi. Fata îl dezbrăcă. Apoi îl ridică şi îl conduse la baie. Când fu scufundat în apa caldă, ea îi răspândi spumă pe tot corpul, apoi se dezbrăcă şi ea. Avea un trup frumos. Se aplecă peste el cu un burete şi îi frecă spatele şi burta mare şi mai jos, apoi îi frecă umerii.

— Acum curat, spuse ea. Dădu deoparte spuma cu un jet de apă călduţă şi el ieşi din cadă. Ea îl şterse cu o serie de prosoape mici, întârziind asupra organelor genitale, şi el se excită pentru că ştia ce urmează. El dorea ca ea să-l tragă la pat, să-l călărească şi să facă dragoste cu el, dar asta i-ar fi întrerupt rutina. Se uită

la excitaţia lui.

— Întâi masaj, spuse ea, şi râse. Râse şi el, pentru că era nerăbdător.

— Tu băiat rău, spuse ea.

Avea mâini magice şi degetele ei se plimbau pe pielea lui, atingând nervi şi muşchi despre care uitase că mai există. Dorinţa lui slăbea şi creştea şi ea îl întoarse cu faţa în jos. Mâinile ei erau pe spatele lui, pe cap, peste tot şi Jimmy plutea într-o mare de plăceri calme. Era între somn şi veghe şi mintea lui se întoarse în trecut. Era din nou tânăr şi se vedea cu Derek şi cu Katsumata şi cu înaltul ofiţer, înapoi în Thailanda.

Toată lumea era acolo. Sergentul, soldatul rămas şi cei doi birmanezi luptători de gherilă precum şi traficantul. Jimmy şi Derek erau sub paza gherilelor, dar erau acum oameni liberi şi atmosfera era plăcută. Mergeau acum mai încet decât înainte şi se opreau des să se odihnească. Katsumata, sergentul şi soldatul îl păzeau cu atenţie pe înaltul ofiţer. Supus şi lent, el îşi târa picioarele prin terenul schimbător.

— Îmi pare rău că trebuie să veniţi înapoi cu noi, dar e mai sigur aşa, a spus locotenentul Katsumata.

— Nici eu nu am încredere în luptătorii ăştia, a spus Derek.

— Am să merg cu voi la Bang Saray, a zis locotenentul Katsumata, de îndată ce îl predau pe bărbat. Am s-o fac pe timpul meu, ca un cetăţean particular. Am să vă duc în siguranţă. E o chestiune de onoare.

Poate că a fost dur cu Katsumata, se gândi Jimmy. El nu recunoscuse niciodată faţă de Derek că tipul era onorabil. Fusese dur faţă de japonez, mai ales când i-a

vorbit văduvei lui Derek despre el. Dar cine ar fi crezut că paznicul lor era un domn care nu reprezenta oroarea uniformei lui?

Totul fusese cu atâta timp în urmă, când japonezii erau cu toţii răi şi când oamenii citeau despre asta şi auzeau de la alţi prizonieri care se întorceau. Versiunea lui cu privire la cele întâmplate la Bang Saray era cu mult mai uşor de înţeles.

Era destul de greu să fi supravieţuit războiului şi să stai în faţa văduvei şi fiicei lui Derek. Să le spună ce s-a întâmplat cu adevărat ar fi fost prea mult. El i-a povestit exact ce îi spusese ofiţerului de la contrainformaţii când a ajuns în India. Trebuia să se ţină de aceeaşi poveste. Oricum, adevărul nu i-ar aduce soţul înapoi.

Erau ape periculoase. Erau stânci şi vârtejuri în jur. Trebuia să-şi schimbe tema gândurilor lui. Istoria, spusese cândva Derek, este descrierea unor evenimente văzute de un individ. Nimeni nu poate contesta ce ne spun Apostolii despre Iisus. Poate era o minciună, poate era adevărat. Era aşa cum a decis povestitorul să fie. Accepţi relatarea oficială a trecutului aşa cum a fost scrisă de contemporani şi asta-i tot. Copiii din Spania citesc despre războiul civil aşa cum a fost văzut acesta de Franco.

Nimeni nu scrie o istorie a înfrângerilor. Asta era ce spusese Derek însuşi. Jimmy nu avea să vorbească despre Bang Saray. Adevărul despre asta va fi întotdeauna adevărul lui Jimmy şi, cu trecerea timpului, începuse să-l creadă şi el.

Jimmy Hedges se trezi. Nu dormise cu adevărat. Mintea lui se depărtase de magia locului unde se afla acum. Trupul lui era scăldat în sudoare. Fata îndreptă

ventilatorul spre el şi îl uscă.

— Vrei dormit? întrebă ea, iar el şopti „nu” şi arătă spre mâinile ei şi la buze şi îi trase capul în jos.

— Bărbat mare, gras, spuse ea. Ca Budha. Mie plac bărbaţii graşi.

— Mie nu, a spus el.

Ea îl atingea cu degetele şi cu buzele umede care alergau pe pieptul lui, pe abdomen şi mai jos, mereu mai jos. Camera era răcoroasă, dar el transpira în continuare şi se acoperi peste piept cu cearşaful. Ea îl sugea şi camera se întunecă puţin.

Poate că ar fi trebuit să se odihnească în după-amiaza asta, se gândi el când inima începu să-i bată mai tare. Transpira peste tot şi îşi şterse fruntea cu mâna şi în tot acest timp, fata încerca să-i producă plăcere. Numărul douăzeci şi şapte e cea mai bună din salon, îi spusese ea de cinci ori până acum când el îi dăduse bacşişul. Numărul douăzeci şi şapte este rezervată prin telefon, spunea ea cu mândrie. Avea un nume, dar el îi uitase. Era puţin speriat acum şi se simţea singur.

Teama de moarte îl cuprinse. Se mai întâmplase şi altă dată, dar foarte rar, când nu era nimeni în jur şi niciun strop de coniac care să-i alunge gândurile astea negre.

Ea se străduia, dar acolo jos nu se întâmpla nimic. Palpitaţiile nu sunt periculoase, dar un atac poate apărea oricând şi el se obosea prea mult. O atinse pe umăr.

— Îţi place? întrebă fata.

— Adu-mi un coniac.

— Şi Coca Cola la mine?

— Da, da. Poţi să ai şi tu afurisita aia de Coca Cola. Adu-mi un coniac, acum.

Derek nu folosea niciodată cuvinte urâte, dar Derek era un sfânt şi, ca să fii sfânt, trebuie să fii mort. Sfinţii mor toţi de tineri, pentru că Dumnezeu îi vrea alături de el. Prostii! Sfinţii mor tineri pentru că nu au şansa să îmbătrânească, să devină mai deştepţi şi să descopere adevărul.

— Adu-mi coniacul acum, te rog, spuse şi crezu că a strigat, dar tot ce auzi fu o şoaptă. Dar dacă are un atac de cord aici şi moare singur?

Nu observă trecerea minutelor. Fata ridică telefonul şi comandă băutura, iar el aţipi. Bun lucru somnul. Avea tot timpul din lume. Plătise pentru două ore. Tratament regal. Totul inclus. Se trezi.

— Acum sex?

El clătină din cap. Era în ghearele panicii autoimpuse. Se calmă şi trebuie să fi adormit din nou, pentru că învioră imediat imaginile vechiului drum spre Pattaya.

Circulau cu un *Austin* vechi şi el era la volan. Traficantul, cei doi luptători de gherilă şi Derek erau şi ei în maşină. La fel şi locotenentul Katsumata, dar fără uniformă.

— Vreau să mă asigur că sunteţi în siguranţă, a spus Katsumata, arătând ca un jucător de golf. Jimmy nu ştia cum s-au înghesuit toţi în maşina aia. Înainte de război, maşinile astea se construiau ca să dureze. Se întreba dacă maşina mai era oare la Bangkok. Era o şansă să mai fie. Fata îi atinse fruntea şi îi şterse transpiraţia. În mâna cealaltă avea al doilea pahar de coniac. Arăta îngrijorată.

— Bea, zise ea. Sex după.

El bău conţinutul încet. Nu-l ardea. Durerea din piept cedase şi palpitaţiile dispăruseră. Ce să fi fost? Era puţin obosit, asta-i tot. Poate puţin deshidratat. Îi ceru

fetei două pahare de apă rece şi le dădu pe gât.

Ce prostie, se gândi el. Era supraponderal, dar scăzuse câteva kilograme din cauza căldurii şi hainele îi erau mai largi. Fata îl atingea din nou şi mâinile ei făceau miracole. Poate ar trebui să se lase păgubaş, azi. Să vină mâine, sau aşa ceva.

Acesta era un oraş al plăcerii totale. Mâncarea, femeile, clima, fructele, zâmbetele agreabile pe feţele oamenilor. Ce-l apucase o asemenea nebunie? Oare nu avea o călătorie minunată? Clasa întâi peste tot! Mulţumesc, Trudi.

Oare revenea imaginea de la Bang Saray? Dar asta a fost demult şi el stabilise propriul lui lanţ al evenimentelor. Ce importanţă avea cine cu cine s-a culcat acum o sută de ani? Oare David şi-a scris povestea cu Goliat ca să-i impresioneze pe israeliţi?

Va trebui să se concentreze tare asupra lui Bang Saray ca să adune din nou fragmentele poveştii, aşa cum a fost în realitate. Nu era sigur de ea. Ştia că Derek a murit acolo. Ei, toată lumea ştia că locotenentul Katsumata agonizase din cauza asta. Jimmy nu putea să spună asta celor de la contrainformaţii. Cine ar fi crezut că un ofiţer japonez ar petrece zile întregi jelind un englez de parcă ar fi fost fraţi de sânge? Trebuia să spună povestea aşa cum a spus-o, aşa cum puteau s-o înţeleagă oamenii.

Ce aiureală! La ce să te gândeşti, când o fată care avea doar o treime din vârsta lui încerca să facă dragoste cu el? Poate avea o indigestie.

— Mai stau o oră, spuse el. Vreau să dorm acum.

— Dormi hotel.

— Stau aici. Tu poţi să pleci.

Coniacul îi pătrunsese în creier şi îl făcea încăpăţânat. Putea petrece aici restul după-amiezii.

Încă o sută de baht, o mie. Cui îi pasă? Pretutindeni clasa întâi. Oricum, trebuia să se întoarcă înainte de cină, diseară. Îl aştepta Anna.

Apoi, Bang Saray i se strecură din nou în minte. Credea că era treaz. Va trebui să se gândească la asta acum. Să se gândească la tot. Doar cât ai zice peşte. Acum, când rămăsese singur, se va gândi la asta şi apoi va dispărea pentru totdeauna. Stătea culcat, se acoperi pe piept cu pătura moale şi îşi aminti.

Maşina *Austin o* porni pe drumul de pământ de la Pattaya. Uneori, drumul era doar o bucată cu iarbă călcată şi cu balegă printr-o mare de nuci de cocos. Nu erau semne care să indice încotro mergeau. Katsumata nu se amesteca. Era într-o permisie de o săptămână, după ce îl predase pe înaltul ofiţer lui Taisho, la Bangkok.

Comportarea lui Katsumata acum era cea a unei rude într-o excursie de familie, la mare. Aveau să fie martori ai transferului modelelor de aur către luptătorii de gherilă, apoi aveau să se întoarcă în Birmania, iar străinii vor fi duşi la graniţa indiană. Nimeni nu vorbea despre război.

— Drumul ăsta e bun pentru elefanţi, a zis Katsumata.

— Ar fi trebuit să avem un camion, a comentat Jimmy.

— Sunteţi cu toţii băieţi răsfăţaţi, de la oraş, a spus traficantul birmanez. Sunt multe drumuri ca să ajungi la un palat.

Bang Saray nu era un palat, dar era locul unde erau păstraţi banii lui de aur. Plata pentru rubine şi pentru plase americane de pescuit, pe care el le livrase.

— Cum faci rost de plase americane de pescuit în

vremurile astea? a întrebat Hedges.

— E secret comercial, a răspuns traficantul şi a mai băut puţin.

— Cum se poate să ţii atât de mult aur aici?

— Thailandezii nu au încredere în banii de hârtie. Ei poartă la gât lanţuri de aur şi îngroapă aur în pământ pentru vremuri grele.

— Câtă pace, remarcă Derek. Câmpuri de orez de un verde-pal, punctate de femei îmbrăcate în negru care se aplecau deasupra pământului.

— La Hokkaido avem până şi pante de schi şi cireşi şi orezării în acelaşi timp. Uneori pe munte, uiţi că e o insulă. Se spune că Hokkaido e ca Scoţia. Aş vrea să mă duc în Scoţia după război.

— Putem merge toţi împreună, a spus Derek. N-am fost niciodată acolo.

Tot timpul, Jimmy conducea *Austin-ul* avându-i pe luptător şi pe traficant alături de el.

— Ajungem curând, a zis traficantul. De îndată ce o să simţiţi mirosul de peşte uscat care se atârnă afară pe aici.

— Peştele uscat e o delicatesă acum în Japonia. În trecut, era o necesitate. Familia mea are o uscătorie de peşte în Hokkaido.

Au trecut pe lângă un templu mare, izolat, o pagodă aurie, construită pe coloane uriaşe, albe, în mijlocul unei păduri de palmieri. Un grup de preoţi, înfăşuraţi în galben, adunau lemne pe marginea drumului, cu capetele lor rase plecate, aproape de iarbă.

— În Thailanda, orice bărbat trebuie să fie preot într-o etapă din viaţă. Se rade în cap ca un elev şi umblă prin ţară trăind din pomeni. Ei pretind că asta te învaţă umilinţa. Chiar şi cei bogaţi şi familia regală trec prin asta.

— Nu e o idee rea pentru unii dintre politicienii noştri de acasă, a spus Jimmy; apoi, traficantul a arătat spre un mic pod şi a zis că au ajuns. Jimmy trecu maşina peste lemnul care scârţâia. Printr-un perete subţire de copaci, au văzut marea. Se întindea de-a lungul unui golf enorm, cu un şir de munţi în depărtare. Un soare portocaliu rotund atârna deasupra apei liniştite. Un miros dulceag plutea în aer.

— Ăsta-i peşte uscat, a spus traficantul.

Şiruri, şiruri, suspendaţi pe sfori orizontale, atârnau între copaci. De-a lungul plajei erau vreo douăzeci de rase. Bărci lungi se odihneau pe nisipul auriu.

— Ăsta-i Bang Saray.

Nişte copii apărură în fugă din toate direcţiile, în picioarele goale, zâmbind; erau copii cu pielea întunecată.

— Rareori văd ei o maşină pe-aici, a spus traficantul.

El l-a îndrumat pe Jimmy spre o casă mare, în centrul satului. Copiii, anticipându-le destinaţia, alergau înainte, apoi, gâfâind, s-au oprit în faţa singurului gard din sat.

— Opreşte aici, a zis traficantul.

Casa era construită pe piloni. Sub structura principală, era un magazin sătesc mare. Mături şi cutii de conserve, fructe şi saci de orez, oale, ulcele şi plase de pescuit, toate stăteau în dezordine.

— Nu ştiu cum găseşte omul ăsta ceva pe-aici, oftă traficantul, dar ştie unde este fiecare lucru. El n-are încredere în banii de hârtie şi îşi ţine toate profiturile în prostii din astea. E unicul magazin pe distanţă de kilometri.

Erau acolo butoaie cu fructe uscate şi nuci. Erau vase pictate, pentru ulei. Erau spade şi biciclete, pălării de pai şi sandale. Erau rafturi cu ţesături şi erau mobile

şi coşuri de trestie de ratan.

— Un adevărat magazin universal, a spus Katsumata.

— E asociatul meu, zise cu mândrie traficantul.

— Cum poţi avea încredere în el de acolo de unde te afli? a întrebat Jimmy.

— El trişează, a răspuns traficantul, dar nu cu mult, şi ştie că eu ştiu, aşa că am încredere în el. Nu-i văd camionul, ceea ce înseamnă că o să trebuiască probabil să rămânem peste noapte. Nimeni altcineva nu ştie unde sunt monedele.

Traficantul o porni spre casă. Se întoarse spre Jimmy care stătea lângă maşină.

— Are o nevastă tânără, sunt sigur. El se tot însoară cu fete tinere. Le cumpără de la părinţi săraci din ţară. De fiecare dată când vin aici, are alta, dar prima lui nevastă e tot aici cu el. Ea găteşte. Mai bine decât la orice hotel de oriunde. E o bună prietenă a mea. Ea trebuie să ştie când se întoarce, pentru că el are încredere în ea şi îi spune adevărul despre toate. Dar îmi este teamă că nu ştie unde-i aurul. Eu am avut un unchi căruia îi plăceau nevestele tinere. Asta era pe vremea când mai eram în armata britanică. Unchiul meu ne-a adus, mie şi surorii mele, o serie întreagă de mătuşi, dar la fel ca şi asociatul meu de aici, îşi păstra prima soţie pentru că era contabila lui. Ea se ocupa de partea bănească a afacerilor unchiului meu, aşa că o păstra. Ea era şi mama copiilor lui. Oricum, unchiul a plecat la Rangoon să-şi ia ultima nevastă şi, când s-a întors în sat, toţi banii dispăruseră împreună cu bătrâna mea mătuşă. Ea i-a luat ceasul de buzunar din aur, monedele de aur, bancnotele şi a plecat. Bineînţeles că, fără bani în casă, tânăra fată din Rangoon a fugit cu un tip care lucra pentru unchiul

meu. Ea a fost doar o săptămână mătuşa mea. I-am spus povestea asta asociatului meu de aici şi poate de asta nu i-a spus primei lui soţii unde sunt monedele de aur. El are dreptul la mai multe neveste, este musulman.

Katsumata şi Derek au izbucnit în râs. Traficantul a intrat în casă. În partea cealaltă a golfului, în depărtare, munţii îşi schimbau culoarea odată cu soarele apune. Cinci sau şase bărci plecau spre orizont, toate trase de una mai mare, al cărei motor tuşea întruna.

— Au plecat la pescuitul de noapte, a zis Derek. Uită-te la siluetele lor pe mare.

Soarele era acum chiar în spatele lor, razele lui învăluind bărcile şi trupurile lor într-o aureolă aurie.

Cei doi luptători de gherilă l-au urmat pe traficant spre casă. S-au oprit la magazin şi s-au servit cu câteva cutii de pe un raft.

— Ce mai aliaţi avem aici! a zis Jimmy.

Drumul spre India i se părea mai departe ca oricând.

Traficantul s-a întors.

— Asociatul meu se întoarce poimâine. A plecat la Bangkok. Mesagerul pe care l-am trimis a ajuns prea târziu, nu l-a mai prins, dar suntem bineveniţi să stăm aici. Puteţi să vă duceţi să înotaţi, dacă vreţi. Soţia lui o să taie şase pui pentru noi şi o să fie şi nişte langustă. A pus şi bere în frigider. Eu trebuie să mă duc să mă uit în registre.

Cu această declaraţie, traficantul a intrat din nou în casă. Luptătorii au rămas în magazin, iar cei doi englezi s-au întors la maşină.

— Ştii că ei nu stau de pază, a spus Katsumata.

— Şi eu mă gândeam la fel, a zis Jimmy. Am putea lua maşina şi să plecăm acum.

Ofiţerul japonez n-a răspuns. El se uita la golf.

— Asta-i şansa noastră, Derek. Hai să plecăm acum.

— Locotenentul Katsumata şi-a dat cuvântul, a replicat Derek aproape cu furie.

— Presupun că o să ne împuşte pe la spate.

— Şi eu care începusem să cred că eşti aproape uman.

— De ce nu mergem toţi să înotăm? a întrebat Katsumata. Dar nu trebuie să mergem prea departe. Sunt rechini în apele astea.

— Traficantul e uimitor, nu-i aşa? comentă Derek. E ca un personaj dintr-un roman de Joseph Conrad.

— Cine-i Joseph Conrad? a întrebat Katsumata.

— Era un marinar polonez care s-a stabilit în Anglia şi a scris povestiri cu aventuri pe mare, în locuri exotice.

— Romantic. Ca fratele mamei mele care a emigrat în Brazilia.

Şi-au scos hainele şi au sărit în apă. Jimmy Hedges a rămas în urmă. O băutură rece era tot ce dorea. La capătul golfului, soarele cobora şi Jimmy l-a văzut pe Derek arătând spre soare, în timp ce vorbea cu Katsumata în apă. Munţii parcă erau acoperiţi cu aur.

— E ca pe o scenă, a spus Derek.

Arăta slab şi alb şi carnea lui strălucea ca un peşte. O băutură rece.

Tăcerea l-a trezit.

Cineva a închis probabil aerul condiţionat. Căldura îi făcea sete. Se uită la ceas. Şapte. Era singur în cameră. Se ridică, dădu jos pătura de pe el şi începu să se îmbrace. Întâlnirea lui cu Anna era peste o oră şi jumătate. Putea să bea ceva la hotel. O bere rece sau

altceva. Setea lui părea veche, dar nu-şi amintea de când începuse. Se va bucura de o bere în camera lui, la hotel. Ieşi din cameră. Maşina îl aştepta afară. Somnul îi făcuse bine.

A mai aţipit puţin în timpul drumului. Putea să-i spună la cină Annei despre traficantul birmanez. Ba nu. Nu putea face asta. Era o poveste amuzantă şi, după cum descrisese el Bang Saray-ul, era ceva imposibil. Bang Saray era o experienţă dureroasă, rea. El ascunse Bank Saray-ul adânc în memorie. Mai avea o jumătate de oră până să ajungă la hotel. Adormi.

Capitolul 32

Probabil că nu a fost în toate minţile de vreme ce a fost de acord, dar fusese pus cu spatele la zid. Ea şedea în faţa lui la masă. Lumânarea tremura şi flacăra strălucise în ochii ei. Erau ochi inteligenţi, frumoşi şi sinceri. Ea l-a constrâns şi privirea ei era dură.

— E dreptul meu, spuse ea. Vreau să mă duc la Bang Saray. Trebuie să mă duc la Bang Saray.

— De fapt, tu nu vrei să te duci acolo, spusese el ştiind că era inutil.

Ea era o femeie cu o voinţă puternică, atât de deosebită de fata inhibată care fusese odată. Lui Derek nu i-ar fi plăcut.

— Mă duc la Bang Saray. Cu sau fără tine.

— Bine, spusese el în cele din urmă.

Acum circulau pe noua şosea de la Pattaya, în limuzina lui închiriată. Ea nu-l va întreba din nou cum a murit tatăl ei. Tot ce voia era să vadă locul. Unde era casa şi magazinul sătesc şi plaja unde a înotat tatăl ei în ziua în care a murit. Şi unde era lada în care l-au obligat să doarmă. Unde a suferit umilirea finală în

mâinile locotenentului Katsumata.

Ea îşi amintea destul de bine totul. Nu avea nevoie să audă povestea din nou. Nu avea nevoie să audă iar reacţia mamei ei. Acele constante *Dios mio* de fiecare dată când Jimmy descria ceva deosebit de dureros. Şi totuşi, mama ei şedea acolo şi îl presa, şi îl ruga şi îi cerea să spună totul din nou. Cum fusese bătut Derek. Cum a suferit. Şi Jimmy se supunea întotdeauna şi îi spunea de Bang Saray şi cum şi cum şi cum…

Antonia plângea întotdeauna când Jimmy vorbea de ultimul *adios* al lui Derek la Bang Saray. Spusese *adios* în spaniolă. Trebuia să se fi gândit la mine, repeta ea din nou şi din nou.

Anna auzise totul şi devenise imună, cu siguranţă. Ba nu. Nu chiar totul. Ea nu-i va cere să treacă din nou prin asta.

Satele nu s-au schimbat prea mult. Doar oraşul Bangkok se întindea acum mai mult decât atunci, când condusese el maşina *Austin* spre Pattaya, în urmă cu treizeci şi trei de ani. Şoseaua era asfaltată, era mai lată şi în unele locuri devenise dublă. Podurile erau acum de oţel şi ciment şi era o circulaţie mai mare pe drum. Trecură pe lângă aceleaşi orezării fără de sfârşit şi temple şi plantaţii de cocotieri. Aceiaşi vânzători de crabi îşi ofereau marfa dintre grămezi de picioare, ochi şi cleşti. Pe râuri, bărcile lungi aveau acum motoare diesel japoneze. Încărcate cu fructe, mărfuri şi persoane, alergau pe firul apei. Vâslele dispăruseră.

În urmă cu ani, pe aceeaşi porţiune de drum, traficantul glumise cu Katsumata, iar acesta glumise cu Derek. Nimeni nu vorbea cu Jimmy. El îşi amintea izolarea, în timp ce limuzina grăbea pe lângă afişe publicitare. *Toyota, BMW, Johnnie Walker, Sony.* Dar, de data asta, el nu era ignorat. Anna punea întrebări şi

sorbea fiecare vorbă pe care o rostea el.

Poate ar fi putut pretinde că doarme. Ar fi putut reînvia feţele de la Bang Saray în minte, iar apoi le va împinge înapoi, în tunelul căruia îi aparţineau. Ele trebuiau să rămână acolo suficient de mult ca el să se poată întoarce acolo unde s-a întâmplat totul, fără să mai aibă vedenii chinuitoare.

De unde să înceapă? Cum? Să închidă ochii şi să se vadă aşa cum fusese atunci şezând singur cu o bere, în timp ce ceilalţi se jucau în mare ca nişte copii?

De ce să nu spună adevărul? Se gândise adesea să-i spună lui Toni, dar simţise întotdeauna doar un impuls momentan, care dispărea însă cu primele picături de coniac pe care ea i le turna după masă. Acum, când Anna avea să vadă personal locul, s-ar putea ca ele să nu mai vrea să mai vorbească vreodată despre asta. Făcea un munte dintr-un muşuroi. Derek murise şi familia lui trăia. Mulţi au murit în război.

Trecuseră de Chon Buri şi erau la jumătatea drumului spre Pattaya. Nu o va duce la Bang Saray decât a doua zi. Aveau camere rezervate la hotelul *Cliff* la Pattaya şi seara o va scoate la plimbare pe faleză. I s-a spus că era o faleză modernă şi aglomerată plină de femei, muzică şi restaurante şi cu lumini. La noapte o să se gândească la toate. Acum era prea obosit fie şi să se prefacă. N-ar fi trebuit să bea berea aia. Maşina circula cu o viteză constantă, plicticoasă, care te trăgea la somn. Îşi simţea ochii grei şi căscă.

Anna se uită la faţa lui umflată şi la mâinile lui. Erau mari şi cărnoase. Avea pistrui pe braţe. Părul lui mai avea urme de roşcat, dar era în mare parte cenuşiu. Arăta bătrân şi obosit, dar forţa lui era vizibilă. Părea liniştit şi nu sforăia. Mâinile îi căzuseră pe genunchi şi abdomenul lui umflat se mişca odată cu respiraţia.

Costumul lui de safari, cu mâneci scurte, îl făcea să arate aproape ca un militar, dacă n-ar fi avut garoafa la butonieră.

Se apropiau de dealuri. Era o ţară atât de frumoasă. Culorile oamenilor, ale caselor şi ale florilor străluceau în soare. Nuanţe de verde, albastru, roşu şi roz, un covor de vopsea fluorescentă. Ar fi cumpărat fiecare poşetă din piele de crocodil pe care o văzuse, iar bijuteriile erau la jumătate de preţ faţă de Tokio şi Londra. Jimmy avusese dreptate în ce priveşte mâncarea. Va trebui să fie atentă, altfel n-o vor mai încăpea hainele. Yoshiro îi spusese o dată că o plăcea grasă.

Nu era bine să se gândească la Yoshiro în drum spre Bang Saray. Nu. Ba da. Se gândea la Yoshiro. Figura neajutorată, dormind, a bărbatului de lângă ea îi amintea de el. Ce uşor e să duci de nas bărbaţii!

Toţi bărbaţii.

Yoshiro îi spusese cât de mult ar fi dorit ca ei să fie doi oameni oarecare. Îi ceruse să ţină minte orele fericite. Fusese o finalitate în vocea lui când a spus asta. Ea vorbea de risipirea unei vieţi şi totuşi ea era partea vătămată.

Cum avea să fie viaţa de aici încolo? Se va aşeza, va încerca poate să-şi facă o familie? Să fie pe picioarele ei? Printre orezării şi palmieri, ea văzu linia albastră a mării. Se întindea pe kilometri, spre orizont, şi îi făcea semne. Scoate-ţi hainele. Aleargă prin valuri în mare.

Alte temple mari, coloane albe şi pagode aurii deasupra. Doi poliţişti puneau întrebări unui motociclist speriat. Unul a salutat-o când au trecut. Ea îşi netezi părul. Vanitate. Şoferul îi oferi o sticlă de Coca. *Clubul Rotary vă urează bun venit la Pattaya*. Încă douăzeci de kilometri.

Deşi cocotierii ascundeau marea o zărea din când în când. Arăta ca în broşura pe care o adusese Jonathan acasă într-o seară. Barbados. Nu s-au dus acolo, pentru că şi-au cumpărat mobilă nouă. Jonathan nu avea nicio legătură cu locul ăsta. Era numai al ei. A fost. Nu va mai reveni niciodată. Ar trebui să se gândească să-şi refacă viaţa, cu soţul ei şi cu ea în centrul ei, nu cu obsesiile mamei ei. Războiul civil din Spania se va termina curând pentru mama ei. Nu va mai fi nevoie să trăiască în ură.

De ce naiba se ducea ea la Bang Saray? Ea se gândise întotdeauna că voia să vadă locul, dar oare chiar dorea? Mama ei dorise ca ea să-l vadă. Dar ea fusese folosită prea mult timp.

Yoshiro Katsumata îi deschisese ochii. Ea ajunsese în viaţa lui trasă de sforile altcuiva, dar acum era liberă. Se dusese la capătul lumii la cererea mamei ei. Bărbatul care murise la Bang Saray fusese bărbatul mamei ei. Dar ea îl avea pe al ei şi va învăţa să fie a lui. Mai mult se avea pe sine şi va învăţa să se placă pe sine.

Yoshiro a avut dreptate. Va încerca să-şi amintească momentele bune. Erau multe din acestea. Va încerca să fie fiica altcuiva, care călătoreşte spre mare. Şi-a iubit ea oare tatăl? Mama ei spune că da, dar Anna nu-şi amintea.

Dar cum îndrăzneşte ea să se gândească astfel? Bineînţeles că şi-a iubit tatăl. Oare nu-i asculta cântecele, vocea uitată? Melodramă! Rahat! Nu-şi amintea cu adevărat toate astea, dar totul era prea vechi, prea bine imprimat. Fusese programată. Putea oare să taie din nou cordonul ombilical, aşa cum făcuse când avusese legătura cu Yoshiro? Aceasta era viaţa ei proprie şi n-o va împărţi niciodată.

Intrau în oraş.

— Pattaya, spuse şoferul cu mândrie. Jimmy Hedges se trezi şi se uită pe fereastră. El voia să-i arate unde debarcaseră după călătoria lor de la Singapore.

— Greu de găsit, spuse el. Era un ponton de lemn, undeva de-a lungul plajei. Greu de ghicit unde. Probabil acolo unde este portul acum. Pe atunci nu prea erau clădiri. Niciuna nu avea mai mult de două etaje. Trecuseră peste treizeci de ani şi n-ar fi crezut că ăsta era acelaşi loc. Se uită la ea. Ochii lui erau serioşi, poate puţin trişti.

— Aş vrea să fiu altcineva. Un bărbat fără trecut, venit aici pentru prima oară. Fără nicio legătură. Nimic. Niciun gând despre cum erau atunci lucrurile. Nici amintiri, nici măcar din cele frumoase. *Nix.* Tu nu poţi înţelege.

Ar înţelege. Oare el îi citise gândurile? Nu-l auzise vorbind niciodată aşa. Avea vocea moale şi melancolie în ochi. Ea ar trebui să-i pună mâna pe umăr şi să-l consoleze, dar el spuse:

— O să avem un bal diseară. Se spune că oraşul ăsta dansează.

Momentul magic trecuse. Roata sorţii!

Muzică şi sifilis. Auzise totul despre excursiile cu sex. Probabil că a avut un moment prost, dar el era din nou în apele lui. Bătrânul libidinos autoindulgent pe care îl cunoştea ea era mai uşor de manevrat.

El trebuia să meargă mai departe cu spectacolul. Ea nu va observa. Trebuia să se încuie undeva. În aceste condiţii autocontrolul lui se sfărâma. Se uită la Anna şi zâmbi. Ea nu observă. Se uită la plajă. Erau sudişti şi schiori pe apă şi oameni care făceau baie, toţi expunându-şi la soare pielea europeană. Erau vânzători de pui fripţi, de lapte de cocos, grămezi de

fructe şi bluze de bumbac. Totul era de vânzare. Porumb şi pepeni, peşte uscat şi pălării de pai, hamacuri şi zmeie. Culori, culori şi alte culori. Dorea să fie şi ea acolo.

— Lasă-mă să cobor aici, zise ea. Tu du-te la hotel. Am să iau un taxi sau ceva.

Jimmy abia mai respira. „Controlează-te!”

— Am să trimit maşina după tine, reuşi el să spună. Exista un Dumnezeu şi Dumnezeul ăsta îl iubea. Îl adusese până aici.

— Şoferul o să vină înapoi şi o să te aştepte chiar aici. O să mă duc la hotel şi o să mă odihnesc. Ne vedem în hol la opt.

Ea sări jos, făcu semn cu mâna, apoi se pierdu în briză.

Jimmy se lăsă pe spătar. Transpira din nou şi inima lui palpita nebuneşte în piept. Un pat singur într-o cameră răcoroasă. Ştia ce avea de făcut acum. Dar trebuia s-o facă singur. Mai bine mai târziu decât niciodată. Există un Dumnezeu.

Nu-şi amintea cum a trecut prin procesul de înregistrare la hotel. În cameră, băiatul de serviciu puse valizele lui jos şi trase draperiile ca să dezvăluie marea, apoi aşteptă. Jimmy îi dădu o hârtie de douăzeci de baht, iar băiatul îi spuse „mulţumesc”, zâmbi şi îi dori o zi bună.

Ştia răspunsul, în sfârşit. Va scrie totul pe hârtie. Adevărul. Da, domnule!

Se aşeză la birou şi numără foile de hârtie. Erau douăsprezece foi, hârtie subţire pentru corespondenţă prin avion. Va scrie totul. Poate că ea nu va vedea asta niciodată. Ar putea zbura totul. El nu era mare specialist în scrisori. De obicei, spunea ce avea în minte, dar asta era altceva. Rufe murdare de treizeci

de ani erau scoase de sub pat.

Trebuia să-şi scoată presiunea din cap, altfel va face explozie. Să pună totul pe hârtie. O greşeală? Nu, nu e o greşeală. Nimeni nu va citi niciodată. De ce a venit el aici? Dar acum era târziu, prea târziu. Avea de făcut două lucruri.

Primul bilet era adresat avocaţilor lui. În el, scria că avea mintea şi trupul întregi şi voia ca acesta să fie ultimul lui testament. Secretara lui trebuia să primească douăzeci de mii de lire şi trebuia să i se achite împrumutul pentru apartamentul ei. Trudi, agenta lui de voiaj, trebuia să primească treizeci de mii de lire şi o maşină nouă. Restul averii lui îl lăsa Annei Bellingham, fiica lui Derek Pritchard, şi soţiei acestuia, Antonia. Soţul Annei, Jonathan Bellingham, trebuia să acţioneze ca executor.

Acest act era final şi irevocabil şi avea ca martori pe directorul hotelului şi pe adjunctul lui.

După plecarea celor doi bărbaţi, Jimmy închise plicul şi sună la recepţie după un băiat de serviciu. El îi dădu băiatului plicul cu o hârtie de o sută de baht.

— Recomandată, spuse. Scrisoarea trebuie să ajungă la Londra în după-amiaza asta. Nu ştiu cât costă, dar păstrează restul. Lasă recipisa jos, la căsuţa camerei mele. Nu vreau să mai fiu deranjat în după-amiaza asta. Îi mai dădu o sută de baht. Asigură-te că pleacă, băiete. Du-te personal.

Băiatul de serviciu îi spuse că se duce imediat, la poşta din centru. Doctorul Hedges poate să fie liniştit. Scrisoarea va fi pe drum, peste o oră. Băiatul i-a urat o zi bună şi a plecat. Era ora două după-amiază. Jimmy sună telefonista. Voia să se odihnească. O ruga să se asigure să fie trezit la şapte şi jumătate în după-amiaza asta.

— Sigur că da. O zi bună vă doresc. Jimmy se aşează la birou şi se uită la foaie.

Scrise data în capul paginii.

Apoi mai scrise: *Dragă Anna. Asta te poate surprinde. Te va surprinde. E o conversaţie pe care ar fi trebuit să o avem cu ani în urmă. Aşa că aşază-te bine, aprinde o ţigară şi citeşte. Iartă-mi scrisul ăsta de bătrân. Sunt obişnuit cu bileţele scurte. Reţete şi cărţi poştale şi descrieri de boli. Îţi scriu ca prieten. Îţi scriu de asemeni ca unul care te-a minţit pe tine şi pe mama ta. De ce am făcut-o, nu ştiu. Poate că mi-a fost teamă. Poate că mi-a fost ruşine. Poate că am vrut să uit ce s-a întâmplat.*

Vorbele curgeau din pixul lui şi se răspândeau. Cuvintele formau rânduri, iar rândurile coborau în jos, spre capătul paginii. Nu se oprea să se gândească. Nu se oprea să-şi corecteze ortografia. Unele timpuri nu erau potrivite, dar, pe măsură ce se umpleau paginile, palpitaţiile scăzură şi transpiraţia se uscă pe el şi se simţea răcorit.

La patru treizeci, în după-amiaza aceea, Jimmy Hedges se semnă la sfârşitul celei de-a zecea pagini. Chiar sub ultimul rând. Pixul devenise o parte a mâinii lui. Un al şaselea deget. Se ridică. Se uită la mare. Se simţea uşor. Ar putea face mâine o plimbare cu Anna la Insula de Coral, dimineaţa, să înoate şi să stea culcaţi la soare şi să vorbească nimicuri. Apăsarea dispăruse. Va putea s-o ducă la Bang Saray. Va putea gusta delicatesele locale, să se furişeze la baia cu aburi şi masaj. Ea nu va citi scrisoarea asta încă mult timp de acum încolo. Închise plicul şi scrise că e în atenţia ei. Sublinie. *Să fie deschisă în cazul morţii mele.* N-avea de ce să se teamă. Acum putea dormi. Avea trei ore ca să se refacă. Poate, în fond, fusese o

idee bună să revină aici. Acum nu avea nevoie de un coniac. Va dormi ca un copil. O să-i trimită lui Trudi o carte poştală. Merita asta. Poate că îi va cumpăra un mic cadou. Aveau bijuterii bune în ţara asta. Cineva i-a spus asta. Anna? Poate că locotenentul Katsumata. Nu-şi amintea.

Nu se simţise atât de bine de ani de zile.

Trase draperiile şi se întinse în întuneric.

— Haideţi, spuse cu voce tare. Veniţi cu toţii. Acum puteţi să-mi vorbiţi toţi. V-am supravieţuit tuturor şi mi-a mers bine şi am venit din nou aici. Am rezolvat totul. Nu mai avem nicio problemă. Sunt din nou vechiul Hedges. Singuraticul de la *Cambridge.* Haideţi, băieţi!

Avea ochii grei şi îl văzu pe tatăl său. Arăta ca Jonathan Bellingham, dar mult mai bătrân. Chiar vorbea ca Jonathan, dar Jimmy nu-l auzea. Putea să spună orice voia. Puteau să stea toţi în colţul camerei să sporovăiască şi să bârfească. El era regele după-amiezii. Vorbeau despre el. El era important. Le supravieţuise tuturor şi i-a surprins pe toţi şi încă nu terminase totul. Adormi. Puteau vorbi cât voiau de tare. Nimic nu-l va tulbura acum. Plătise toate poliţele.

Nu-i putea vedea în întuneric şi, pentru că dormea, nu-i auzea cu adevărat, dar ştia că ei erau acolo. Derek, Katsumata şi traficantul, secretara lui şi Trudi şi Kung Chi. O combinaţie de trecut şi prezent. Se simţea împăcat cu toţi. Furia, îngrijorarea şi teama pe care le simţise dispăruseră. Îl cuprinse o mare senzaţie de uşurare. Fruntea şi sufletul şi sistemul lui nervos erau limpezi şi netede şi era nevinovat ca un copil. Apoi, vocile deveniră depărtate de parcă cineva le luase pe toate.

Se făcu întuneric.

Capitolul 33

El era un şofer experimentat. Lucra de mulţi ani cu *farang,* cu străini. Ştia când să vorbească şi când să tacă. Ştia, după expresia lor, ce doreau şi cum să le satisfacă dorinţele. Femeia străină de pe banca din spate era într-o stare de şoc. Străinii suportă greu moartea. Nu o acceptă aşa ca thailandezii.

Ar fi putut să-i spună că doctorul cel gras avea să moară. Nu era nimic neaşteptat. Avea culori urâte şi ochii mici şi respiraţia grea. Ce făcea femeia asta drăguţă cu bărbatul acela gras şi bătrân? Dar şoferul nu făcu niciun comentariu, pentru că nu-i ceruse nimeni şi urmărea cu grijă şoseaua. Doar uneori, în timp ce ea citea hârtiile, el îi arunca o privire şi îi admira frumuseţea. Era palidă şi înaltă şi avea o gură generoasă şi părul lung. Îşi acoperise părul cu un şal mare, dar tot îi putea vedea culoarea roşcată. El ştiuse că nu era ceva în regulă cu bărbatul cel gras, de îndată ce-l luase de la aeroport, în urmă cu o săptămână. Avea moartea sub piele şi totuşi bărbatul îşi petrecuse fiecare după-amiază la salonul de masaj. Prietenul lui, directorul, îi spusese că îi plăcea numărul douăzeci şi şapte. Probabil că-i luase şi ultima picătură de viaţă din el. Trebuie să fi fost un bărbat nesăţios, pentru că acum o avea cu el pe străina asta frumoasă. Probabil că a fost amanta lui şi trebuie să fi avut ceva bun în el, pentru că femeia arăta cu adevărat tulburată.

Totuşi, bărbatul cel gras fusese bun cu el şi îi dăduse întotdeauna bacşişuri mari. Îi permisese să se ducă devreme acasă şi să mai câştige ceva bani în plus. Saloanele de masaj şi croitoriile la care l-a dus pe bărbatul gras au fost generoase.

Şoferul era bucuros că au trimis cadavrul bărbatului gras la Bangkok, cu o ambulanţă. Ca un om experimentat, care credea în spirite, ştia că nu era bine să ai un cadavru în maşină. Dar n-ar fi putut refuza să ducă înapoi, la Bangkok, trupul străinului gras, cu maşina lui, dacă i s-ar fi cerut.

Ei, oricum, nu se va pierde nimic, pentru că a fost plătit dinainte pentru serviciile lui, aşa că acum putea lucra pe cont propriu cu limuzina până când compania va afla că clientul a decedat. Va putea cumpăra acum frigiderul ăla cu care îl tot sâcâia nevasta, sau o motocicletă mică japoneză pentru fiul său. Totuşi, era bucuros că n-a trebuit să transporte cadavrul cu maşina lui.

Străina era tăcută. Se schimbase faţă de cum fusese când au venit aici. Atunci era entuziasmată şi vorbea mult, iar când a văzut marea, a ieşit în fugă din maşină. Avea încă părul ud când a venit s-o ia cu maşina, dar el a înţeles. Ea era cu mult mai tânără decât străinul mort. Probabil că el îi achita toate notele de plată şi şoferul ştia cât de grea putea fi viaţa pentru o femeie singură.

Era o fată drăguţă, se gândi şoferul.

Ce păcat că străinul decedat cheltuia atâta timp şi bani în saloanele de masaj. Chiar dacă numărul douăzeci şi şapte era aceea care îl distra, ar fi trebuit să stea cu a lui.

Dar îşi păstra gândurile pentru el. Era cunoscut pentru discreţie şi se străduise mult să-şi câştige reputaţia.

Ieşeau din Pattaya pe lângă templul cel mare, pe drumul principal spre Bangkok. Anna aprinse altă ţigară, refuză a doua Coca-Cola şi se instală bine să citească scrisoarea lui Jimmy. Încă nu-i venea să

creadă ce se întâmplase aseară. Jimmy mort? Părea imposibil.

Când nu a apărut în hol la întâlnirea lor pentru cină, ea a încercat să sune în camera lui. Recepţionera îi spuse că nu era acolo, pentru că ceruse să fie trezit cu telefonul la şapte treizeci, dar nu a răspuns. Oamenii făceau aşa câteodată, fără să anunţe că s-au trezit, iar uneori îşi luau cheia cu ei, deşi li se cerea să nu facă asta.

Anna a cinat singură la cafenea şi a rămas acolo până la ora zece. El tot nu dăduse niciun semn şi, în cele din urmă, a chemat administratorul de serviciu. Acesta a intrat în cameră şi l-a găsit pe doctorul Hedges în comă. A murit cu câteva minute înainte să vină ambulanţa. Recepţionera ar fi trebuit să anunţe pe cineva când a văzut că el nu răspunde la telefon, la şapte treizeci, urlase ea. Putea să-l fi salvat. Administratorul a asigurat-o că fata va fi concediată, dar asta nu-l va aduce pe Jimmy înapoi.

În dimineaţa aceea, când făcea formele de ieşire din hotel, administratorul i-a adus paşaportul lui Jimmy şi scrisoarea care îi era adresată ei şi care fusese găsită în camera lui; acum, în drum spre Bangkok, ea o luă şi începu să citească.

Te-ai simţit vreodată singură? scria Jimmy. Pentru cei din afară, eu sunt bombastic, plin de încredere şi îngâmfat. Par a fi plin de propria mea importanţă şi totuşi sunt un singuratic. Nu m-am născut un singuratic, Anna, mi-aş fi dat mâna dreaptă să fiu remarcat, să fiu recunoscut de acel grup important de snobi de la Cambridge, din anii ’30. Am ajuns să găsesc compensaţie în mâncare. Am căutat-o în vin, în femei şi în ridicarea vocii. Eram haios şi am încercat să

fiu generos, dar oamenii luau ce le ofeream şi apoi mă părăseau.

Am învăţat să joc rolul jovialului Jimmy Hedges. Omul nostim, adorat de pacienţii lui. Pe măsură ce am îmbătrânit poate am şi devenit aşa. M-am perfecţionat şi adesea am crezut că ăsta este eul meu real, până când apărea ceva care îmi amintea cine sunt, un marginalizat social. Un lepros. Cineva pe care oamenii îl întâlnesc la un pahar, apoi pleacă fără să facă schimb de numere de telefon.

Am fost bine primit în casa mamei tale. Acolo am mâncat, am băut şi m-am strecurat ca un vierme în viaţa voastră. Am mâncat pe locul lui Derek, la masa lui, din farfuria lui. Am împărţit mai multe ore cu familia lui decât el însuşi, iar în tot acest timp, mama ta m-a considerat prietenul lui. Bărbatul cu care tatăl tău a fost, ah, atât de norocos să-şi împartă ultimele săptămâni.

Eu n-am fost un prieten al tatălui tău, Anna; l-am urât. L-am dispreţuit. Mi-era silă de toate, la el. Pentru mine, el a fost cauza tuturor nefericirilor mele. Iar el nu ştia. Era prea înfumurat ca să observe furia pe care mi-o stârnea simpla lui prezenţă.

Când ne-am cunoscut prima dată, eu eram la Cambridge de mai multă vreme decât el; totuşi, el a captat într-o singură seară atenţia pe care eu m-am străduit atâta timp să o obţin. Până a apărut tatăl tău, eu eram capabil să-mi susţin punctul de vedere la dezbaterile uniunii. Părerile mele poate nu erau populare, dar eram ascultat, pentru că îi făceau pe oameni să râdă.

Nu cred că-şi amintea măcar seara în care mă făcuse praf. Eu eram doar o singură pagină în spectrul succeselor lui.

Era o dezbatere în legătură cu oportunităţile care se oferă clasei muncitoare din Anglia. Medicina e o facultate dificilă. Nu poţi sta prin cafenele sau cârciumi sau să leneveşti pe râu. Nu poţi citi multe ziare sau urmări ultimele noutăţi în literatură. Poate că eu nu eram pregătit, oricum nu aveam aerul unuia dornic de aşa ceva.

Era acolo o fată, în seara aceea. Ea era la drept şi ieşiserăm de câteva ori împreună. Trebuia să mergem la un pahar, după adunare.

M-am ridicat să vorbesc şi am spus ce venisem să spun. Au fost câteva aplauze şi studenta la drept era mândră. Scena era pregătită pentru mine. S-ar fi putut întâmpla unele lucruri în seara aceea. Vezi, ea spunea că eram cam plicticos. Obişnuia să spună că eram interesat doar în disecarea cadavrelor şi de cărţile medicale, dar nu ştiam nimic despre mine.

În seara aceea, fusese mândră de mine. Dar atunci, Derek Pritchard a sărit pe scenă şi în viaţa mea.

S-a ridicat şi a început să vorbească. N-am să repet ce-a zis. Am să-ţi spun doar ce a însemnat pentru auditoriu. Vorbea liniştit, dar în vocea lui era farmec şi convingere, ritm şi forţă. M-am uitat la faţa fetei. Era în flăcări. Vorbele lui făceau un covor magic pe care ea putea zbura. Eu încetasem să mai exist.

Camera era tăcută ca un mormânt, iar ei sorbeau tot ce spunea el şi feţele lor mai cereau. El a luat fiecare vorbă pe care o rostisem şi a disecat-o în bucăţele. A transformat argumentele mele în cenuşă şi m-a trimis în colţul rezervat rataţilor uitaţi. Un ratat plinuţ. Aşa mi-a zis. Ce aveam eu de spus, a pretins el, era de minusculă importanţă, de o stupiditate totală şi e bine să fie ignorat şi uitat.

Apoi, a început să vorbească despre Spania şi

chemarea ei. Cum simţea nevoia ca fiecare bărbat şi femeie iubitori de libertate să-i vină în ajutor. Cum trebuia să învingă democraţia. Că ar fi o crimă împotriva umanităţii să nu te duci acolo.

Studenta la drept, ca şi ceilalţi, a fost ameţită de el. Scotea flăcări cu vocea lui blândă, muzicală. N-am mai putut suporta şi am ieşit afară. Am stat în frig şi am aşteptat ca ea să vină cu mine.

Mai târziu, m-a întrebat de ce am plecat. Nu aveam curajul să fac faţă unui argument superior? Eram prea îngâmfat şi egoist ca să ignor o opinie civilizată contrară opiniei mele? În seara aceea, ea m-a văzut aşa cum eram. Mi-a zis să nu mai argumentez, să nu mă târăsc, să nu o umilesc cerşind. Le-am făcut pe toate trei.

Îi vedeam împreună, pe Derek şi pe ea. Legătura lor a durat doar câteva luni. El nu-şi aducea aminte de mine deloc. Ea ne-a făcut cunoştinţă într-o duminică, după-amiază, la râu. El a zis doar „Mă bucur să te cunosc, Hedges”, şi a mai spus că-l cheamă Pritchard.

Puteam vedea că ea nu însemna mare lucru pentru el. Era prea adânc cufundat în lumea lui proprie. Nu l-am mai văzut până cu o săptămână înainte să plece în Spania. M-am întâlnit cu el întâmplător, pe Strand, la Londra.

— Hedges, tu eşti, a spus el. Nu vii cu noi în Spania?

I-am spus că îmi fac stagiul la clinică şi am adăugat că războiul e o prostie. A spus că trebuie să fugă şi a dispărut. În ziua aceea devenisem mai puţin important decât un câine. El era cu zeii, în drum spre Spania, iar eu eram scursoarea clasei mijlocii superioare.

Războiul din Spania a fost şi s-a terminat. Nu i-am mai văzut, pe el sau pe fată.

Apoi a venit al doilea război mondial. Exact după ce

am ajuns eu medic. Uniforma şi gradul îmi dădeau o şansă să ciugulesc din glorie. O duceam bine, până când am fost trimis la Singapore. Trebuia să mă alătur regimentului de acolo. Dar oraşul capitulase înainte ca eu să ajung să iau legătura cu el. Asta se întâmplase când m-am întâlnit cu tatăl tău. Era deja căsătorit şi te avea pe tine.

În decursul anilor, am început să nu te mai asociez cu el. Eşti atât de deosebită. Nu ţi-ar fi plăcut prea mult, Anna.

El nu-şi mai aducea aminte de mine. Îmi uitase numele. Tot ce-şi amintea era că nu plecasem în Spania.

Întâlnirea aceasta a fost pentru mine un dezastru. Autoîncrederea pe care reuşisem să o capăt, viaţa pe care reuşisem să mi-o construiesc au dispărut imediat ce mi-am dat seama că eram împreună, pentru mult timp.

De fapt, în felul lui superior, el încerca să se împrietenească cu mine. Ştiam că o să mă eclipseze şi o să mă facă să devin din nou un zero.

Chiar şi acolo, în bar, unde încercam să ne îmbătăm, el şi-a cheltuit ultimele câteva lire încercând să cumpere un afurisit de papagal de la barman. Intenţiona să elibereze pasărea. Lumea se prăbuşea în jurul nostru. Eram pe punctul de a fi luaţi prizonieri, dar tatăl tău era ocupat să ne înveţe, pe barman pe mine şi pasărea, despre libertate.

Până acum tu ştii cea mai mare parte a poveştii, dar ce nu ţi-am spus a fost că tatăl tău l-a fermecat al naibii pe locotenentul Katsumata, cu spaniola şi cu elocvenţa lui. L-a băgat la colţ, l-a monopolizat şi m-a lăsat pe mine în afară.

Presupun că locotenentul Katsumata a fost cu

adevărat un tip cumsecade. El nu era ucigaşul cu sânge rece, cum l-am prezentat eu. Nu prea era milităros, dar existenţa lui mi-a dat ocazia să-mi făuresc mai târziu un alt trecut al meu. Cine avea să ştie?

Tot timpul cât am împărţit celula şi mai târziu, în barcă, şi după aceea, tatăl tău a fost condescendent faţă de mine. Juca rolul martirului. Îmi dădea mâncarea pe care n-o putea mânca. Mă făcea să mă simt un nimic.

El spunea că traduce tot ce vorbea Katsumata, dar ştiu că adesea vorbeau despre mine. În felul ăsta, Katsumata a ajuns să mă dispreţuiască. Nu ca pe un inamic. Mai rău. Mă dispreţuia ca om.

Chiar atunci când se presupunea că ne înveseliserăm, nu-şi dădea drumul. Când Katsumata ne-a adus nişte femei la hotelul Oriental, el a vorbit şi ne-a ţinut pe toţi la masă pentru că ştia că eu doream să mă duc în cameră. Când am ajuns în sfârşit acolo, el m-a lăsat cu cele două femei şi a rămas în baie, ore în şir. În cele din urmă, am făcut-o cu una, în timp ce cealaltă privea.

La Bang Saray am fost bine trataţi. Am minţit în legătură cu asta. Cum puteam construi caracterul rău al lui Katsumata spunând că şederea la Bang Saray a fost un picnic? Dar aşa a fost. Am mâncat mâncarea cea mai bună pe care am gustat-o vreodată şi bere nemţească şi coniac franţuzesc; şi, în tot acest timp, Derek şi Katsumata se plimbau, înotau şi se jucau pe plajă ca nişte copii. Ai fi zis că sunt îndrăgostiţi. Erau nedespărţiţi.

Singura pată în această scenă idilică erau cei doi luptători de gherilă. Nenorocitul ăla de şef al grupului îşi cunoştea bine oamenii. Erau doi uriaşi care umblau

prin localitate, atacând femeile. Chiar şi copiii nu mai zâmbeau când cei doi umblau lovindu-i pe unul sau pe altul. Le plăcea să-şi înfigă cuţitele lor lungi în trunchiul palmierilor şi în plasele de pescuit şi nimeni nu dormea liniştit când ei erau treji. Unuia dintre ei nu-i plăcea în mod deosebit tatăl tău. Obişnuia să-l ameninţe cu cuţitul şi părea că îi făcea plăcere să-l umilească.

Sper că nu vei citi asta încă mulţi ani de-acum încolo. Sper să te văd vopsindu-ţi părul, sper să mai fie nevoie de mine. Sper că paginile acestea vor fi arse. Doar scriindu-le şi apoi arzându-le, asta ar putea probabil să mă ajute pe mine.

Bang Saray.

Peisajul era, presupun, foarte frumos. O să vezi tu singură. E genul de vedere de pe o carte poştală, cu munte şi mare, palmieri şi case din lemn, pe stâlpi, la marginea apei. Ai să vezi locul. Dar când am să ţi-l arăt, am să continui să trăiesc minciuna.

Tatăl tău obişnuia să spună că adevărul nu contează prea mult. Contează rezultatul final.

Bang Saray. Nenorocirea era că n-ar fi trebuit să ne aflăm acolo deloc. Puteam fi liberi. Tatăl tău ar fi putut să-l convingă pe Katsumata. Omul ăla îi mânca din palmă.

Localnicul s-a întors, două zile mai târziu, iar în tot acest timp eu am fost de capul meu. Tatăl tău nu se mai deranja să-mi traducă vreuna dintre conversaţiile lui cu dragul de Katsumata. Traficantul găsise o văduvă localnică să mă distragă. Derek spunea întotdeauna că tot ce mă interesa era să mă distrez, dar eu nu am acceptat oferta. Eram singuratic, livid şi frustrat, dincolo de furia omenească. Cambridge şi-a făcut din nou apariţia la Bang Saray.

Omul avea doar patru sute cincizeci de lire în

monede de aur. Restul îi cheltuise pe piese de schimb sau ţigări americane sau pe altceva. Traficantul râdea, dar luptătorii de gherilă nu. Au spus că şeful lor nu-i va crede niciodată. Au zis că îi va acuza că au furat restul. Au mai fost asemenea neînţelegeri mai înainte, au zis ei, când obişnuiau să jefuiască bănci, înainte de război. Dacă lipseşte un ban, îţi pierzi capul, a zis. Dacă vreţi să vă ducem în India, mai bine să vă asiguraţi că şeful va crede că aţi avut doar patru sute cincizeci. Altfel, o să-i împuşte. Traficantul a zis că vorbeşte el cu şeful lor. Se va duce din nou la stâncă şi îi va spune ce s-a întâmplat.

Poate că va primi dolari americani în schimb. Sau plase de pescuit. Se obţineau profituri bune din plase de pescuit.

Pe Derek l-a apucat un râs non-stop, care te enerva.

Pescuit pe stânci, a râs el în hohote. El fredona asta pe melodia Cântând în ploaie. Presupun că vor elibera doar pe unul dintre noi, a spus. Poate chiar credea asta. Poate voia să nu mă lase să mă întorc, sau nu voia să se despartă de Katsumata. Nu ştiu. Tatăl tău nu prea avea simţul umorului şi când un om e înnebunit de ură cum eram eu e în stare să creadă orice.

În cea de-a treia noapte, s-au îmbătat toţi. Chiar şi Katsumata, care nu era băutor, se înălţase ca un zmeu. Terasa pe care stăteam mirosea ca o distilerie.

— Sunteţi în răspunderea mea, spunea mereu Katsumata şi râdea. O să mă întorc cu voi în Birmania.

— O să ne întoarcem cu toţii. Şi regele şi împăratul şi generalul MacArthur. Şi cânta.

Mă crezi sau nu, eu eram singurul bărbat treaz acolo.

— Hai să mergem să înotăm, i-a zis tatăl tău lui Katsumata, dar locotenentul japonez n-a putut să se ridice. I-a cerut traficantului să i se alăture, dar omul

nu ştia să înoate. El a zis că, într-o viaţă anterioară, fusese capră şi caprele nu înoată. Katsumata adormise deja şi, astfel, într-un târziu, tatăl tău s-a întors spre mine.

— Hai să înotăm, Hedges, a spus el. S-ar putea să fie ultima noastră şansă. De aici până în India, e numai uscat.

— Nu te duce cu Hedges, a zis Katsumata.

Poate a vorbit în somn, dar a spus-o. Un moment, am crezut că Derek o să-l asculte.

M-am ridicat şi l-am ajutat pe Derek să se scoale în picioare. Curând, am coborât treptele şi de câteva ori el a căzut, dar nu s-a întâmplat nimic.

— O să coborâm la stâncă azi, cânta el. O să coborâm toţi la stâncă.

Nu sunt grozav la scris scrisori. Scriu toate acestea aşa cum aş fi vorbit cu tine.

— De ce nu rămâi aici? m-a întrebat Derek. Sunt mulţi pacienţi săraci aici, care au nevoie de tine.

Îşi bătea joc de mine, dar, de data asta, vorbea alcoolul din el.

— Ai putea omorî câţiva, dar ce înseamnă viaţa pentru tine, Hedges?

Poate că, atunci, subconştientul meu a luat o decizie fatală.

Am ajuns la apă şi eu mi-am scos hainele. Derek a sărit direct în apă, cu haine, cu cizme cu tot. Era un înotător bun, dar era beat şi apa din haine îl îngreuna. L-am văzut stând sub apă aproape un minut. A ieşit la suprafaţă, s-a dus la fund şi a mai ieşit o dată.

A zis:

— Hai să ne întoarcem la stâncă, Hedges. Putem înota până acolo. Poate chiar până în India. O să fii un erou.

Şi atunci, cum râdea de mine, a înghiţit o gură de apă. L-am auzit tuşind. Era lună plină, pe o mare perfect liniştită şi se vedea la kilometri în jur. M-am uitat la casă. Înaintasem la oarecare distanţă, în larg. Nu mai puteai sta în picioare. M-a strigat şi a mai tuşit iar.

— Hedges, a strigat, Hedges. Am înotat spre el şi m-am aşteptat la o nouă înţepătură din partea lui pentru că zâmbea. M-am dus la el şi i-am pus mâinile pe umeri.

— Hedges, a spus, nu fi măgar.

Toată frustrarea constantă, sâcâitoare, umilitoare cu care s-a purtat cu mine a produs o presiune emoţională masivă care a explodat.

— Ascultă, Hedges, a spus şi l-am auzit, dar nu mă puteam gândi decât la stâncă şi la India şi cum am fi putut să fim demult liberi. Eram amorţit de furie. Creierul meu dispăruse. I-am împins capul sub apă şi l-am ţinut acolo. Nu s-a zbătut mult. Doar o dată a mai ieşit la suprafaţă şi a zis adios. Despre asta nu am minţit-o pe mama ta. Apoi, a încetat să se mai mişte. Poate că leşinase. Eu nu puteam gândi. L-am ţinut mult timp sub apă. Apoi, l-am tras spre mal. Era la fel de nemişcat ca marea. M-am uitat la faţa lui. Părul îi era pe toată fruntea. M-am gândit că buzele lui se ridicaseră într-un rânjet.

Era mort.

Ameţeala, furia şi nebunia mea de moment au dispărut. Eram împăcat.

Noaptea era tăcută. Puteai auzi greierii şi ţânţarii, şi apa mângâind nisipul.

Am început să strig după ajutor.

Câteva momente n-a venit nimeni. Derek zăcea în apa puţin adâncă, luminată de lună, iar eu stăteam

deasupra lui, ţinându-i mâna. Acum urlam. Nu am primit niciun răspuns.

Doar câinii satului lătrau. Am urlat iar şi atunci i-am văzut pe toţi venind. Katsumata alerga ca un diavol. El a fost primul care a ajuns la noi. Acum era treaz de-a binelea şi şocul l-a făcut să-i treacă beţia.

— Trezeşte-te, locotenente Pritchard, se jelea Katsumata. Trezeşte-te, mi amigo.

L-am tras pe plajă amândoi şi Katsumata s-a uitat la mine. Plângea ca un copil. Avea faţa trasă. Am spus că Derek înotase prea departe şi n-am putut ajunge la timp la el, pentru că n-a strigat.

— E mort acum, locotenente Katsumata, i-am zis.

— Nu e mort, a spus el şi m-a lovit în piept. În ochii lui era un munte de durere. De ce l-ai lăsat să moară, prostule? a urlat el, iar după aceea a spus că-i pare rău. A spus că ştie că nu-i vina mea. Era vina lui. Trebuia să se ducă la apă cu locotenentul Pritchard, pentru că acesta îl chemase. L-a ridicat singur pe Derek şi l-a dus în casă. A stat lângă el şi a plâns ca un copil. Cred că a plâns toată noaptea. L-a jelit pe Derek de parcă ar fi fost fratele lui. Nu mai putea face nimeni nimic pentru el.

Adevărata mea răzbunare abia urma să vină.

Capitolul 34

I s-a făcut frig, apoi i s-a făcut cald şi apoi din nou frig. Deschise fereastra şi lăsă căldura să pătrundă, iar aerul o lovi în obraz. O închise. În faţă nu vedea nimic decât şoseaua şi spatele şoferului după parbrizul pătat de musculiţe. Devenise isterică. Gâfâia. Nu mai putea citi. Ce-ar fi putut spune mai mult?

— Mai repede, şopti ea. Mai repede, ţipă. Trebuie să

ajung la un telefon să sun pe cineva.

Aprinse o ţigară şi văzu că avea două în mână şi le fumă pe amândouă. Stinse una chiar pe braţul ei şi auzi o sfârâitură, simţi durerea şi plânse.

O reacţie întârziată, se gândi şoferul. Trebuia să rămână calm. Auzise despre nervii pe care îi aveau femeile străine.

— Te rog, spuse ea liniştit, nu putem merge mai repede? Să zburăm!

El ar fi putut să-i explice despre circulaţie, poliţişti şi motocicletele şi maşinile lor americane rapide şi despre amenzi. Dar ştia că n-ar fi de niciun folos. Aprobă din cap, apăsă acceleratorul cu piciorul şi se uită înainte. Şoseaua era goală.

— Mulţumesc, mulţumesc, hohoti ea. Avea capul lăsat pe genunchi şi umerii goi, se zguduiau. El voia să-i spună că era încă tânără. Putea găsi curând un alt bărbat care s-o ducă la marile hoteluri, la restaurante şi la mare. Dar se concentră la drum şi se uita după poliţia de la circulaţie şi conducea cât putea de repede.

— Nenorocitule, urlă ea. Gras nenorocit!

Trebuia să rupă scrisoarea. Minciuni! Doar minciuni! Să o rupă, să o ardă, iar cenuşa să o arunce în vânt. Mincinosul!

— Suntem doi oameni diferiţi, Yoshiro, spuse ea cu blândeţe. Până la urmă, suntem diferiţi.

Era sigură că el o poate auzi, pentru că şi el credea că tatăl lui era vinovat. Ştiu, spusese el când ea i-a strigat că tatăl lui era un ucigaş.

Ştiu! Poate că viaţa lui fusese tot o lungă prefăcătorie. O luptă pentru a se pregăti pentru ca fiica lui Derek să apară şi să-i prezinte nota de plată. Ce notă de plată? Totul era greşit. Roata sorţii era greşită. Jimmy Hedges a spus adevărul în cele din urmă. El a

scris că locotenentul Katsumata jelise moartea lui Derek. Luase asupra lui răspunderea pentru toate.

Totul era o mare greşeală. Planurile mamei ei. Totul. Această femeie firavă, intolerantă, care nu simţea altceva decât ură faţă de un bărbat nevinovat. Katsumata fusese prietenul tatălui ei.

Nu se mai vedeau clădiri. Au traversat un râu lat şi apoi n-au mai fost orezării. În spatele ei, munţii dispărură într-un abur cenuşiu.

— Mai repede. Îl lovi pe şofer în spate. Mai repede.

El ştia că ea era necăjită, dar el se concentrase la şosea. Poate că ea îl iubise pe străinul ăla gras. Mai conduse şi se concentră din nou, apoi pumnul ei îl lovi în cap şi îl sperie. Pierdu controlul câteva secunde şi maşina se răsuci, în timp ce el se lupta cu volanul. Aproape în spatele lor, un camion frână scârţâind. Se opri atingând limuzina. Şoferul camionului se dădu jos din cabină. Venea spre ei şi ţipa. Avea să-l lovească pe şofer.

Şoferul se uită la camionagiu prin oglindă. Era doar un bărbat micuţ. Nu va îndrăzni. El deschise portiera, coborî din limuzină şi se întinse. Anna sări afară.

— Ce naiba faci? Am spus, mai repede, nu ţi-am spus să te opreşti.

Şoferul vorbea cu camionagiul. Expresia ameninţătoare de pe feţele lor se schimbase în înţelegere. Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile. Şoferul ei a venit la ea, a luat-o cu blândeţe de mână şi a condus-o înapoi. Ea se aşeză şi îi venea să plângă, dar lacrimile nu veneau. Nu voia să plângă pentru tatăl ei. Voia să plângă pentru răul pe care i-l făcuse lui Yoshiro. Dar avea să se răscumpere faţă de el. Era timpul.

Mai erau de citit două pagini.

Restul îl ştii. I l-am repetat adesea mamei tale de-a lungul anilor. E adevărat. Luptătorii de gherilă m-au dus înapoi în Birmania şi m-au predat armatei britanice la graniţa indiană. Lor le-am zis ce v-am povestit vouă mai târziu. Nu ştiau ce să creadă despre mine. Eram un laş? N-au crezut povestea cu schimbul de prizonieri, dar în cele din urmă au decis să mă declare erou, mi-au dat o medalie şi m-au trimis acasă.

Crezusem că m-am iertat pentru ce i-am făcut lui Derek. Cu timpul, amănuntele trecutului se cufundaseră în uitare. Doar ceva a mai rămas. Am fost obligat să le dezgrop din nou, când v-am cunoscut pe tine şi pe mama ta.

Viaţa abia începuse să se aşeze, pentru mine. În felul meu; eram fericit. Şi apoi, din senin, mama ta m-a contactat şi m-a obligat să vorbesc despre Bang Saray. Adevărul despre cele întâmplate acolo urla în mine în timp ce eu îi spuneam minciuni. Despre cât de crud era Katsumata. Cum a suferit Derek. Cum a fost ucis după ce a petrecut o noapte de umilire într-o ladă de lemn. Ea era devastată, dar curajoasă.

Am dat spectacolul vieţii mele.

Să vorbesc despre Bang Saray era o tortură. Şi acum mai este încă. Atunci am încercat să nu-l urăsc, când vorbeam de moartea lui; dar povestirea despre asta şi minciunile spuse m-au zguduit până în străfunduri. Atunci aş fi putut să-mi pierd respectul de sine. După aceea m-am lăsat poate dus.

Îţi aminteşti prima noastră întâlnire? Erai foarte mică, dar mi-era teamă de tine. Poate simţeam vinovăţia. Mă făceai să fiu nervos. Erai încarnarea lui Derek Pritchard venit să mă chinuiască de pe lumea cealaltă.

Mama ta mă punea să spun povestea din nou şi din nou şi din nou. Nici cel mai mic amănunt nu era prea mult pentru ea. I-am spus lucruri, majoritatea adevărate, şi asta mi-a adus înapoi timpul petrecut în această ţară, dar nu-l aducea pe Derek înapoi. Nu pe Derek acela pe care-l cunoşteam eu.

Acel Derek Pritchard pe care îl descrisesem mamei tale era al meu, cu totul al meu.

Îi puteam da forma pe care o voiam. Îl puteam face să vorbească, să zâmbească, să plângă. Acel Derek pe care l-am creat pentru tine şi pentru mama ta nu mai era periculos pentru mine. Aveam control deplin asupra visurilor lui, speranţelor, vorbelor şi faptelor lui.

Am omis umilinţele la care m-a supus şi Derek Pritchard a devenit tipul cumsecade. Într-un fel, începuse să-mi placă. Uitasem de Cambridge şi de studenta de la drept şi, fără ură, puteam uita ce-i făcusem. Fără motiv nu există crimă şi fără de crimă nu există pedeapsă. Nimeni nu omoară un prieten. Am crezut că s-a terminat totul.

Totuşi, mi-am obţinut răzbunarea. Nu omorându-l pe Derek. Asta nu era de ajuns. Asta poate să te surprindă, dar, când v-am cunoscut, investiţiile lui se topiseră. Trebuiau să-i parvină nişte bani în anul în care a murit, dar ceva s-a întâmplat, nu ştiu ce. Cred că au fost investiţi în nişte obligaţiuni străine dinainte de război. Oricum, când mama ta şi cu tine aţi intrat în viaţa mea, moştenirea lui nu mai avea nicio valoare.

Astfel, draga mea Anna, am început să subvenţionez familia lui Derek Pritchard. L-am pus pe contabilul meu să o sfătuiască pe Toni asupra investiţiilor, dar toate astea erau ale mele. Banii pentru studiile tale şi pentru renovări erau întotdeauna la dispoziţie şi mama ta a crezut că proveneau din economiile lui Derek.

Aşa am ajuns chit cu Derek. I-am luat familia, întreţinând-o. La început a fost răzbunare, apoi am urmărit-o pe mama ta îmbătrânind şi pe tine devenind femeie şi răzbunarea a devenit compensaţie. Plăteam pentru că te lăsasem fără tată, dar tot mereu mă apropiam mai mult de mama ta şi de tine. Ah, da, erai brutală cu mine, uneori. Dar aşa se tratează un unchi, nu un duşman. Mi-erai dragă. Eram mândru de realizările tale. În felul meu, te iubeam. Ai devenit aproape ca o fiică pentru mine.

Familia lui Derek devenise a mea.

În ultimii câţiva ani, căutam modalităţi să-i uşurez viaţa mamei tale. E greu să-i dai ei ceva, dar am reuşit. A fost destul de greu, te asigur, să o fac să cheltuiască banii ce îi primea.

Intrăm în viitor acum. Când o să-mi vină vremea, sper să nu mă judeci prea aspru. M-am îmblânzit, nu trebuia să-ţi spun toate astea, dar sunt o fiinţă umană; fiind om, am făcut greşeli. Acolo unde mă duc eu, trebuie să plăteşti pentru crimă. Să nu te temi.

Nu-i spune mamei tale toate astea, Anna. Nu ruina ce-a mai rămas. Las-o să întâmpine ce-o fi pe lumea cealaltă în pace. Dacă o să ne întâlnim din nou acolo, am să-i spun eu însumi. Totuşi, nu cred că se va întâmpla asta.

Deci nu-i spune despre scrisoarea asta, dacă o primeşti vreodată. Derek a fost un om special pentru ea. La fel sunt şi eu, sau mai bine zis am fost. Nu-i distruge inocenţa, Anna. Nu-i distruge dragostea, amintirile sau speranţele.

Distruge doar scrisoarea asta.

Asta-i tot. Credeam că m-am iertat că l-am omorât pe Derek, dar pe drum încoace am constatat că nu era aşa. Nu pot pretinde nebunie, nu pot să-ţi cer să uiţi.

N-am să-ţi cer să ierţi.
Îţi cer să înţelegi.
Vă iubesc pe amândouă şi v-am iubit de ani de zile.
Jimmy.

Maşina se târa pe şoseaua Nana. Era ora prânzului. Şoferul spuse că erau aproape. Încă zece minute. Poate cincisprezece. Avea timp. Va arde scrisoarea şi nu se va mai gândi la ea, pentru că nu era important. Ce era important era viaţa ei şi planurile şi deciziile ei. Dar, mai întâi, trebuie să-l sune pe Yoshiro. O să-i vorbească. El era adevărata victimă în toate astea.

Era încă devreme. Îl va găsi probabil la birou. În Japonia era cu două ore mai înainte. Putea vorbi cu el, putea să-i ceară scuze, se putea duce la el, dacă o chema. Să se uite în ochii lui trişti şi să-l îmbrăţişeze ca pe un copil.

El fusese nedreptăţit, dar va îndrepta ea totul. El nu va trebui să se roage de ea. Îi va face curăţenie în casă, îi va spăla cămăşile, îi va face pantofii. El era acum la biroul lui. Se gândea la ea, cu siguranţă. Iar când ea îl va suna, el va zâmbi. Faţa lui se va lumina cu un milion de lanterne şi i se vor vedea dinţii albi. Va spune că roata norocului le zâmbeşte din nou.

Oare îşi va petrece tot restul vieţii cerându-şi scuze? Nu. El nu-i va cere să facă aşa ceva.

— Îmi pare rău, Yoshiro, plânse ea. Am să repar totul.

Îi spusese ea vreodată „dragul meu”? Folosise oare vreun termen de îndrăgire? Se simţi bătrână, dar nu obosită.

Din minut în minut, va fi acolo. Portarul şi băiatul de serviciu vor zâmbi. Telefonista îi va spune să aştepte câteva minute, apoi va vorbi cu el. Îi va spune că totul

era în regulă.

Tatăl lui nu fusese un ucigaş.

Tatăl ei nu fusese victima lui.

Tot timpul fuseseră două persoane diferite.

Fuseseră de la început. El va înţelege lucrul ăsta. Era ideea lui.

El spusese asta de prima dată.

Sfârşit

Răzbunarea

ROBERT MENDELSOHN

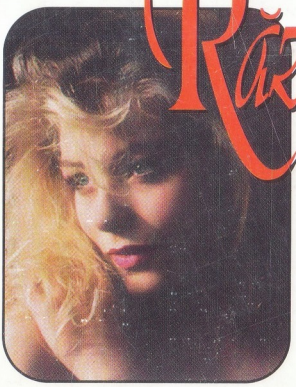

„O POVESTE ENORM DE ROMANTICĂ..."
PUBLISHERS WEEKLY

„AROMA SUCCESULUI INTERNAȚIONAL SE SIMTE ÎN SCRISUL LUI ROBERT MENDELSOHN. PERSONAJELE LUI TRĂIESC PE MUCHIE DE CUȚIT, TE CAPTIVEAZĂ, ȘI MAI PRESUS DE TOATE, SÎNT DEOSEBITE."
BOOK BROWSE

Legătura de dragoste între Anna și Yoshiro nu este ceea ce pare. Anna este englezoaică, fiica locotenentului Derek Pritchard, prins de japonezi după căderea orașului Singapore în 1942; Yoshiro e fiul locotenentului Keichi Katsumata, cel care îl luase în captivitate pe tatăl ei. Ani mai tîrziu, dornică de răzbunare, Anna pleacă la Tokio, unde îl caută pe Yoshiro și îl uimește cu sexualitatea ei agresivă, occidentală. La început, necunoscînd motivele ei reale, el răspunde. Dar apoi descoperă strania legătură între tații lor. În Japonia există un singur mod de a șterge o datorie de onoare...